fiche faite 66

IOANNIS MEVRSI

ORCHESTRA.

SIVE,

DE

SALTATIONIBVS

VETERVM,

Liber Singularis.

1794
A 491923
BIBLIOTH DE LA VILLE DE LYON

LVGDVNI BATAVORVM,
Ex Officinâ GODEFRIDI BASSON
Anno CIↃ. IↃ. C. XVIII.

Viro Nob. & Ampl.

CORNELIO VANDER MYLE,

Equiti, Domino Vander Myle, &c.

Belgij Fœderati Senatus Adſeſſori, & Academiæ Leidenſis Curatori,

L. M. D. D. C.

IOANNES MEVRSIVS.

ERIT fortaſſe, Vir Nob. & Ampl. qui iudicium hîc meum requiret, quod Orcheſtram tibi offeram, ceu indignum nimis Opus, nec pro gravitate tuâ. Verùm huic reſponſum cupio; ſaltationem apud veteres inter honeſta habitam eſſe, & heroas illos priſcos, philoſophoſque, non ſe tantum in ſpectandâ oblectaſſe, ſed ſaltaſſe etiam ipſos. quin illius

quoque laudem libro proprio celebraſſe Lucianum; quem qui legerit, is pro me ſententiam feret. Prætereà, cùm tu Antiquitatem univerſam, ejuſque ſtudium, magni facias, non te quicquam, quod ad illuſtrandam illam pertineret, contemnere poſſe ſtatuebam. Ecce duplicem mihi cauſam fiduciæ hujus; ad quam tertia etiam accedit, benignitas tua tam inſignis, quâ, quodcunque offertur tibi, ſi fortaſſe dignitati non reſpondeat, animum potiùs offerentis, quàm oblatum munus, ſpectas. Efficit hoc humanitas tua, adeò magna, ut, cùm omnia tibi ſumma, Virtutes, honores, ijſque tuendis pares opes, benignus Deus liberali manu dederit, hæc tamen, cum hís contendens, palmam illis ambiguam faciat. Non in laudes nunc excurro, meliori eas loco reſervandas arbitratus; unum rogo, Vir Nob. & Ampl. quod facturum te confido, benignâ fronte ut hunc ingenij mei fœtum, meæ in te obſervantiæ monumentum, accipere velis, meque porrò, & ſtudia mea, fovere pergas. Lugduni Bat. Kal. Febr. cIↃ.IↃ. Ↄ.XVIII.

BE

BENIGNE LECTOR.

PROMISI *nundinis præcedentibus* De Saltationibus Veterum, *& nunc habes. Scripſerunt de ijs olim plures, & quæ genera illarum fuerint, quæq; etiam nomina habuerint, tum quales ſingulæ, atque à quibus primùm inventæ, accuratè pertractârunt. Id commemorat Lucianus ſuo* Περὶ Ὀρχήσεως *libro, in quo alibi iſte locus.* Πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἑκάστη, καὶ ὑφ᾽ ὅτου εὑρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν ἡγούμενοι παρέξειν. *Sed quandoquidem eorum Operum nihil omninò ad nos pervenit, viſum mihi hanc iacturam antiquitatis, quantum in me, reſtaurare. Vtere, ac fruere; &,*

ÆTERNITATEM COGITA.

SALTATIONVM INDEX.

Ἀγγελική.	pag. 1
Ἄδωνις.	2
Αἴας.	ibid.
Ἀλητήρ.	ibid.
Ἀλφίτων ἐκχύσεις.	ibid.
Ἀλώπηξ.	3
Ἀναπάλη.	ibid.
Ἄνθεμα.	ibid.
Ἀπόκινος.	ibid.
Ἀπόκρουσις.	5
Ἀπόλλων.	ib.
Ἀπόσεισις.	ib.
Ἀποσκέλησις.	ib.
Ἀφροδίτη.	ib.
Βαθύλλειος.	6
Βακτηριασμός.	ib.
Βακχική.	7
Βαρυλλικά.	ib.
Βαυκισμός.	ib.
Βερεκυνθιακή.	8
Βίβασις.	ib.
Βουκόλος, unde	
Βουκολιασμός.	ib.
Βρικίσματα.	ib.
Βρυαλικταί.	ib.
Βρυδάλιχα.	9
Βυλλίχαι.	ib.
Γανυμήδης.	ib.
Γέρανος.	ib.
Γίγγρας.	10
Γλαῦκος.	ibid.
Γλαύξ.	11
Γυμνοπαιδία.	ib.
Γύπων.	14
Δάκτυλος.	ib.
Δανάη.	15
Δάφνη.	16
Δεῖνος.	ib.
Διαποδισμός.	ib.
Διαῤῥικνοῦσθαι.	17
Διονυσιακή.	ib.
Διὸς γοναί.	ib.
Διπλῆ.	ib.
Διποδία, ſive	
Διποδισμός.	ib.
Διπόλια.	18
Δειτή.	ib.
Ἑκατερίς.	ib.
Ἐκλάκτισμα, ſive	
Ἐκλακτισμός.	ib.
Ἕκτωρ.	19
Ἐμμέλεια.	19
Ἐπαγκωνισμός.	21
Ἐπίβημα.	ib.
Ἐπιζεφύριος.	97
Ἐπικρήδιος.	21
Ἐπιλήνιος.	ib.
Ἐπίφαλλος.	23

Ἑρμῆς.	ib.	Κολαβρισμός.	37
Εὐρώπη.	ib.	Κολέα, ſive	
Ἡδίων.	ib.	Κολία.	ib.
Ἡδύκωμος.	ib.	Κομητική.	38
Ἡρακλῆς.	24	Κονίσαλος.	ib.
Ἡρακλῆς μαινόμενος.	ib.	Κόρδαξ.	ib.
Θερμαυστρίς.	ib.	Κορυβαντία.	42
Θρᾴκιος.	26	Κρητική.	43
Θυροκοπικόν.	ib.	Κρίνον.	ib.
Ἰαμβική.	27	Κρόνου τεκνοφαγία.	44
Ἴγδη, ſive		Κρουσίθυρον.	ib.
Ἴγδις.	ib.	Κυβέλη.	ib.
Ἰζώς.	28	Κυβίστησις.	45
Ἴθυμβος.	ib.	Κύκλωψ.	46
Ἰταλική.	ib.	Κῶλα.	47
Ἰωνική.	29	Κωμαστική.	ib.
Καλαβίς.	ib.	κωμητική.	ib.
Καλλίβας.	30	κῶμος.	ib.
Καλαβρισμός.	ib.	Λαμπροτέρα.	48
Καλαθίσκος.	31	Λέων.	ib.
Καλλίνικος.	ib.	Λήδα.	ib.
Κανάκη.	32	Μαγῳδή.	49
Καπνοῦς.	ib.	Μακτὴρ, ſive	
Καπρία, ſive		Μακτρισμός.	ib.
Καρπέα, aut		Μαντινιακή.	ib.
Καρπαία.	33	Μηδιποδισμός.	ib.
Καρυάτις.	34	Μύες.	50
Καπρεὶς.	ib.	Μιμητική.	ib.
Κελευστής.	ib.	Μογγάς.	ib.
Κερνοφόρος.	35	Μόθων.	ib.
Κίδαρις.	ib.	Μολοσσική.	51
Κλωπεία.	ib.	Μορφασμός.	ib.
Κνισμός.	ib.	Νιβατισμός.	52
Κνωσσία.	36	Νιόβη.	ib.

Νύμφαι.

Νύμφαι. 53
Νυσσία. ib.
Ξίφισμα, ſive
Ξιφισμός. 54
Ξύλου παράληψις. ib.
Οἰδίπους. 55
Ὄκλασμα. ib.
Ὅρμος. 56
Ὀρσίτης. 58
Πᾶν. ib.
Πανδόσκωλον. ib.
Παραβῆναι τέτταρα. ib.
Πάρεις. 59
Περσική. ib.
Πινακίς, ſive
Πινακίδες. 60
Ποδίκρα. ib.
Ποδισμός. ib.
Ποίφυγμα. 61
Πολεμική. ib.
Πρύλις. ib.
Πυλάδειος. 62
Πυῤῥίχη. 63
Ῥακτήριον. 75
Ῥικνοῦσθαι. ib.
Σάλμοξις. 76
Σάτυρος. ib.
Σελινός. 77
Σεμέλη. 78
Σίκιννις. ib.
Σικιννοτύρβη. 91
Σιμὴ χείρ. 82
Σιχθαεῖς. ibid.
Σκιφισμός. ibid.
Σκοπός. ibid.
Σκὼψ, ſive
Σκώπευμα, aut
Σκωπία. 83
Σοβάς. 84
Στοιχεῖα. ib.
Στρόβιλος. ib.
Συβαριτική. 85
Σχιστὰς ἕλκειν. ib.
Τελεσιάς. ib.
Τετράκωμος. 86
Τιτᾶνες. ib.
Titius. 87
Τροιζηνιακή. ib.
Τυρβασία. ib.
Ὑαλκάδαι. ib.
Ὑγρά. ib.
Ὑπογύπωνες. 88
Ὑπορχηματική. ib.
Φαλλικόν. 90
Φρύγιος. 91
Χάριτες. ib.
Χεὶρ καταπρηνής. ib.
Χεὶρ σιμή. ib.
Χειροκαλαθίσκος. 92
Χειρονομία. ib.
Χορεῖος. 95
Χρεῶν ἀποκοπή. 96
Ὧραι. ib.

FINIS.

IOAN.

IOANNIS MEVRSI
ORCHESTRA:
SIVE,
De Saltationibus Veterum, Liber Singularis.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ.

SALTATIO erat inter ſympoſia uſitata. Heſychius. Ἀγγελή, ὄρχησίς τις παροίνιος. Corrige, Ἀγγελική, ὄρχησις. Rectè eſt apud Athenæum lib. XIV. Καὶ τὴν Ἀγγελικὴν δὲ πάροινον ἠκρίβουν ὄρχησιν. Eandem deſignat Leontius Scholaſticus in Epigrammate, quod ſcriptum in effigiem Xenophontis Smyrnæi legitur Anthologiæ lib. IV. Tit. XXV.

Καὶ Κάδμου τὰ πάρεργα χορεύματα, καὶ τὸν ἀφ' ὕλης
Ἄγγελον, εὐιακῶν ἰχνελάτην θιάσων.

Et Pollux lib. IV. cap. XIV. Τὸ δὲ ἀγγελικὸν ἐμιμεῖτο σχήματα ἀγγέλων. Et obſerva illic nominis originem; quod, qui ſaltaret, nuntij habitum exhiberet.

ΑΔΩΝΙΣ.

Adonis in hâc repræſentabatur. Arnobius lib. VII. *Obliterabit offenſam Venus, ſi Adonis in habitu geſtum agere viderit ſaltatorijs in motibus pantomimum*? Prudentius Πεϱὶ Στεφ. Hymno X.

Meretrix Adonim vulneratum ſcenica
Libidinoſo plangit affectu palàm.

ΑΙΑΞ.

Hac Aiax repræſentabatur. Lucianus De Salt. Οἷον ἐγώ ποτε μέμνημαι ἰδὼν ποιοῦντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν μὲν τἄλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ οἶδα ὅ,τι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπόκρισιν δι' ὑπερβολὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τὸν Αἴαντα, μετὰ τὴν ἧτταν εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερεξέπεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἔδοξεν. Et mox. Αἰτούντων αὖθις τῶν συστασιωτῶν αὐτὸν, τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, παραιτησάμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον, ἱκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι.

ΑΛΗΤΗΡ.

Erat ſaltatio gravis, apud Sicyonios, & Ithacenſes. Athenæus lib. XIV. Ο μὲν κόρδαξ παρ' Ἕλλησι φορτικὸς. ἡ δὲ ἐμμέλεια σπουδαία. καθάπερ καὶ ἡ παρὰ Ἀρκάσι κίδαρις, παρὰ Σικυωνίοις τε ὁ ἀλητήρ, οὕτως ὃ καὶ ἐν Ἰθάκῃ καλεῖται ἀλητὴρ, ὡς Ἀριστόξενος ἱστορεῖ ἐν πρώτῳ Συγκρίσεων.

ΑΛΦΙΤΩΝ ΕΚΧΥΣΕΙΣ.

Inter ridiculas ſaltationes cenſebatur. Athenæus lib. XIV. Καὶ γελοῖαι δ' εἰσὶν ὀρχήσεις, ἴγδις, καὶ μακτρισ-

μακτρισμὸς, ἀπόκινός τι καὶ σόβας. ἔτι δὲ μορφασμὸς, καὶ γλαῦξ, καὶ λέων, ἀλφίτων τε ἔκχυσις.

ΑΛΩΠΗΞ.

Heſychius. Ἀλώπηξ, ὄρχησίς τις.

ΑΝΑΠΑΛΗ.

Similis erat ei, quæ Γυμνοπαιδικὴ dicta. Athenæus lib. XIV. Ἔοικε δὲ ἡ γυμνοπαιδικὴ τῇ καλουμένῃ ἀναπάλῃ παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

ΑΝΘΕΜΑ.

☞ Erat ſaltatio plebeia, in quâ illud accinebant. Ποῦ μοι τὰ ἴα; ποῦ μοι τὰ καλὰ σέλινα; Athenæus lib. XIV. Ἦν δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ἡ καλουμένη ἄνθεμα. ταύτην δὲ ὠρχοῦντο μετὰ λέξεως τοιαύτης μιμούμενοι, καὶ λέγοντες. ποῦ μοι τὰ ῥόδα; ποῦ μοι τὰ καλὰ σέλινα;

ΑΠΟΚΙΝΟΣ.

☞ Inter laſcivas ſaltationes erat. Pollux lib. IV. cap. XIV. Καὶ ἀπόκινος, καὶ ἀπόσεισις. ἀσελγῆ εἴδη ὀρχήσεων, ἐν τῇ τῆς ὀσφύος περιφορᾷ. Athenæus lib. XIV. Καὶ γελοῖαι δ' εἰσὶν ὀρχήσεις, ἴγδις, καὶ μακτρισμὸς, ἀπόκινός τε καὶ σόβας. Et paulò antè. Τὴν δ' ἀπόκινον καλουμένην ὄρχησιν, ἧς μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Νεμέσει, καὶ Κηφισόδωρος ἐν Ἀμαζόσιν, Ἀριστοφάνης τ' ἐν Κενταύρῳ, καὶ ἄλλοι πλείονες, ὕστερον μακτρισμὸν ὠνόμασαν. ἣν καὶ πολλαὶ γυναῖκες ὀρχοῦνται, ἃς καὶ μαρκυπίας ὀνομαζομένας οἶδα. Scholiaſtes Ariſtophanis initio Equitum. Ἀπόκινον, φυγὴν, ἀποχώρησιν. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρχήσεως φορτικῆς. Suidas. Ἀπόκινος, εἶδος

 ὀρχή-

ὀρχήσεως. Talis fuerit ſaltatio, in quâ apud Alciphronem certant inter ſe Myrrhina & Thryallis. Locus eſt in epiſtolâ Megaræ ad Bacchidem. Δεινή τις φιλονεικία κατέσχε Θρυαλλίδα καὶ Μυρρίνην ὑπὲρ τῆς πυγῆς, ποτέρα κρείττω καὶ ἁπαλωτέραν ἐπιδείξει. καὶ πρώτη Μυρρίνη τὸ ζώνιον λύσασα, βόμβυξ δ' ἦν τὸ χιτώνιον, δι' αὐτοῦ τρέμουσαν οἷόν τι μελίπηκτον γάλα τὴν ὀσφῦν ἀνεσάλευσεν, ὑποβλέπουσα εἰς τοὐπίσω πρὸς τὰ κινήματα τῆς πυγῆς. ἠρέμα δ', οἷον ἐνεργοῦσά τι ἐρωτικὸν, ὑπεστέναξεν. Et mox, de Thryallide. Καὶ τοσοῦτον παλμὸν ἐξειργάσατο τῆς πυγῆς, καὶ ἅπασαν αὐτὴν ὑπὲρ τὴν ὀσφῦν τῇδε καὶ τῇδε ὥσπερ ῥέουσαν περιεδίνησεν, ὥστε ἀνακροτῆσαι πάσας, καὶ νίκην ἀποφαίνεσθαι τῆς Θρυαλλίδος. Et huiuſmodi ſaltationem reſpexit Arnobius, lib. II. *Animarum alia multitudo laſciviens incompoſitos corporum diſſolueretur in motus, ſaltitaret, & cantaret, orbes ſaltatorios verteret, & ad ultimum clunibus & coxendicibus ſublevatis lumborum criſpitudine fluctuaret.* Iterum lib. VII. *Quin & ipſos dicatis deos ludere, laſcivire, ſaltare, obſcœnas compingere cantiones, & clunibus fluctuare criſpatis?*
Iuvenalis Sat. XI.

Forſitan exſpectes ut Gaditana canoro
Incipiat prurire choro, plauſuque probato
Ad terram tremulo deſcendant clune puellæ.

Martialis lib. V. Epigram. LXXX.

Nec de Gadibus improbis puellæ
Vibrabunt ſine fine prurientes
Laſcivos docili tremore lumbos.

Videntur eiuſdem ſaltationis diverſa nomine fuiſſe,

fuiſſe, Ἀπόκινος, Ἀπόσεισις, Βαχλαισμὸς, ſive Μακτρισμὸς, Ἴγδις, Σίβας. De quibus ſingulis infrà dicam ſuo loco.

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ.

Heſychius. Ἀπόκρισις, ἐπιλογία, ἢ εἶδος ὀρχήσεως.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

In hâc Apollo exhibebatur, eiuſque res geſtę. Tatianus Orat. ad Græcos. Ποτὲ μὲν ὡς Ἀφροδίτη, ποτὲ δ' ὡς Ἀπόλλων γινόμενος. Tertullianus in Apologetico. *Sed & hiſtrionum litera omnem eorum fœditatem deſignant. Luget Sol filium iactatum de cælo lætantibus vobis.*

ΑΠΟΣΕΙΣΙΣ.

Pollux ponit inter laſcivas ſaltationes. Vide locum in Ἀπόκινος.

ΑΠΟΣΚΕΛΗΣΙΣ.

Erat ſaltatio ludicra. Oſtendunt illa Heſychij. Ἀποσκελῆσαι, παιδικὴν ὄρχησιν ὀρχήσασθαι.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Arnobius lib. IV. *Gentis illa genitrix Martia, regnatoris & populi procreatrix, amans ſaltatur Venus, & per effectus omnes meretriciæ vilitatis impudicâ exprimitur imitatione bacchari.* Auguſtinus De Civitate Dei, lib. VII. cap. XXVI. *Quid ſunt ad hoc malum Mercurij furta, Veneris laſcivia, ſtupra, & turpitudines cæterorum? quæ proferremus de libris, niſi quotidie cantarentur, & ſaltarentur in theatris.* Hieronymus in epiſtolâ ad Marcellam. *In thea-*

tralibus ſcenis idem hiſtrio nunc Herculem robuſtus oſtendit, nunc mollis in Venerem frangitur. In epiſtolâ de Hilarione. *In ſcenis theatralibus unus atque idem hiſtrio nunc mollis in Venerem frangitur, nunc tremulus in Cybelen.* Tatianus Orat. ad Græcos. Ποτὲ μὲν ὡς Ἀφροδίτη, ποτὲ δὲ ὡς Ἀπόλλων γινόμενος.

ΒΑΘΥΛΛΕΙΟΣ.

A Bathyllo, ſaltatore nobiliſſimo, nuncupata. Plutarchus Sympoſiac. lib. VII. Quæſt. VIII. Ἀποπέμπω δὲ τῆς ὀρχήσεως τὴν Πυλάδου, ὀγκώδη, καὶ παθητικὴν, καὶ πολυπρόσωπον οὖσαν. οἶδε δὲ τῶν ἐγκωμίων ἐκείνων ἃ Σωκράτης περὶ ὀρχήσεως διῆλθε. δέχομαι τὴν Βαθύλλου αὐτόθεν πίζαν τοῦ κόρδακος ἁπτομένην. Quæ poſtrema verba quomodo corrigenda, nam corrupta ſunt, vide infra in Κόρδαξ. Athenæus lib. I. Ἦν δὲ ἡ Πυλάδου ὄρχησις ὀγκώδης, παθητική τε, καὶ πολύκοπος. ἡ δὲ Βαθύλλου, ἱλαρωτέρα. Et obſerva, ut Plutarchus inquit, pedeſtrem humilioremque fuiſſe; ut Athenæus, amœniorem. Id autem eſt, quia Comica erat; atque in Comœdiâ humilia, & læta, omnia. Colligo ex Seneca Rhetore, Declam. lib. III. in Epiſtolâ ad Novatum, Senecam, & Melam, filios. *Quidam meliùs equitem patiuntur, quidam iugum. Et ut ad morbum te meum vocem, Pylades in Comœdiâ, Bathyllus in Tragœdiâ, multum à ſe aberant.*

ΒΑΚΤΡΙΑΣΜΟΣ.

Inter laſcivas ſaltationes erat. Pollux lib. IV. cap. XIV. Βακτριασμὸς δὲ, καὶ ἀπόκινος, καὶ ἀπόσεισις,

ἀσελγῆ εἴδη ὀρχήσεων, ἐν τῇ τοῦ ὀσφύος περιφορᾷ. Vir Clariſſimus, Iſaacus Caſaubonus, eandem eſſe putabat, quæ Μακτρισμὸς dicebatur; de quâ mox dicturi ſumus ſuo loco.

ΒΑΚΧΙΚΗ.

Hæc Satyrica erat, in Ioniâ, & Ponto, maximè celebris. Lucianus De Salt. Ἡ μέν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καίτοι σατυρικὴ οὖσα. Platoni Βακχεία dicitur, De Leg. lib. VII. Τὴν τοίνυν ἀμφισβητουμένην ὄρχησιν δεῖ πρῶτον χωρὶς τῆς ἀναμφισβητήτου διατεμεῖν. τίς οὖν αὕτη, καὶ πῇ δεῖ χωρὶς τέμνειν ἑκατέραν; ὅση μὲν Βακχεία τ' ἐστί, καὶ τῶν ταύταις ἑπομένων.

ΒΑΡΥΛΛΙΚΑ.

Saltatio à Baryllicho inventore ita dicta. Pollux loco citato. Καὶ Βαρύλλικα. τὸ μὲν εὕρημα Βαρυλλίχου. Sed ſcribendum illic putarem, Βαρυλλιχικά. Ac pro me facit analogia.

ΒΑΥΚΙΣΜΟΣ.

Scholiaſtes Ariſtophanis initio Equitum. Ἀπόκινον, φυγὴν, ἀποχώρησιν. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρχήσεως φορτικῆς. οἱ δὲ μέλος. καὶ ὁ βαυκισμός. Etymologici Auctor. Βαυκισμὸς, ὄρχησις. Erat autem ſaltatio Ionica; nec ſaltatio duntaxat, ſed & cantilena, quæ ad eam facta. Heſychius. Βαυκισμὸς, Ἰωνικὴ ὄρχησις. καὶ εἶδος ᾠδῆς, πρὸς ὄρχησιν πεποιημένον. Nomen datum à Bauco ſaltatore. Pollux libro IV. cap. XIV. Καὶ βαυκισμὸς, Βαύκου ὀρχηστοῦ.

ΒΕΡΕΚΥΝΘΙΑΚΗ.

Scholiaſtes Sophoclis ad Aiacem. Τῶν δὲ ὀρχήσεων ἡ μὲν Βερεκυνθιακὴ λέγεται, ἡ δὲ Κρητική.

ΒΙΒΑΣΙΣ.

Laconica ſaltatio, in quâ præmia victoribus poſita, pueris pariter ac puellis. Ita autem ſaltabant, ut pedibus nates contingerent. Et numerabantur quoque ſaltus. Pollux loco citato. Καὶ βίβασις δέ τις ἦν εἶδος Λακωνικῆς ὀρχήσεως, ἧς καὶ τὰ ἆθλα προὐτίθετο, οὐ τοῖς παισὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ταῖς κόραις. ἔδει δὲ ἅλλεσθαι, καὶ ψαύειν τοῖς ποσὶ πρὸς τὰς πυγάς. καὶ ἀπηριθμεῖτο τὰ πηδήματα.

ΒΟΥΚΟΛΟΣ.

Lucianus De Salt. Κατὰ τὸ πεπηγμένον ἕκαστοι καιρὸν, ἁπάντων ἐπιλαθόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηνται δι᾽ ἡμέρας, Τιτάνας, καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους, καὶ βουκόλους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνται γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι. Hinc, qui ſaltarent, Βουκολιάζειν dicebantur. Atque inde eſt,

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΜΟΣ.

Heſychius. Βουκολιασμὸς, μελοποιίας τινὸς εἶδος, καὶ ὀρχήσεως. ἀμφότερα δὲ ἀγροικικά. Meminit Athenæus lib. XIV. Κῶμος, βουκολιασμὸς, γίγγρας, τετράκωμος.

ΒΡΙΚΙΣΜΑΤΑ.

Phrygiaca erat. Heſychius. Βρικίσματα, ὄρχησις Φρυγιακή.

ΒΡΥΑΛΙΚΤΑΙ.

Saltatio quædam bellica fuit, quam qui ſaltarent

ζαπέλωης, Χεὶρ σίμη, Διποδισμὸς, Ξύλȣ πα. Vide quæ notamus infrà in Χεὶρ σίμη.

ΔΙΑΡΡΙΚΝΟΥΣΘΑΙ.

Vide infrà in Ῥικνȣ̃σθαι.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΗ.

Erat Baccho ſacra, vt nomen loquitur. Scholiaſtes Sophoclis Aiace Lorario. Τῶν ὀρχήσεων αἱ μὲν εἰσι Διονυσιακαὶ, αἱ δὲ Κορυβάντιαι. Νύσιαι ȣ̃ν αἱ Διονυσιακαὶ, παρὰ τὴν Νύσην. Κνώσιαι δὲ, αἱ Κορυβαντιαι. Maximè hæc Athenienſibus uſitata. Athenæus lib. IV. Διάφορος ἦν ἡ μȣσικὴ παρὰ τοῖς Ἕλλησι. τῶν μὲν Ἀθηναίων τὰς Διονυσιακȣ̀ς χορȣ̀ς, καὶ τὰς κυκλίȣς, προτιμώντων. Συρακȣσίων δὲ τὰς ἰαμβιςὰς.

ΔΙΟΣ ΓΟΝΑΙ.

Hâc Iouis incunabula repræſentabatur. Lucianus De Salt. Τὰς Διὸς γονὰς ὀρχȣ́μενός τις, καὶ τὴν τȣ̃ Κρόνȣ τεκνοφαγίαν, παρορχεῖται καὶ τὰς Θυέςȣ συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος.

ΔΙΠΛΗ.

Heſychius. Διπλῆ, ὀρχήσεως εἶδος, ἢ κρȣ́ματος. Erat verò inter ſaltationes Tragicas. Pollux lib. IV cap. XIV. Καὶ μὲν τραγικῆς ὀρχήσεως τὰ σχήματα, σίμη, χειροκαλαθίσκος, χεὶρ καταπλανὴς, ξύλȣ παράληψις, διπλῆ. Ariſtophanes Theſmoph.

Ἔξαιρε δὴ προθύμως
Διπλῆν χαίρειν χορείαις.

ΔΙΠΟΔΙΑ. ΔΙΠΟΔΙΣΜΟΣ.

Erat ſaltatio Laconica. Pollux lib. IV. cap.

XIV. Καὶ διποδία δὲ, ὄρχημα Λακωνικόν. Inde Διποδιάζειν; ſaltationem iſtam ſaltare. Lacon quidam apud Ariſtophanem Lyſiſtratâ.

Ὦ Πολυχαρίδα, λάβε τὰ φυσατήρια,
Ἵν' ἐγὼ διποδιάξω γε κἀείσω καλόν.

Etiam Διποδισμὸς dicebatur Heſychius. Διποδία. ὀρχήσεως εἶδος. οἱ δὲ, Διποδισμός. Et ita ab Athenæo indigetatur. Vide ſupra in Διαποδισμός.

ΔΙΠΟΛΙΑ.

Erat etiam Laconica ſaltatio; ac puto ſaltari ſolitam fuiſſe Dijpoliorum feſto, atque inde ei nomen inditum. Heſychius. Διπόλια. ἑορτὴ Ἀθήνησιν. οἱ δὲ, Διϊπόλια· ὡς προδεδήλωται. καὶ εἶδος Λακωνικῆς ὀρχήσεως.

ΔΡΙΤΗ.

Heſychius. Δριτὴ, πύελος, σκάφη. καὶ εἶδος ὀρχήσεως.

ΕΚΑΤΕΡΙΣ.

In hâc manus maximè movebantur. Pollux loco toties citato. Ἑκατερίδες δὲ, καὶ θερμαστρίδες, ἔντονα ὀρχήματα. τὸ μὲν, χειρῶν κίνησιν ἀσκοῦν. ἡ δὲ θερμαστρὶς, πηδητικόν. Apud Athenæum, lib. XIV. Κατερὶς dicitur. Sed legendum ἑκατερίδες monuit illic Caſaubonus, præclariſſimum quondam Galliæ ſuæ ornamentum.

ΕΚΛΑΚΤΙΣΜΑ. ΕΚΛΑΚΤΙΣΜΟΣ.

Erat mulierum. Pollux. Τὰ δὲ ἐκλακτίσματα, γυναικῶν ἦν ὀρχήματα. ἔδει γὰρ ὑπὲρ τὸν ὦμον ἐκλακτίσαι.

σαι. Vbi ſimul vides, qualis ſaltatio iſta fuerit. Calcibus nempe in altum iactatis humeros ſuperabant. Heſychius. Ἐκλακτισμὸς, σχῆμα χορικῆς ὀρχήσεως συντόνου. De hâc ſaltatione eſt locus iſte Ariſtophanis Veſpis.

ΦΙ. Σκέλος οὐράνιον γ' ἐκλακτίζων
Πρωκτὸς χάσκει. ΟΙ. κατὰ σαυτὸν ὅρα.
ΦΙ. Νῦν γὰρ ἐν ἄρθροις τοῖς ἡμετέροις
Στρέφεται χαλαρὰ κοτυληδών.

ΕΚΤΩΡ.

Hâc repræſentabatur Hector, atque inde nomen. Lucianus De Salt. Μικροῦ μὲν ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος, καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἕκτωρ δὲ ποῦ; Exſtat Epigramma in ſtatuam Helladiæ, Hectorem ſaltantis, Anthologiæ lib. IV. Tit. XXV.

Ἕκτορα μὲν ὡς ἄδισε νέον μέλος. Ἑλλαδίη δὲ,
Ἑστασμένη χλαίναν, πρὸς μέλος ἠντίασε.
Ἦν ἢ πόθος καὶ δεῖμα παρ' ὀρχηθμοῖσιν Ἐνυοῦς,
Ἄρσενι γὰρ ῥώμῃ θῆλυν ἔμιξε χάριν.

ΕΜΜΕΛΕΙΑ.

Erat ſaltatio Tragica Heſychius. Ἐμμέλεια, εἶδος ὀρχήσεως. τραγικὴ ἢ ἡ ὄρχησις. Scholiaſtes Ariſtophanis Nubibus. Τρία εἴδη ὀρχήσεως. ἐμμέλεια μὲν, τραγική. σίκιννις, σατυρική. κόρδαξ, κωμική. Ammonius De Diff. Voc. Καλεῖται ἢ ἡ μὲν τραγικὴ ὄρχησις, ἐμμέλεια. Ita rectè locum illum emendandum cenſet, doctiſſimus Gallicæ iuventutis, Philippus Mauſſacus. Lucianus De Salt. Τραγικὴ

μὲν ἡ ἐμμέλεια, κωμωδικὴ δὲ ὁ κόρδαξ. Habes quoque apud Suidam, Etymologici Auctorem, & Pollucem lib. IV. cap. XIV. Ariſtides Orat. Κατὰ τῶν ἐξορχουμένων. Οἶδα δὲ καὶ Λακωνικάς τινας ὀρχήσεις. καὶ τραγικὰς γ᾽ ἑτέρας, ἐμμελείας, οἶμαι, καλουμένας. Laudat hanc ſaltationem Plato. Heſychius in Ἐμμέλεια. Καὶ Πλάτων ἐπαινεῖ τὴν ὄρχησιν Locus autem Platonis eſt De Leg. lib. VII. Καὶ δύο δὲ τῶν ὀρχήσεων τῶν καλῶν εἴδη κατιςήσαιτο, τὸ μὲν πολεμικὸν, πυρρίχην· τὸ δὲ εἰρηνικὸν, ἐμμέλειαν. ἑκατέρῳ τὸ πρέπον τι καὶ ἁρμόττον ἐπιθεὶς ὄνομα. A Satyro aliquo, Bacchi miniſtro, & inventam, & nomen accepiſſe, tradit Lucianus loco citato. Τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὀρχήσεων, κόρδακος, καὶ σικιννίδος, καὶ ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι, ταύτας ἐφευρόντες, ἀπ᾽ αὐτῶν ἑκάςην ὠνόμασαν. Huius ſpecies erat Ξιφισμός. Euſtathius ad Iliad. σ'. Ὁ δὲ Παυσανίας λέγει, καὶ ὅτι ὀρχήσεως εἶδος ὁ καὶ ξιφισμὸς, καὶ σχῆμα ἐμμελείας. Ex hâc, & cordace, ac ſicinnide, compoſita erat Italica ſaltatio à Bathyllo. Athenæus lib. I. Τὸν Βάθυλλόν φησιν Ἀριστόνικος, καὶ Πυλάδην, οὗ ἐστι καὶ σύγγραμμα περὶ ὀρχήσεως, τὴν Ἰταλικὴν ὄρχησιν συςήσασθαι ἐκ τῆς κωμικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο κόρδαξ. καὶ τῆς τραγικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια. καὶ τῆς σατυρικῆς, ἣ ἐλέγετο σίκιννις. Et eleganter hanc ſaltabat idem Bathyllus. Euſtathius ad Odyſſ. ψ'. Ἦν γοῦν καὶ τραγικὴ ὄρχησις, ἡ καὶ ἐμμέλεια. καθ᾽ ἣν Βάθυλλός φασιν Ἀλεξανδρεὺς νομίμως ὠρχήσατο. Porrò non ſola ſaltatio Ἐμμέλεια dicebatur; ſed & cantus ille, qui ad tibiam inter ſaltandum canebatur. Euſtathius

thius ad Iliad. σ'. Ἐκαλεῖτο δέ φησιν ἐμμέλεια, καὶ τὸ ὑπὸ τὴν τραγικὴν ὄρχησιν ᾀδόμενον αὔλημα. Recenſet item inter cantus Pollux lib.IV.cap.VII.

ΕΠΑΓΚΩΝΙΣΜΟΣ.

Athenæus lib.XIV. Ξύλου παράληψις, ἐπαγκωνισμὸς, καλαθισμὸς, στρόβιλος. Habes in recenſione ſaltationum, quam illîc inſtituit. Videntur, qui ſaltabant, cubitis ſe mutuò impuliſſe; atque ex eâ re nomen datum.

ΕΠΙΒΗΜΑ.

Saltatio chorica. Heſychius. Ἐπιβήματα, εἶδος χορικῆς ὀρχήσεως.

ΕΠΙΚΡΗΔΙΟΣ.

Cretica ſaltatio. Athenæus lib. XIV. Καὶ πᾶς ὁ τοιοῦτος τῆς ὀρχήσεως, καὶ αἱ πολλαὶ παρονομασίαι αὐτῶν, ὡς παρὰ Κρησὶν ὀρσίτης, καὶ ἐπικρήδιος.

ΕΠΙΛΗΝΙΟΣ.

Erat cantilena pariter, & ad eam compoſita ſaltatio, utraque à torculari dicta, ad quod, abſolutâ vindemiâ, canebatur, ſaltabaturque. Ac ſaltatione quidem, quicquid in vindemiâ fieret, accuratè repręſentabatur. De cantilenâ, eſt apud Pollucem lib.IV. cap.VIII. ubi recenſentur inter cætera. Ἰθυφαλλικὰ, ᾠχοφορικὰ, παροίνια, βάκχοι, ὑπορχήματα, θρίαμβοι, ἐπιλήνια. Et mox. Καὶ ἦν καὶ ἐπιλήνιον αὔλημα, ἐπὶ βοτρύων θλιβομένων. Habes quoque apud Athenæum lib.V. Ἐπάτουν δὲ

ἐξήκοντα Σάτυροι, πρὸς αὐλὸν ἄδοντες μέλος ἐπιλήνιον. De ſaltatione, elegantiſſimus planè locus eſt apud Longum, ubi pleniſſimè eam deſcribit. Exſtat autem Ποιμενικῶν lib. II. Δρύας δὲ ἀναστὰς, καὶ κελεύσας συρίζειν Διονυσιακὸν μέλος, ἐπιλήνιον αὐτοῖς ὄρχησιν ὠρχήσατο. καὶ ἐῴκει ποτὲ μὲν τρυγῶντι, ποτὲ δὲ φέροντι ἀῤῥίχους, εἶτα πατοῦντι τοὺς βότρυς, εἶτα πληροῦντι τοὺς πίθους, εἶτα πίνοντι τοῦ γλεύκους. ταῦτα πάντα οὕτως εὐσχημόνως ὠρχήσατο Δρύας, καὶ ἐναργῶς. ὥστε ἐδόκουν βλέπειν καὶ τὰς ἀμπέλους, καὶ τὴν ληνὸν, καὶ τοὺς πίθους, καὶ ἀληθῶς Δρύαντα πίνοντα. Hanc ipſam deſignat Philoſtratus junior in Iconibus, ubi Myſos deſcribit. Τί δ' ἂν εἴποις περὶ τῶν τρυγώντων; οἱ διὰ στενῆς ταύτης εἰσόδου, εἰ φρήσαιντις ἑαυτοὺς, ταλάροις ἐναποτίθενται τὸν καρπὸν, μάλα ἡδεῖς. καὶ πρόσφοροι τὴν ἡλικίαν τῷ ἔργῳ. παρθένοι τε γὰρ καὶ ἤϊθεοι δ᾽ ἰὸν καὶ βακχικὸν ἐν ῥυθμῷ βαίνουσιν, ἐνδιδόντος αὐτοῖς τὸν ῥυθμὸν ἑτέρου. ὅν, οἶμαι, ξυνίης ἀπό τε τῆς κιθάρας, καὶ τοῦ λεπτὸν προσᾴδειν δοκεῖν τοῖς φθόγγοις. Et Maximus Tyrius Diſſert. XIV. Δοκοῦσι δέ μοι μηδὲ τὴν ἀρχὴν συστήσασθαι ἑορτὰς καὶ τελετὰς θεῶν ἄλλοί τινες ἢ γεωργοί. πρῶτοι μὲν ἐπὶ ληνῷ στησάμενοι Διονύσῳ χορούς. Et quæ ſequuntur. Obſervo autem Romanis etiam uſitatam. Ecce apud Tacitum Annal. XI. *Meſſalina non aliâs ſolutior luxu, adulto autumno, ſimulacrum vindemiæ per domum celebrabat: urgeri præla, fluere lacus, & feminæ pellibus accinctæ aſſultabant, ut ſacrificantes vel inſanientes Bacchæ, ipſa crine fluxo, thyrſum quatiens, iuxtaq; Silius, hederâ vinctus, gerere cothurnos, iacere caput, ſtrepente circum procaci choro.*

ΕΠΙ-

ΕΠΙΦΑΛΛΟΣ.

Athenæus lib. XIV. Ἐπίφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, πᾶσαι μετ᾽ ὀρχήσεως ηὐλεῖτο. Eadem ex illo Euſtathius ad Iliad. φ′.

ΕΡΜΗΣ.

Hæc ita dicta, quod Mercurius, eiuſque facta, in iſtâ exprimerentur. Meminit Auguſtinus De Civitate Dei, lib. VII. cap. XXVI. *Quid ſunt ad hæc malum Mercurij furta, Veneris laſcivia, ſtupra, & turpitudines cæterorum? quæ proferremus de libris, niſi quotidie cantarentur, & ſaltarentur, in theatris.*

ΕΥΡΩΠΗ.

In hâc fabula de Europâ, à Iove in taurum mutato raptâ, repræſentabatur. Arnobius lib. VII. *Aut ſi Europa, ſi Leda, ſi Ganymedes fuerit ſaltatus, aut Danaë, motus compeſcit irarum?* Hanc ipſam reſpexerit Prudentius Περὶ Στεφ. Hymno X.

Saltat Tonantem tauriformem ludius.

ΗΔΙΩΝ.

Pollux lib. IV. cap. XIV. Ἦν δὲ καὶ κῶμος, εἶδος ὀρχήσεως. καὶ τετράκωμος, Ἡρακλέους ἱερά, καὶ πολεμική. ἦν δὲ καὶ κωμαστική, μάχην δὲ πληγὰς ἔχουσα. καὶ ἡδύκωμος, ἡδίων, καὶ κνισμός.

ΗΔΥΚΩΜΟΣ.

Vide citata Pollucis verba in Ἡδίων. Heſychius cantionis genus dicit. Ἡδύκωμος, εἶδος τῳδῆς.

ᾠδῆς. Sed ſciendum eſt, cantionem ſimul, & ſaltationem ad illam compoſitam, fuiſſe. Obſervo apud Euſtathium ad Iliad. φ΄. Ἡδύκωμος, σικιννοτύρβη, θυροκοπικὸν, τὸ καὶ κλαυσίθυρον, κνισμὸς, μόθων. μετ᾽ ὀρχήσεως δέ φησιν αὐτὰ ηὐλεῖτο καθὰ ἱστορεῖ Τρύφων. Idem teſtatur Athenæus lib. XIV.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

In hâc Hercules ſaltabatur, eiuſque duodecim labores exprimebantur. Hieronymus in Epiſt. ad Marcellam. *In theatralibus ſcenis hiſtrio nunc Herculem robuſtus oſtendit, nunc mollis in Venerem frangitur.*

ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

Hâc repræſentabatur Hercules furens. Macrobius Sat. II. cap. VII. *Cùm in Herculem furentem prodiiſſet, & nonnullis inceſſum hiſtrioni convenientem non ſervare videretur, depoſitâ perſonâ, ridentes increpuit;* μωροὶ, μαινόμενον ὀρχοῦμαι. Saltabatur autem ad modulos; itaq; obſervare eſt apud Suetonium Nerone, cap. XXI. *Inter cætera cantavit Canacen parturientem, Oreſtem matricidam, Oedipodem excæcatum, Herculem inſanum.*

ΘΕΡΜΑΥΣΤΡΙΣ.

Furioſam ſaltationem vocat Athenæus lib. XIV. Μανιώδεις δ᾽ εἰσὶν ὀρχήσεις, κερνοφόρος, καὶ μόγγας, καὶ θερμαυστρίς. Non rectè mox apud eundem ſcribitur, θαυμαστρίς. Pollux lib. IV. cap. XIV. Ἐκατερίδες δὲ, καὶ θερμαυστρίδες, ἔντονα ὀρχήματα. τὸ μὲν,

χέρω

χειρῶν κίνησιν ἀσκοῦν. ἡ δὲ θερμαυστρὶς, πηδητικόν. Heſychius. Θερμαυστρὶς, σκεῦος παραπλήσιον καρκίνῳ, ᾧ χρῶνται οἱ χρυσοχόοι. καὶ ὄρχησις ἔντονος, καὶ διάπυρος, διὰ τάχους. Athenæus, ut diximus, μανιώδη ὄρχησιν vocat; fueritque de hoc genere *Lymphaticum tripudium*, quod dicit Apuleius Milei. VIII. *Brachijſque ſuis, humero tenus renudatis, attollentes immanes gladios, ac ſecures, evantes exiliunt, inſtante tibiæ cantu lymphaticum tripudium.* Quia gladiorum illic mentio, putaret quiſpiam eſſe Κυβίστησιν, aut Ξιφισμὸν, de quibus paulò pòſt agemus; ſed diſcrimen facilè colligitur ex deſcriptione, quæ mox ſequitur. *Diuque capite demiſſo, cervices lubricis intorquentes motibus, crinéſque pendulos rotantes in circulum, & nonnunquam morſibus ſuos incurſantes muſculos, ac poſtremum ancipiti ferro, quod gerebant, ſua quiſque brachia diſſecant.* Porrò ἀπὸ τῆς θερμαυστρίδος formatum eſt verbum Θερμαυστρίζειν. Saltare thermayſtridem. Lucianus De Salt. Τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ θερμαυστρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι. Ita autem ſaltabant, ut, cùm exilijſſent, antequàm in terram referrentur, pedes inter ſe reciprocarent. Docet Euſtathius ad Odyſſ. θ'. Ὀρχήσεως εἶδος ἦν καὶ ἡ τοιαύτη διὰ σφαίρας παιδιὰ, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ οὕτω γράψας. θερμαυστρὶς, ὄρχησις διὰ ποδῶν σύντονος. Φησὶ γοῦν Κριτίας οὕτω. αἱ ἀναπηδήσαντες εἰς ὕψος, πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν, παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποίουν. ὃ δὴ θερμαυστρίζειν ἔλεγον.

ΘΡΑΚΙΟΣ.

Athenæus lib. XIV. Τὰ δὲ στασιμώτερα, καὶ ποικιλώτερα, καὶ τὴν ὄρχησιν ἁπλουστέραν ἔχοντα, καλεῖται, δάκτυλος, ἰαμβική, μολοσσική, ἐμμέλεια, κόρδαξ, σίκιννις, Περσική, Φρύγιος, νικαπισμὸς, Θράκιος, καλαβρισμός. Inde nempe nomen accepit, quod Thracum eſſet; quemadmodum aliæ ſaltationes à populis quoque nuncupatæ. Ac puto illam ipſam eſſe, quam deſcribit Xenophon de Cyri Exped. lib. VI. Ἐπεὶ δὲ αἱ σπονδαὶ ἐγένοντο, καὶ ἐπαιάνισαν, ἀνέστησαν πρῶτον Θρᾷκες, καὶ πρὸς αὐλὸν ὠρχήσαντο σὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἥλλοντο ὑψηλά τε καὶ κούφως, καὶ ταῖς μαχαίραις ἐχρῶντο. τέλος δὲ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον παίει, ὡς πᾶσι δοκεῖν πεπληγέναι τὸν ἄνθρωπον. ὁ δὲ ἔπεσε τεχνικῶς πως. καὶ ἀνέκραγον οἱ Παφλαγόνες. καὶ ὁ μὲν, σκυλεύσας τὰ ὅπλα τοῦ ἑτέρου, ἐξῄει ᾄδων Σιτάλκαν. ἄλλοι δὲ καὶ τῶν Θρᾳκῶν τὸν ἕτερον ἐξέφερον ὡς τεθνεῶτα. ἦν δὲ οὐδὲν πεπονθώς.

ΘΥΡΟΚΟΠΙΚΟΝ.

Eadem etiam Κρουσίθυρον dicebatur. Erat verò & ſaltatio, & tibiæ cantus, ad quam ſaltabatur. Athenæus lib. XIV. Αὐλήσεων δέ εἰσιν ὀνόματα, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ Ὀνομασιῶν, αἵδε. κῶμος, βουκολιασμὸς, γίγγρας, τετράκωμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σικιννοτύρβη, θυροκοπικὸν, τὸ αὐτὸ καὶ κρουσίθυρον, κνισμὸς, μόθων. ταῦτα δὲ πάντα μετ᾽ ὀρχήσεως ηὐλεῖτο. Et ex eo Euſtathius ad Iliad. φ΄. Αὐλήσεων ὀνομασίαι, ὡς ὁ Ἀθήναιος ἐκτίθεται, κῶμος. ἐπίφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος,

νικ☉, πολεμικὸν, ἡδύκωμ☉, σικιννοτύρβη, θυροκοπικὸν, τὸ καὶ κρουσίθυρον, κνισμὸς, μόθων. μετ' ὀρχήσεως δέ, φησιν, αὐτὰ ηὐλεῖτο, καθὰ ἱστορεῖ Τρύφων. Mutilus eſt in vocis huius interpretatione Heſychius. Θυροκοπιστικὸν, ἢ θυροκοπικὸν, οὕτως ἐκαλεῖτο.

IAMBIKH.

Laudat Athenæus lib. XIV. Τὰ δὲ σεμνότερα, καὶ ποικιλώτερα, καὶ τὴν ὄρχησιν ἁπλουστέραν ἔχοντα, καλεῖται, δάκτυλος, ἰαμβική, μολοσσική. Maximè Syracuſanis placebat. Idem alibi, lib. IV. Διάφορ☉ ἦν ἡ μουσικὴ παρὰ τοῖς Ἕλλησι. τῶν μὲν Ἀθηναίων τοὺς Διονυσιακοὺς χοροὺς, καὶ τοὺς κυκλίους, προτιμώντων. Συρακουσίων δὲ τοὺς ἰαμβιστάς. Erat autem ſacra Marti. Obſervo apud Diomedem Grammat. lib. III. *Non immeritò melon hunc Iambicum, Gradalem quidam nuncupant, Gradivóque Marti augurant, quod gradariæ pugnæ huius effectu moveantur.*

ΙΓΔΗ, ſive ΙΓΔΙΣ.

Pollux lib. x. cap. XXIV. Ἔστι γοῦν ἴγδη καὶ ὀρχήσεως σχῆμα. Et laudat iſtud fragmentum Antiphanis Κοροπλάθῳ.

Γύναι πρὸς αὐλὸν ἦλθες, ὀρχήσῃ πάλιν
Τὴν ἴγδην. ———

Athenæo Ἴγδις dicitur, lib. XIV. Erat autem ſaltatio ridicula. Verba Athenæi iſta ſunt. Καὶ γελοῖαι δ' εἰσὶν ὀρχήσεις. ἴγδις, καὶ μακτρισμὸς, ἀπόκινός τε, καὶ σοβάς. Hinc Ἰγδίζειν, Igdem ſaltare; & Ἴγδισμα, verbale. Etymologici Auctor in Ἴγδη. Ἔστι δὲ καὶ

εἶδ@ ὀρχήσεως ἰγδίσματα, ἐν ᾗ ἐλύγιζον τὴν ὀσφῦν ἐμφερῶς τῷ δοίδυκι. Vbi obſerva ſaltationis etiam modum; nimirum, qui ſaltabat, lumbos huc illuc inflectens agitabat non ſecus atque in mortario tudicula ſolet, cùm quid tunditur.

ΙΖΩΣ.

Heſychius. Ἴζως, σχῆμα ὀρχήσεως.

ΙΘΥΜΒΟΣ.

Erat inter ſaltationes Laconicas formidabiles. Pollux lib. IV. cap. XIV. Ἦν δέ τινα καὶ Λακωνικὰ ὀρχήματα δειμαλέα. σιληνοὶ δ' ἦσαν, καὶ ὑπ' αὐτοῖς σάτυροι, ὑπότροχα ὀρχούμενοι. καὶ ἴθυμβοι, ἐπὶ Διονύσῳ. Et ecce, Baccho propria erat. Heſychio Ἴθυμβ@ exponitur γελοιαστής.

ΙΤΑΛΙΚΗ.

Ita dicta, quia Italorum eſſet. Evidens etymologiæ ratio. Conſtituta hæc erat à Bathyllo, ac Pylade, ex cordace, emmeliâ, & ſicinnide. Athenæus lib. I. Τοῦτον τὸν Βάθυλλον φησὶν Ἀριστόνικ@, οὗ ἐστι καὶ σύγγραμμα περὶ ὀρχήσεως, καὶ Πυλάδην, τὴν Ἰταλικὴν ὄρχησιν συστήσασθαι ἐκ τῆς κωμικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο κόρδαξ. καὶ τῆς τραγικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια. καὶ τῆς σατυρικῆς, ἣ ἐλέγετο σίκιννις. Et obſerva, non invenit conſtituitque tantùm cum Bathyllo Pylades, ſed librum quoque de eâ compoſuit; idque teſtatur etiam Suidas. Πυλάδης, Κίλιξ, ἀπὸ κώμης Μισθαρνῶν. ἔγραψε περὶ ὀρχήσεως τῆς Ἰταλικῆς, ἥτις

ὑπὸ

ὑπ' αὐτοῦ εὑρέθη. De Bathyllo autem, & Pylade, res eſt nota.

ΙΩΝΙΚΗ.

Hæc ab Ionibus, quorum eſſet, nomen accepit. Saltabant autem maximè Siculi, in Dianæ honorem. Pollux lib. IV. cap. XIV. Τὸ δὲ (ὄρχημα) Ἰωνικὸν, Ἀρτέμιδι ὠρχοῦντο Σικελιῶται μάλιστα. Et quidem Dianæ, cognomento Chitoneæ. Athenæus lib. XIV, Παρὰ δὲ Συρακουσίοις καὶ Χιτωνέας Ἀρτέμιδος ὄρχησίς τίς ἐστιν ἴδιος, καὶ αὔλησις. ἦν δέ τις καὶ Ἰωνικὴ ὄρχησις παροίνιος. Et obſerva, ſaltaſſe inter pocula. De hâc loquitur Horatius.

Motus doceri gaudet Ionicos
Matura virgo. ———

Quo loco Interpres vetus. *Motus Ionicos. Saltationes laſcivas, ac petulantes, inſtar Ionum; qui mollem ſaltationem membrorum geſtibus adinvenerunt.* Meminit Ionicæ etiam ſaltationis Plautus Sticho, Act. V. Sc. VII.

Qui Ionicus, aut cinædicus, qui tale hoc facere poſſit?
Si iſthoc me verſu viceris, alio me provocato.

Max. Tyrius Diſſert. XXI. Συβαριτικῶν αὐλημάτων ἐρασταὶ γενόμενοι, καὶ ὄρχησιν ἐπιτηδεύσαντές τινες οἵαν ὁ αὐλὸς ἠνάγκαζεν Ἰώνων. Et mox. Καὶ αὐλοὺς Βαθύλλου, καὶ ᾠδὴν Ἰωνικήν.

ΚΑΛΑΒΙΣ.

Heſychius. Καλαβίς. τὸ περισπᾶν τὰ ἰσχία, καλαβοῦσι, ἐν τῷ τῆς Δερεατίδος ἱερῷ Ἀρτέμιδος ᾀδόμενοι ὕμνοι.

ὕμνοι. Sed corruptum, & luxatum, locum autumo; ac reſtituendum. Καλαβίδες, ἐν τῷ τῆς Δερεατίδος ἱερῷ Ἀρτέμιδος ᾀδόμενοι ὕμνοι. τὸ πεῖραν τὰ ἰσχία, καλαβοῦσθαι. Neque aliter legendum apud Athenæum exiſtimo. Σχήματα δ' ἐστιν ὀρχήσεως ξιφισμὸς, καλαθισμὸς, καλλαβίδες, σκώψ. Editur illic, καλλακίδες. Rectius in ſequentibus ſtatim verbis habetur Æſchyli fragmentum ex Theoris.

Καὶ μὴν παλαιῶν τῶν δέ σοι σκωπευμάτων,
Καλλαβίδων τε. ——

Et Eupolidis in Paraſitis.

Καλλαβίδας δὲ βαίνει. ——

Videtur autem Laconica fuiſſe, quia ſaltabatur in templo Dianæ Dereatidis, quæ in Laconicâ celebrabatur. Vidimus in citatis ſtatim Pollucis verbis. Erat autem & ſaltatio, & cantilena, ad quam ſaltabatur. Licet obſervare ex loco Heſychij. Alia autem erat, ne confundas,

ΚΑΛΛΙΒΑΣ.

Et diſtinguit clarè Heſychius, cuius iſta alibi verba. Καλλίβαντες, ὅμοια ζμιλίοις καὶ ψαλίσιν, ἐν αἷς τὰς ὀσφῦς κοσμοῦσιν αἱ γυναῖκες. αὕτη. ἢ γένος ὀρχήσεως, ἀσχημόνως τῶν ἰσχίων κρατουμένων.

ὀσφῦς

ΚΑΛΑΒΡΙΣΜΟΣ.

Inter ſimpliciores ſaltationes commemorat Athenæus lib. XIV. Τὰ δὲ σπουδαιότερα, καὶ ποικιλώτερα, καὶ τὴν ὄρχησιν ἁπλουστέραν ἔχοντα, καλεῖται, δάκτυλος, ἰαμβικὴ, Μολοσσικὴ, ἐμμέλεια, κόρδαξ, σίκιννις, Περσικὴ, Φρύγιος, νικατισμὸς, Θρᾴκιος, καλαβρισ-

μός,

μὸς, Τελεσίας. Apud Pollucem ſcribitur, κολαβρισμός. Vide infrà in eâ voce. Non dubitem tamen vel hîc, vel illic, mendum eſſe.

ΚΑΛΑΘΙΣΚΟΣ.

Heſychius. Καλαθίσκος, εἶδος ὀρχήσεως, καὶ σκεῦος γυναικεῖον. Corrigēdus Athenæus lib. XIV. Σχήματα δ' ἐστὶν ὀρχήσεως, ξιφισμὸς, καλαθίσκος, καλλαβίδες, σκῶψ, σκώπευμα. Ac meminit mox iterum. Perperam editur utrobique, καλαθισμός. Pollux inter tragicas ſaltationes cenſet, lib. IV. cap. XIV. Καὶ μὴν τραγικῆς ὀρχήσεως τὰ σχήματα, σιμὴ χεὶρ, καλαθίσκος. χεὶρ καταπρανής, ξύλου παράληψις. Ita locum illum reſtituendum infra monebo in Χεὶρ καταπρανής.

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.

Erat ſaltatio Herculi ſacra. Pollux lib. IV. cap. XIV. Καὶ φαλλικὸν ὄρχημα ἐπὶ Διονύσῳ. καὶ καλλίνικος, ἐφ' Ἡρακλεῖ. Nempe ob productum ab inferis Cerberum. Heſychius indicat. Καλλίνικος, ὄνομα κύριον. καὶ εἶδος ὀρχήσεως, ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρου ἀναγωγῇ. Erat autem & ſaltatio, & cantilena, ad quam ſaltabatur. Athenæus lib. XIV. Αὐλήσεων δ' εἰσὶν ὀνόματα, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ Ὀνομασιῶν, αἵδε. κῶμος, βουκολιασμὸς, γίγγρας, τετράκωμος, ἐπίφαλλος, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σικιννοτύρβη, θυροκοπικὸν, τὸ αὐτὸ καὶ κρουσίθυρον, κνισμὸς, μόθων. ταῦτα δὲ πάντα μετ' ὀρχήσεως ηὐλεῖτο. Et ex eo Euſtathius ad Iliad. φ'. Αὐλήσεων ὀνομασίαι, ὡς Ἀθήναιος ἐκτίθεται, κῶμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος,

καλλί-

καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σικιννοτύρβη, θυροκοπικὸν, τὸ καὶ χρυσόθυρον, κνισμὸς, μόθων. μετ᾽ ὀρχήσεως δέ φησιν αὐτὰ ηὐλεῖτο, καθὰ ἱστορεῖ Τρύφων.

ΚΑΝΑΚΗ.

Hâc ſabula de Canace repræſentabatur. Auſonius in ſaltatorem ineptum, Epigrammate LXXXIII.

In Canace viſus multò felicior ipsâ,
Quod non hic gladio viſcera diſſecuit.

Saltabatur autem ad modulos. Itaque eſt obſervare apud Suetonium Nerone, cap. XXI. *Inter cætera cantavit Canacen parturientem, Oreſtem matricidam.* Auſonij diſtichon expreſſum eſt de iſto Lucilij, quod exſtat Antholog. lib. II. Tit. Εἰς ὀρχηστὰς XXXVIII.

Ἀλλ᾽ ἐπὶ τῆς Κανάκης ἀφυῶς, ὅτι καὶ ξίφος ἦν σοι,
Καὶ ζῶν ἐξῆλθες. τοῦτο παρ᾽ ἱστορίην.

ΚΑΠΑΝΕΥΣ.

Hæc ſaltatio Capanei, fulmine percuſſi, fabulam exhibebat. Auſonius Epigramm. LXXXIII. cuius lemma eſt, *In ſaltatorem ineptum.*

Decepta felix caſus ſe miſcuit arti.
Hiſtrio ſaltavit, qui Capanea ruit.

Quæ expreſſa ſunt de iſtis Lucilij, Anthol lib. II. Tit. XXXVIII.

Πάντα καθ᾽ ἱστορίην ὀρχούμενος, ἓν τὸ μέγιστον
Τῶν ἔργων παριδὼν, ἠνίασας μεγάλως.
Τὴν μὲν γὰρ Νιόβην ὀρχούμενος, ὡς λίθος ἔστης.
Καὶ πάλιν, ὢν Καπανεὺς, ἐξαπίνης ἔπεσες.

Lucia.

Lucianus De Salt. Ἄλλοτε δέ ποτε μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλοντα τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, ὑπέρβηθι, ἔφασαν, τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος.

ΚΑΠΡΙΑ.

Hanc in armis ſaltabant. Heſychius. Καπρία, εἶδος ὀρχήσεως ἐνόπλου. Sed puto incidiſſe eum in mendoſum codicem; ac potius legendum fuiſſe,

ΚΑΡΠΕΑ.

De quâ non multo poſt ait. Καρπέα, ὄρχησις Μακεδονική. Verùm rectiùs erit,

ΚΑΡΠΑΙΑ.

Ita apud Xenophontē ſcribitur, De Cyri Exped. lib. VI. ubi accuratè deſcribitur iſtis verbis. Μετὰ τοῦτο Αἰνιᾶνες καὶ Μάγνητες ἀνέστησαν, οἳ ὠρχοῦντο τὴν καρπαίαν καλουμένην ἐν τοῖς ὅπλοις. ὁ δὲ τρόπος τῆς ὀρχήσεως ἦν ὅδε. ὁ μὲν, παραθέμενος τὰ ὅπλα, σπείρει καὶ ζευγηλατεῖ, πυκνὰ μεταστρεφόμενος, ὡς φοβούμενος. λῃστὴς δὲ προσέρχεται. ὁ δ', ἐπειδὰν προΐδηται, ἀπαντᾷ ἁρπάσας τὰ ὅπλα, καὶ μάχεται πρὸ τοῦ ζεύγους. (καὶ οὗτοι ταῦτ' ἐποίουν ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν αὐλὸν) καὶ τέλος ὁ λῃστὴς δήσας τὸν ἄνδρα, καὶ τὸ ζεῦγος ἀπάγει. ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ ζευγηλάτης τὸν λῃστήν. εἶτα παρὰ τοὺς βοῦς ζεύξας, ὀπίσω τὼ χεῖρε δεδεμένον ἐλαύνει. Citat hunc Xenophontis locum etiam Athenæus lib. I. De hâc ipsâ porrò ſaltatione eſt locus iſte Maximi Tyrij Diſſert. XII. Οὐδὲ τὰ Αἰνιάνων θεάματα ἐπαινῶ, ὅσα ἐν Πόντῳ εὐφραίνονται Αἰνιᾶνες, οἱ μὲν δρῶντες. οἱ δὲ, ὁρῶντες. ἄν-

δρες δύο μιμοῦνται μάχην, ὑπαυλοῦντος ἄλλου. ὁ μὲν αὐτῶν, γεωργός τί ἐστι καὶ ἀροῖ. ὁ δὲ, λῃστὴς, καὶ ὅπλα ἔχει. κεῖται δὲ καὶ τῷ γεωργῷ τὰ ὅπλα ἀγχοῦ. ἐπειδὰν δὲ ὁ λῃστὴς ἔλθῃ, ἀφέμενος ὁ γεωργὸς τοῦ ζεύγους, δραμὼν ἐπὶ τὰ ὅπλα, συμπεσόντες μάχονται, παίοντες τὰς ὄψεις, καὶ μιμούμενοι τὰ τρώματα καὶ πτώματα. θεάματα οὐ συμποτικά.

ΚΑΡΥΑΤΙΣ.

Erat Laconica, & Dianæ ſacra. Pollux lib. IV. cap. XIV. Ἦν δέ τινα καὶ Λακωνικὰ ὀρχήματα δειμαλέα, Σειληνοὶ δ' ἦσαν, καὶ ἐπ' αὐτοῖς Σάτυροι, ὑπότρομα ὀρχούμενοι. καὶ Ἴθυμβοι, ἐπὶ Διονύσῳ. καὶ Καρυατίδες, ἐπὶ Ἀρτέμιδι. Et ſaltare hanc, Καρυατίζειν dicebatur. Lucianus De Salt. Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, παρὰ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος καρυατίζειν μαθόντες. (ὀρχήσεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον.) ἅπαντα μετὰ Μουσῶν ποιοῦσιν. Vbi ſimul hoc obſerva; à Caryis, Laconicæ urbe, nomen accepiſſe; & à Dioſcuris illic primùm inſtitutam.

ΚΑΤΕΡΙΣ.

Athenæus in recenſione ſaltationum antiquarum, lib. XIV. Θαυμαστρὶς, κατερίδες, σκοπὸς, χεὶρ καταπρηνής. Sed corruptus eſt locus, legendumque; Ἑκατερίδες, non κατερίδες. Vide ſupra in Ἑκατερίς.

ΚΕΛΕΥΣΤΗΣ.

Athenæus lib. XIV. Μετ' αὐλῶν δὲ ὠρχοῦντο τὴν τοῦ κελευ-

κελδυσεῦ, καὶ τὴν καλαμίνην πινακίδα. Et obſerva, ad tibias ſaltari conſueviſſe.

ΚΕΡΝΟΦΟΡΟΣ.

Erat furioſa. Athenæus loco citato. Μανιώδεις δ' εἰσὶν ὀρχήσεις, κερνοφόρος, καὶ μόγγας, καὶ θερμαυστρίς. Nominis rationem reddit Pollux lib. IV. cap. XIV. Τὸ γὰρ κερνοφόρον ὄρχημα οἶδα, ὅτι κέρνα, ἢ ἐσχαρίδας, ἔφερον.

ΚΙΔΑΡΙΣ.

Erat Arcadica. Athenæus. Εἰσὶ δὲ καὶ παρὰ τοῖς βαρβάροις, ὥσπερ καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησι, σπουδαῖαι καὶ φαῦλαι ὀρχήσεις. ὁ μὲν κόρδαξ παρ' Ἕλλησι φορτικὸς, ἡ δ' ἐμμέλεια σπουδαία. καθάπερ καὶ ἡ παρὰ Ἀρκάσι κίδαρις, παρὰ Σικυωνίοις τε ὁ ἀλητήρ.

ΚΛΩΠΕΙΑ.

Heſychius. Κλώπεια, ὄρχησίς τις. ὡς Ἰόβας ἐν τετάρτῳ θεατρικῶν.

ΚΝΙΣΜΟΣ.

Pollux lib. IV. cap. XIV. Ἦν δὲ κῶμος εἶδος ὀρχήσεως, καὶ τετράκωμος, Ἡρακλέους ἱερὰ, καὶ πολεμική. ἦν δὲ καὶ κωμαστική, μάλιστα καὶ πληγὰς ἔχουσα, καὶ ἡδύκωμος, ἡδίων, καὶ κνισμός. Erat autem pariter & ſaltatio, & cantus tibiæ, ad quem ſaltabatur. Athenæus lib. XIV. Αὐλήσεων δ' εἰσὶν ὀνόματα, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ Ὀνομασιῶν, αἵδε. κῶμος, βουκολιασμὸς, γίγγρας, τετράκωμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σκινοτύρβη, θυρο-

θυροκοπικὸν, τὸ αὐτὸ καὶ κρουσίθυρον, κνισμὸς μόθων. ταῦτα δὲ πάντα μετ᾽ ὀρχήσεως ηὐλεῖτο. Et ex eo Euſtathius ad Iliad. φ. Αὐλήσεως ὀνομασίαι, ὡς ὁ Ἀθήναιος ἐκτίθεται, κῶμος, ἐπιφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σικιννοτύρβη θυροκοπικὸν, τὸ καὶ κρουσίθυρον, κνισμὸς, μόθων. μετ᾽ ὀρχήσεως δέ, φησιν, αὐτὰ ηὐλεῖτο, καθὰ ἱστορεῖ Τρύφων. Ad cantum quod attinet, eius meminit Heſychius. Κνισμὸς, ζηλοτυπία ἢ μέλος τι κνισμοῦ αὐλεύμενον.

ΚΝΩΣΣΙΑ.

Sophocles Aiace.

— ὅπως μοι
Νύσια Κνώσια
Ὀρχήματ᾽ αὐτοδαῆ
ξυνὼν ἰάψῃς.

Vbi Scholiaſtes Vetus. Τῶν ὀρχήσεων αἱ μέν εἰσι Διονυσιακαὶ, αἱ δὲ Κορυβάντιαι, καὶ ἐνόπλιοι. Νύσιαι οὖν αἱ Διονυσιακαὶ, παρὰ τὴν Νύσην. Κνώσιαι δὲ, αἱ Κορυβάντιαι. καὶ Κνωσσὸς γὰρ πόλις Κρήτης. Demetrius Triclinius. Νύσος, καὶ Κνωσσὸς, πόλεις ἐν αἷς Διονύσου τιμωμένου ὀρχήσεις ἐγίνοντο. Erat hæc ſaltatio talis. Iuvenes puellæque implicatis manibus choreas agitabant; quod ſaltandi genns à Dædalo auctore originem trahit. Obſervo apud Euſtathium ad Iliados extremum XVIII. Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι διακεχωρισμένως χορευόντων πρὸ τοῦ πρὶν ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, πρῶτοι οἱ μετὰ Θησέως σωθέντες ἐκ τοῦ λαβυρίνθου ἑπτὰ ἠΐθεοι καὶ τοσαῦται παρθένοι, ἀναμὶξ ἐχόρευσαν, ὑπὸ καθηγητῇ τῷ Δαιδάλῳ κατὰ Κνωσσὸν πόλιν Κρήτης. περὶ

ἧς ἀλ-

ἧς ἀλλαχοῦ τε, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ δὲ ἐρρέθη, ἀφ' ἧς καὶ τὰ Κνώσσια παρὰ Σοφοκλεῖ ὀρχήματα. Ergo fuerit illa ſaltatio, quæ alio nomine Ὅρμος dicebatur. De quâ infra ſuo loco.

ΚΟΛΑΒΡΙΣΜΟΣ.

Erat armata ſaltatio Thracum, & Carum. Pollux lib. IV. cap. XIV. Καὶ κολαβρισμός, Θρᾴκιον ὄρχημα. καὶ Καρικόν. ἦν δὲ καὶ τοῦτο ἐνόπλιον. Puto hanc eſſe, quam deſcribit Thraces ſaltantes Xenophon De Cyri Expedit. lib. VI. Ἐπεὶ δὲ αἱ σπονδαί τε ἐγένοντο, καὶ ἐπαιάνισαν, ἀνέστησαν πρῶτον Θρᾷκες, καὶ πρὸς αὐλὸν ὠρχήσαντο σὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἥλλοντο ὑψηλά τε καὶ κούφως, καὶ ταῖς μαχαίραις ἐχρῶντο. τέλος δὲ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον παίει, ὡς πᾶσι δοκεῖν πεπληχέναι τὸν ἄνθρωπον. ὁ δ' ἔπεσε τεχνικῶς πως. καὶ ἀνέκραγον οἱ Παφλαγόνες. καὶ ὁ μὲν σκυλεύσας τὰ ὅπλα τοῦ ἑτέρου, ἐξῄει ᾄδων σιτάλκαν. ἄλλοι δὲ καὶ τῶν Θρᾳκῶν τὸν ἕτερον ἐξέφερον ὡς τεθνεῶτα. Huc pertinet illud Heſychij. Κολαβρίζειν, σκιρτᾶν.

ΚΟΛΕΑ.

Heſychius. Κολέα, ποιά τις ὄρχησις. Eadem, ut puto, eſt;

ΚΟΛΙΑ.

Apud eundem Heſychium. Κολία, ὀρχήσεως εἶδος. Inde Κολιάζειν. Saltationem illam ſaltare. Idem Heſychius. Κολιάσαι, ὀρχήσασθαι.

ΚΟΜΗΤΙΚΗ.

Heſychius. Κουφικὸν τρέπον. κομητικὴν ὄρχησιν. Sed puto ſcribendum, κωμητικὴν, ω. Et fuiſſe videtur ſaltatio levicula, per vicos fieri ſolita.

ΚΟΝΙΣΑΛΟΣ.

Inter inhoneſtas erat. Heſychius. Κονίσαλος, κονιορτὸς, σκίρτησις σατυρικὴ, ἢ τῶν ἐντεταμένων τὰ αἰδοῖα. Et ecce, ſatyrica erat.

ΚΟΡΔΑΞ.

Comica erat. Pollux lib. IV. cap. XIV. Εἴδη δὲ ὀρχημάτων, Ἐμμέλεια, τραγική. Κόρδακες, κωμική. Σίκιννις, σατυρική. Harpocration. Ὁ κόρδαξ κωμικῆς ὀρχήσεώς ἐστιν εἶδος, καθάπερ φησὶν Ἀριστόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς τραγικῆς ὀρχήσεως. Moſchopulus. Κόρδαξ, κωμικῆς ὀρχήσεως εἶδος. Vide quoque Etymologici Auctorem in Σίκιννις; & Suidam, ac Ammonium, in Κόρδαξ. Lucianus De Saltatione. Δοκεῖς δέ μοι, ὅταν κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας ἐπαινῇς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων ὀρχήσεων ἴδιόν τι εἶδός ἐστιν. οἷον, τραγικὴ μὲν, ἡ ἐμμέλεια. κωμῳδικὴ δὲ, ὁ κόρδαξ. Erat autem laſcivior. Scholiaſtes Ariſtotelis ad Rhetoric. lib. III. cap. VIII. Ἔστι δὲ τὸ κορδακίζειν, εἶδος ἀνειμένου ὀρχήσεως. Scholiaſtes Ariſtophanis Nubibus, ad iſtud Comici,

—— οὐδὲ κόρδαχ᾽ εἵλκυσεν.

Ita notat. Κόρδαξ, κωμικὴ (ὄρχησις.) ἥτις αἰσχρῶς κινεῖ τὴν ὀσφῦν. Heſychius. Κόρδαξ, εἶδος ὀρχήσεως, ἀσέμνως κοσμώσης. Et mox. Κορδακίζουσα, αἰσχρὰ ὀρχή-

ὀρχήσεως. Thomas Magiſter. Κόρδαξ, αἰσχρά τις ὄρχησις. Suidas. Κορδακίζει, αἰσχρῶς ὀρχεῖται. Vlpianus in Demoſthenis Olynth. I I. Κορδακισμὸς ἐστιν εἶδος ὀρχήσεως αἰσχρᾶς, καὶ ἀπρεπὲς. Quippe ſaltabatur ab ebrijs. Ideò Demoſthenes in Oratione illâ coniungit, ἀκρασίαν τοῦ βίου, καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς. Scholiaſtes Anonymus in eandem Orationem. Κορδακισμοὺς, τὰς μετὰ μέθης ὀρχήσεις. Mneſimachus in Hippotropho, apud Athenæum lib. IX. Κρατὴρ ἐξερρόιβδητ', οὐκ ἔστιν ὅπως χορεύει, λείπεται ὁ κόρδαξ. Ariſtophanes Nubibus.

Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστον παρείλκυσεν,
Ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους ἱππέας κακὸς κακῶς,
Προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσην, τοῦ κόρδακος
εἵνεκα.

Itaque Theophraſtus in Eth. Charact. cap. περὶ ἀπονοίας, deſperati notam dicit, ſobrium aliquem ſaltare cordacem; cùm nimirum ebriorum id tantùm eſſet. Ἀμέλει δυνατὸς καὶ ὀρχεῖσθαι νήφων τὸν κόρδακα, καὶ προσωπεῖον ἔχων ἐν κωμικῷ χορῷ. Ex hâc in partem cōſtabat, Italica quæ dicebatur. Athenæus lib. I. Φησὶν Ἀριστόνικος τὴν Ἰταλικὴν ὄρχησιν συστῆσαι ἐκ τῆς κωμικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο κόρδαξ. Sed hoc de Bathylleâ propriè intelligendum, ut obſervare eſt apud Plutarchum, qui hoc velle cenſeri debet, quum dicit illam τοῦ κόρδακος ἀπηρτημένην. Locus eſt Sympoſ. lib. VII. Quæſt. VIII. Ἀποπέμπω δὲ τῆς ὀρχήσεως τὴν Πυλάδειον, ὀγκώδη, καὶ παθητικὴν, καὶ πολυπρόσωπον οὖσαν. οἰδεῖ δὲ τῶν ἐγκωμίων, ἃ Σωκράτης περὶ ὀρχήσεως διῆλθε. δέχομαι δὲ τὴν Βαθύλλειον αὐτί-

αὐτόθεν, πέζαν τοῦ κόρδακος ἀπομιμοῦν. Verùm corruptus iſte locus. Nam cui rei illic vox, *πέζαν*? Interpungo, & reſtituo. δ. τ. Β. *αὐτόθεν, πεζὴν, τοῦ κ. ἀ.* Vide antitheſin. Negat placere ſibi ſaltationem Pyladeam, utpote quæ ſit nimis tumida; contrà autem placere Bathylleam ait, quippe pedeſtrem: id eſt, humilem, ſimplicemque. Opponitur ὁ πεζὸς τῷ ἐγκώδει. Certiſſima emendatio mea. Nomen autem accepit à Cordace, Bacchi miniſtro, inventore. Lucianus docet, lib. De Salt. *Τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὀρχήσεων. κόρδακος, καὶ σικίννιδος, καὶ ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι, ταύτας ἐφευρόντες, ἀπ' αὐτῶν ἑκάστην ὠνόμασαν.* Atque hinc intelligendus eſt Arrianus, Satyricam ſaltationem dicens; non quod talis illa eſſet, (nam Comica erat, ut iam pluribus Auctorum locis ſatis oſtenſum) ſed quod à Cordace Satyro inventa crederetur. Verba eius ecce in Indicis. *Καὶ ὄρχησιν δὲ ἐκδιδάξαι (ὁ Διόνυσος ἔδωκε) τὴν Σατυρικὴν, τὸν κόρδακα παρ' Ἕλλησι καλούμενον.* Omninò illuſtrari debebat iſte locus, aliter obſcurus. Ab hâc cordace etiam Diana cognomento *Κορδάκα* dicta. Pauſanias Eliac. II. *Προελθόντι δὲ ὅσον τι στάδιον σημεῖά ἐστιν ἱεροῦ Κορδάκας ἐπίκλησιν Ἀρτέμιδος, ὅτι οἱ τοῦ Πέλοπος ἀκόλουθοι τὰ ἐπινίκια ἤγαγον παρὰ τῇ θεῷ ταύτῃ, καὶ ὠρχήσαντο ἐπιχώριον τοῖς περὶ τὸν Σίπυλον κόρδακα ὄρχησιν.* Meminit huius ſaltationis Ariſtides Orat. in Prodit. Myſt. *Καὶ δῆτα ἡδὺς ἦν ὁ κορυφαῖος, ἰὼν κατὰ τὴν τοῦ χοροῦ. περισπώμενον δέ τι καὶ ἄλλο τοῦ κόρδακος ἕνεκα.* Cicero in

in Oratore. *Trochæum autem, qui eſt eodem ſpatio quo choreus, cordacem (Ariſtoteles) appellat, quia contractio, & brevitas, dignitaem non habeat.* Item Quintilianus lib. IX. cap. IV. *Et (licet) herous, qui idem eſt dactylus, Ariſtoteli amplior, iambus humanior videatur: trochæum, ut nimis currentem, damnet; eíque cordacis nomen imponat.* Sed ego in Cicerone, *cordacicum appellat:* in Quintiliano, *eíque cordacici nomen, i.* legendum cenſuerim. Nam Ariſtoteles, quem uterque laudát, non κόρδακα dixit, ſed κορδακικόν. Locus eſt Rhetoric. lib. III. cap. VIII. Τῶν δὲ ῥυθμῶν ὁ μὲν ἡρῷος, σεμνὸς, καὶ λεκτικὸς, καὶ ἁρμονίας δεόμενος. ὁ δ᾽ ἴαμβος, αὐτή ἐστιν ἡ λέξις τῶν πολλῶν. διὸ μάλιστα πάντων τῶν μέτρων ἰαμβεῖα φθέγγονται λέγοντες. δεῖ δὲ σεμνότητα γενέσθαι καὶ ἐκστῆσαι. ὁ δὲ τροχαῖος, κορδακικώτερος. Mentio præterea Cordacis etiam apud Nicetam occurrit in Man. Comneno, lib. III. ubi de Camatero Logothetâ. Ἀνθρώπων δὲ ὀψοφαγότατος ὤν, καὶ οἰνοφλύγων ὁ κράτιστος, πρὸς λύγιον ἔψαλλε, καὶ πρὸς κιθάραν μετερρυθμίζετο, καὶ κόρδακα ὠρχεῖτο, καὶ τῷ τόδε πολλάκις παρενεσάλευε. A nomine Κόρδαξ dicebatur Κορδακίζειν: quod eſt, cordacem ſaltare. Suidas. Κορδακίζει, αἰσχρῶς ὀρχεῖται. Heſychius. Κορδακίζουσα, αἰσχρὰ ὀρχουμένη. Scholiaſtes Ariſtotelis Rhetor. lib. III. cap. VIII. Ἔστι δὲ τὸ κορδακίζειν εἶδος αἰσχρᾶς ὀρχήσεως. Inde verbale, Κορδακισμός. Apud Demoſthenem Olynth. II. ubi conjunctim nominat, ἀκρασίας τοῦ βίου, καὶ μέθην, καὶ κορδακισμούς. Ad quem locum Vlpianus. Κορδακισμός ἐστιν εἶδος ὀρχήσεως

αἰσχρᾶς, καὶ ἀπρεπῶς. Scholiaſtes Homeri ad Iliad. π΄. Τρία εἴδη ὀρχήσεως. πυῤῥίχη. σίκιννις, ἥτις ἐστιν ἱερατική. καὶ ὁ κορδακισμὸς, αἰσχρός τις ὤν, καὶ βεβήλοις ἁρμόδιος. Ita enim illic lego. Perperam eſt, quod hodie editur. καὶ ὁ σκορδακισμός. Viri docti volunt, hanc ipſam ſaltationem à Terentio quoque innui in Adelphis, Act. IV. Sc. VII.

D. *Tu inter eas reſtim ductans ſaltabis.*

MIT. *Probè.*

Sed exiſtimarunt veteres quidam, inſtitutam ſaltationem iſtam fuiſſe ad imitationem Troianorum, qui equum Durium fune attractum intra urbem introduxerunt; quâ de re ſunt iſti verſus Virgiliani, Æneid. II.

——circum pueri, innuptaque puellæ,
Sacra canunt, funémq; manu contingere gaudent.

Hanc antiquorum ea de re ſententiam exponit Donatus, ſuâ etiam, quæ ab iſta aliena, mox adjectâ. Ecce verba. *Luſus eſt, natus ab eo fune, quo introductus equus Durius in Troiam eſt. Cùm, nexis manibus fune, chorum ducunt ſaltantes. Hoc à quibuſdam dicitur. Sed ego puto, manu conſertos choros puellorum puellarumque cantantes, reſtim ducere exiſtimari.* Quod ſi Donati explicationem ſequimur, fuerit inſtar hormi, de quo infra ſuo loco.

ΚΟΡΥΒΑΝΤΙΑ.

Scholiaſtes Sophoclis Aiace. Τῶν ὀρχήσεων αἱ μὲν εἰσι Διονυσιακαὶ, αἱ δὲ Κορυβάντιαι. Nimirum à Corybantibus appellata, qui primi eam ſaltarunt.

runt. Lucianus De Salt. Πρῶτον δέ φασι Ῥέαν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ ἐν Φρυγίᾳ μὲν, τοὺς Κορύβαντας. ἐν Κρήτῃ δὲ, τοὺς Κουρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι. Plutarchus in Erotico dixit, Κορυβαντικὰ σκιρτήματα.

ΚΡΗΤΙΚΗ.

Scholiaſtes Sophoclis ad Aiacem. Τῶν δὲ ὀρχήσεων ἡ μὲν Βερεκυνθιακὴ λέγεται, ἡ δὲ Κρητική. Athenæus lib. 1. Ὀρχήσεις ἐθνικαὶ αἵδε. Λακωνικαὶ, Τροιζηνιακαὶ, Ἐπιζεφύριοι, Κρητικαί. Heſychius. Κρητικὸν, ἱματίδιον, λεπτὸν, καὶ βραχύ. τὰ γὰρ τοιαῦτα Κρητικὰ ἔλεγον. καὶ γένος ὀρχήσεως. Iterum. Κρητικὸν μέλος. οὕτω Κρῆτες ῥυθμοὶ ἐλέγοντο ἀπὸ Κρητῶν. καὶ γένος ὀρχήσεως. Erat verò nomen generale; cujus ſpecies erant Ἐπικρήδιος, & Ὀρσίτης. De quibus vide ſuo loco. Κατ' ἐξοχὴν dicebatur Κρητικὴ etiam Pyrrhicha, de quâ infrà.

ΚΡΙΝΟΝ.

Erat ſaltatio chorica. Athenæus lib. 111. Καὶ κρίνον καλούμενον, καὶ σχῆμά τι χορικῆς ὀρχήσεως, παρ' Ἀπολλοφάνει ἐν Δαυλίδι. Quem locum ob oculos habuit Euſtathius ad Iliad. ο. Καὶ παρ' Ἡσιόδῳ ἐν τῷ, μάζα τ' ἀμολγαίη, ὅπερ ἐστὶ ποιμενικὴ, καὶ ἀκμαία, κατὰ τὸν Ἀθήναιον. ὃ εἰς μάζας ἀναγράφει καὶ τὴν μελιτοῦτταν, καὶ τὴν οἰνοῦτταν. ἔτι δὲ καὶ τὸ κρίνον. οὗπερ ὁμωνυμίαν πλατεῖαν δηλῶν, λέγει ὅτι καὶ σχῆμά τι χορικῆς ὀρχήσεως ἐλέγετο κρίνον. Heſychius. Κρίνον, τὸ ξηρόν. τάσσεται καὶ ἐπὶ πτωχοῦ, καὶ νεκροῦ, καὶ ἐκπεπτωκότος. καὶ σχῆμα χορικῆς ὀρχήσεως.

ΚΡΟΝΟΥ ΤΕΚΝΟΦΑΓΙΑ.

In hâc Saturnus, liberos ſuos devorans, exhibebatur. Lucianus De Salt. *Τὰς Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος.*

ΚΡΟΥΣΙΘΥΡΟΝ.

Et ſaltatio erat, & cantus tibiæ, ad quem ſaltabatur. Athenæus lib. XIV. *Αὐλήσεων δ' εἰσὶν ὀνόματα, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ Ὀνομασιῶν, αἵδε. κῶμος, βουκολιασμὸς, γίγγρας, τετράκωμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σικιννοτύρβη, θυροκοπικὸν, τὸ αὐτὸ καὶ κρουσίθυρον, κνισμὸς, μόθων. ταῦτα δὲ πάντα μετ' ὀρχήσεως ηὐλεῖτο.* Et ex eo Euſtathius ad Iliad. φ'. *Αὐλήσεων ὀνομασίαι, ὡς ὁ Ἀθήναιος ἐκτίθεται, κῶμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικὸν, σικιννοτύρβη, θυροκοπικὸν, τὸ καὶ κρουσίθυρον, κνισμὸς, μόθων. μετ' ὀρχήσεως δὲ, φησιν, αὐτὰ ηὐλεῖτο, καθὰ ἱστορεῖ Τρύφων.* Corruptus eſt Heſychij locus. *Κρουσίθυρος, μέρος τι οὕτως ἐκαλεῖτο.* Reſcribo. *Κρουσίθυρος, μέλος τι.* Nam, ut dixi, & cantus erat, & ſaltatio ad cantum inſtituta.

ΚΥΒΕΛΗ.

Hâc Cybele repræſentabatur. Hieronymus Epiſtolâ de Hilarione. *In ſcenis theatralibus unus atque idem hiſtrio nunc mollis in Venerem frangitur, nunc tremulus in Cybelen.* Neque aliam deſignat Arnobius, lib. IV. *Saltatur & magna ſacris compta*

cum inſulis mater; & contra decus ætatis illa Peſſinuntia Dyndimene in bubulci unius amplexu libidinosâ fingitur appetitione geſtire. Tertullianus in Apologetico. *Sed & hiſtrionum litera omnem fœditatem eorum deſignant. Luget Sol filium iactatum de cælo lætantibus vobis; & Cybele paſtorem ſuſpirat faſtidioſum, non erubeſcentibus vobis.*

ΚΥΒΙΣΤΗΣΙΣ.

Inter ſaltationes tragicas numeratur à Polluce lib. IV. cap. XIV. Καὶ μὴν τραγικῆς ὀρχήσεως τὰ σχήματα, σιμὴ, χειροκαλαθίσκος, χεὶρ καταπρανὴς, ξύλου παράληψις, διπλῆ, θερμαυστρὶς, κυβίστησις. Apud Plutarchum De Orac. Pyth. Ὀρχησταὶ παίδων, καὶ κυβιστητάς. Lucianus Κυβίστημα dixit περὶ γυμνασίων, Τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήματα, συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; Cretenſibus maximè in uſu erat, immò propria. Athenæus lib. IV. Τοῖς μὲν οὖν Κρησὶν ἡ πυρρίχη σις ἐπιχώριος, καὶ τὸ κυβιστᾶν. Ita autem ſaltabant, ut ſe in caput deijcerent. Euſtathius ad Iliad. ε. Κυβιστᾶν, τὸ ἐπὶ κεφαλὴν καθάλλεσθαι. Et ad Odyſſ. ά. Κυβιστᾶν, τὸ ἐπὶ κεφαλὴν πίπτειν. Hinc eſt quod Heſychius Κυβιστίνδα exponit ἐπὶ κεφαλήν. Ita enim legẽdum illic cenſeo, non Κυβηστίνδα. Item mox. Κυβιστήσω. ἐπὶ κεφαλὴν ἐλάψω. Perperam editur. Κυβιστίζω, ἐπὶ κ. ῥ. Et quidem in gladios. Pollux lib. III. cap. XXVIII. Τολμητὴς, κἂν εἰς πῦρ ἅλλοιτο, κἂν εἰς μαχαίρας κυβιστῶν. Artemidorus, Onirocritic. lib. I. cap. LXXVIII. Μαχαίραις περιδινεῖσθαι, ἢ ἐκκυβιστᾶν, τοῖς μὲν ἔθος ἔχουσιν, οὐ πονηρόν. Ex-

 plicabo

plicabo magis accuratè. Saltabant in circulum, gladiis erectis plenum. Obſervare eſt apud Xenophontem in Convivio. Μετὰ δὲ τοῦτο κύκλος εἰσηνέχθη περίμεστος ξιφῶν ὀρθῶν. εἰς οὖν ταῦτα ἡ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ αὐτῶν ὥστε οἱ μὲν θεώμενοι ἐφοβοῦντο μή τι πάθῃ. ἡ δὲ θαῤῥοῦντως τε καὶ ἀσφαλῶς ταῦτα διεπράττετο. Et mox. Καὶ μὴν ἔγωγε ἡδέως ἂν θεώμην Πείσανδρον τὸν δημηγόρον μανθάνοντα κυβιστᾶν εἰς τὰς μαχαίρας. Et quidem depoſitâ veſte, ut expeditiores eſſent; ac interdum ignem quoque ore efflabant. Animadvertere eſt apud Athenæum lib. IV. Ἡσυχίας γενομένης ἐπεισβάλλουσιν ἡμῖν οἱ κἂν τοῖς Χύτροις τοῖς Ἀθήνησι λειτουργήσαντες. μεθ᾽ οὓς εἰσῆλθον ἰθύφαλλοι, καὶ σκληροπαῖκται, καί τινες καὶ θαυματουργοὶ γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι, καὶ πῦρ ἐκ τοῦ στόματος ἐκριπίζουσαι, γυμναί. Vbi obſerva, mulieres quoque factitaſſe. Hanc ipſam, puto, ſaltationem innuit Apuleius Mileſiâ X. *At illam, quam cultus armorum Minervam fecerat, duo pueri muniebant, præliaris deæ comites armigeri, Terror & Metus, nudis inſultantes gladiis.*

ΚΥΚΛΩΨ.

Saltatio, ita dicta, quod Cyclopem in eâ imitarentur, exprimerentque. Ariſtophanes Pluto.

Καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι, θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα
Μιμούμενος, καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων,
Ὑμᾶς ἄγειν. ——

Horatius lib. I. Sat. V.

Paſtorem ſaltaret uti Cyclopa, rogabat.

Iterum

Iterum lib. 11. Epiſt. 11:

Nunc Satyrum, nunc agreſtem Cyclopa movetur.

ΚΩΛΑ.

Erat ea ſaltatio, quæ alio nomine etiam Ξιφισμὸς dicebatur; de quâ infra agemus ſuo loco. Heſychius. Κῶλα, ἐςᾶ, μέλη, ἢ ὅπλα. καὶ εἶδος ὀρχήσεως, ὃ καὶ ξιφισμός.

ΚΩΜΑΣΤΙΚΗ.

In hâc pugnabatur. Pollux lib. IV. cap. XIV. Ἦν δὲ κῶμος, εἶδος ὀρχήσεως. καὶ τετράκωμος, Ἡρακλέους ἱερὰ. καὶ πολεμική. ἣν δὲ ἡ κωμαστική, μάχην καὶ πληγὰς ἔχουσα.

ΚΩΜΗΤΙΚΗ.

Vide ſuprà, Κομητική.

ΚΩΜΟΣ.

Pollux loco paulò antè citato. Ἦν δὲ καὶ κῶμος εἶδος ὀρχήσεως. Suidas. Κῶμος, ἡ μέθη, καὶ ὁ ὀρχησμός. Erat inter laſcivas. Pollux loco citato. Κῶμος ἐπώνυμος, ἁβρά τις ὄρχησις, καὶ τὸ σῶμα ἐξυγραίνουσα. Heſychius paſtoralem fuiſſe dicit. Κῶμος, εἶδος ὀρχήσεως ποιμενικός τινός. ἢ μνήμη τινός. Sed poſtrema iſta corrupta ſic reſtituo. ἢ μέλους τινός. Firmat emendationem meam Etymologici Auctor. Κωμάζειν, τὸ πῶς ὀρχεῖσθαι. ἐξ οὗ καὶ κῶμος, εἶδος ὀρχήσεως. οἱ δὲ μέλους. Nam utrumq; Κῶμος ſignificabat, & cantum, & ſaltationem ad illum accommodari ſolitam. Athenæus lib. XIV. Αὐλήσεων

σεων δ᾽ εἰσὶν ὀνόματα, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ. Ὀνομασιῶν, αἵδε. κῶμος, βουκολιασμὸς, γίγγρας, πτεάκωμος. Et mox. ταῦτα δὲ πάντα μετ᾽ ὀρχήσεως ηὐλεῖτο. Et ex eo Euſtathius ad Iliad. φ΄. Αὐλήσεων ὀνομασίαι, ὡς ὁ Ἀθήναιος ἐκτίθεται, κῶμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σικιννοτύρβη, θυροκοπικὸν, τὸ καὶ κρουσίθυρον, κνισμὸς, μόθων. μετ᾽ ὀρχήσεως δέ φησιν αὐτὰ ηὐλεῖτο, καθὰ ἱστορεῖ Τρύφων. Quia autem & cantus erat; & ſaltatio ad illum aptari ſolita, inde eſt quod Κωμαδεῖν veterum quidam dixit pro, ὀρχεῖσθαι. Obſervo in Heſychij Gloſſis. Κωμαδεῖν, ὀρχεῖσθαι.

ΛΑΜΠΡΟΤΕΡΑ.

Hanc ſaltabant nudi, & inter ſaltandum verbis utebantur obſcœnis. Pollux lib. I V. cap. X I V. Λαμπροτέραν δὲ (ἐκάλουν) ἣν ὠρχοῦντο γυμνοὶ σὺν αἰσχρολογίᾳ.

ΛΕΩΝ.

Inter ridiculas ſaltationes fuiſſe tradit Athenæus lib. X I V. Καὶ γελοῖαι δ᾽ εἰσὶν ὀρχήσεις, ἴγδις, καὶ μακτρισμὸς, ἀπόκινος τε καὶ σοβὰς, ἔτι δὲ μορφασμὸς, καὶ γλαὺξ, καὶ λέων. Pollux terribilem fuiſſe auctor eſt lib. I V. cap. X I V. Ὁ δὲ λέων, ὀρχήσεως φοβερᾶς εἶδος. Et hoc nomen ipſum probat, quod eâ de causâ illi inditum veriſimile eſt.

ΛΗΔΑ.

In hâc fabula de Ledâ, à Iove in cycnum mutato compreſſâ, repræſentabatur. Arnobius lib. V I I. *Si Leda, ſi Ganymedes fuerit ſaltatus, aut*

Danaë,

Danaë, motum compeſcit irarum? Deſignat Prudentius Περὶ Στφ. Hymno x.

Cycnus ſtuprator peccat inter pulpita.

Iuvenalis Sat. vi.

—— Ledam molli ſaltante Bathyllo,

Tuccia veſica non imperat, ———

ΜΑΓΩΔΗ.

Mollis ſaltatio erat, à Chryſogono mago appellata. Heſychius. Μαγωδή, ὄρχησις ἁπαλή, ἀπὸ Χρυσογόνου μάγου.

ΜΑΚΤΗΡ.

Heſychius. Μακτὴρ, ἡ κάρδοπος, ἡ πυελίς, καὶ ἀλφιτεῖον, καὶ ὀρχήσεως σχῆμα. Puto eandem eſſe, quæ, Ἀπόκινος primùm dicta, poſteà

ΜΑΚΤΡΙΣΜΟΣ

appellata dicitur Athenæo, lib. xiv. Τὴν δ᾽ ἀπόκινον καλουμένην ὄρχησιν, ἧς μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Νεμέσει, καὶ Κηφισόδωρος ἐν Ἀμαζόσιν, Ἀριστοφάνης τ᾽ ἐν Κενταύρῳ, καὶ ἄλλοι πλείονες ὕστερον μακτρισμὸν ὠνόμασαν.

ΜΑΝΤΙΝΙΑΚΗ.

Hæc Mantineæ, Arcadiæ urbi, propria; atque inde dicta. Athenæus lib. i. Ὀρχήσεις ἐθνικαὶ αἵδε. Λακωνικαὶ, Τροιζηνιακαὶ, Ἐπιζεφύριοι, Κρητικαὶ, Ἰωνικαὶ, Μαντινιακαί. ἃς προκρίνει Ἀριστόξενος διὰ τὴν τῶν χειρῶν κίνησιν.

ΜΗΔΙΠΟΔΙΣΜΟΣ.

Apud Athenæum ita laudatur, lib. xiv. Σκο-

πὸς,

πὸς, χεὶρ καταπεϛῶσα χειρὶ μηδιπολισμὸς, ξύλυ παραλήψις. Sed corruptum locum eſſe, depravatumque iſtud nomen, oſtendo infra in Χεὶρ σιμή.

ΜΗΝΕΣ.

Charinorum ſaltatio erat, ita dicta ab athletâ inventore. Pollux lib. IV. cap. XIV. Καὶ μῆνες, Χαρίνων ὄρχημα, ἐπώνυμον δ' ἦν τῦ εὑρόντος ἀθλητοῦ. Sed quinam iſti Charini? Puto rectius multò eſſe, Λαρίνων ὄρχημα.

ΜΙΜΗΤΙΚΗ.

Pollux lib. IV. cap. XIV. Μιμητικὴν δ' ἐκάλυν, δὶ ἧς ἐμιμῦντο τὸς ἐπὶ τῇ κλοπῇ τῶν ἑώλων κρεῶν ἁλισκομένυς. λαμπροτέραν δ', ἣν ὠρχῦντο γυμνοὶ σὺν αἰσχρολογίᾳ.

ΜΟΓΓΑΣ.

Inter ſaltationes furioſas enumerat Athenæus lib. XIV. Μανιώδεις δ' εἰσὶν ὀρχήσεις, κερνοφόρος, καὶ μόγγας, καὶ θερμαυστρίς.

ΜΟΘΩΝ.

Heſychius. Μόθων, εἶδός τι ὀρχήσεως. Scholiaſtes Ariſtophanis Equitibus. Μόθωνας ἐκάλυν οἱ Λάκωνες, τὸς παρατρεφομένυς τοῖς ἐλευθέροις. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρχήσεως. Cenſebatur inter illaudatas ſaltationes. Ariſtophanis Scholiaſtes alibi ad eandem Fabulam. Μόθων, φορτικὸν ὀρχήσεως εἶδος. Ac ſervilem fuiſſe ait idem ad Plutum. Μόθων, εἶδος αἰσχρᾶς καὶ δυλοπρεπῦς ὀρχήσεως. Idem Suidas teſtatur.

tur. Μόθων, ὁ φορτικὸς, καὶ ἄτιμος. καὶ εἶδος αἰσχρᾶς καὶ δουλοπρεποῦς ὀρχήσεως, καὶ φορτικῆς. Pollux nauticam appellat, lib. IV. cap. XIV. Ὁ δὲ μόθων, φορτικὸν ὄρχημα, καὶ ναυτικόν. Erat verò & ſaltatio, & tibiæ cantus, ad quem ſaltabatur. Athenæus lib. XIV. Κρουσίθυρον, κνισμὸς, μόθων, ταῦτα πάντα μετ' ὀρχήσεως ηὐλεῖτο. Euſtathius ex eo ad Iliad. φ'. Αὐλήσεων ὀνομασίαι, ὡς ὁ Ἀθηναῖος ἐκτίθεται, κῶμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σικιννοτύρβη, θυροκοπικὸν, τὸ καὶ κρουσίθυρον, κνισμὸς, μόθων. μετ' ὀρχήσεως δέ φησιν αὐτὰ ηὐλεῖτο.

ΜΟΛΟΣΣΙΚΗ.

Athenæus lib. XIV. Τὰ δὲ σκωπτικώτερα, καὶ ποικιλώτερα, καὶ τὴν ὄρχησιν ἁπλουστέραν ἔχοντα, καλεῖται, δάκτυλος, ἰαμβικὴ, μολοσσικὴ, ἐμμέλεια, κόρδαξ, σίκιννις.

ΜΟΡΦΑΣΜΟΣ.

In eâ imitabantur omne genus animalia; atque inde nomen. Pollux lib. IV. cap. XIV. Ὁ δὲ μορφασμὸς, παντοδαπῶν ζώων μίμησις ἦν. Athenæus inter ridiculas recenſet, lib. XIV. Γελοῖαι δ' εἰσὶν ὀρχήσεις, ἴγδις, καὶ μακτρισμὸς, ἀπόκινός τε, καὶ σοβάς. ἔτι δὲ μορφασμὸς, καὶ γλαύξ. Hæc ipſa eſt, quam deſignat Ariſtænetus lib. I. Epiſt. XXVI. quæ eſt Speuſippi ad Panareten ſaltatricem. Καὶ φύσεως ἁπάσης ἐναργὴς ὑπάρχει εἰκὼν, ἀντὶ ῥημάτων καὶ γλώττης χειρὶ πολυσχήμονι, καὶ ποικίλοις ἤθεσι κεχρημένη. καὶ οἷά τις Φάρος Πρωτεὺς ἄλλοτε πρὸς ἄλλα μεταβεβλῆσθαι

δοκεῖς πρὸς τὴν ἄμυσιν τῶν ὑπορχημάτων φθῆν. Et ad hanc reſpexit Lucianus De Salt. Δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέγειν.

NIBATIΣMOΣ.

Saltatio Barbarica. Heſychius. Νιβατισμὸς, εἶδος ὀρχήσεως βαρβαρικῆς. Sed ſcribendum potiùs cenſeo, Νιβαδισμός. Nam Νιβάδες, ut idem Heſychius ibidem exponit, dicebantur αἱ σὺν ἀλέφαις ἔχουσαι αἶγες. Inde Νιβαδίζειν, capras imitari; & Νιβαδισμὸς, verbale. Notum autem, capras ſaltu maximè valere. Minus rectè Νικατισμὸς ſcribitur apud Athenæum lib. XIV. Τὴν ὄρχησιν ἁπλουστέραν ἔχοντα καλεῖται δάκτυλος, ἰαμβικὴ, μολοσσικὴ, ἐμμέλεια, κόρδαξ, σίκιννις, Περσικὴ, Φρύγιος, νικατισμὸς, Θρᾴκιος, κολαβρισμὸς, τελεσίας.

NIOBH.

Hâc fabula de Niobe repræſentabatur. Auſonius in ſaltatorem ineptum, Epigrammate LXXXIII.

Idem qui Nioben ſaltavit ſaxeus, ut tum
Spectator veram crediderit Nioben.

Iterum Epigramm. ſequenti LXXXIV.

Daphnen, & Nioben, ſaltavit ſimius idem;
Ligneus ut, Daphnen: ſaxeus ut, Nioben.

Poſtremum de iſto Palladæ tranſlatum, quod exſtat Antholog lib. II. Tit. XXXVIII. cuius lemma eſt, εἰς ὀρχηστάς.

Δάφνην, καὶ Νιόβην, ὠρχήσατο Μέμφις ὁ σιμός.
Ὡς ξύλινος, Δάφνην. ὡς λίθινος, Νιόβην.

Prius de iſto Lucillij, quod exſtat ibidem.

Ἢ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσὶ παλαιφάτου, ἢ ἀπὸ πέτρης,
Ὀρχηστὴς, Νιόβης ἔμπνοον ἀρχέτυπον.

ΝΥΜΦΑΙ.

Hæc Nymphas exprimebat, atque inde dicta. Plato meminit, de Leg. lib. VII. Τὴν τοίνυν ἀμφισβητουμένην ὄρχησιν δεῖ πρῶτον χωρὶς τῆς ἀναμφισβητήτου διατεμεῖν. τίς οὖν αὕτη, καὶ πῇ δεῖ χωρὶς τέμνειν ἑκατέρων; ὅση μὲν Βακχεία τ' ἐστὶ, καὶ τῶν ταύταις ἑπομένων, ἃς Νύμφας τε καὶ Πᾶνας καὶ Σειληνοὺς καὶ Σατύρους ἐπονομάζοντες, ὥς φασι, μιμοῦνται κατῳνωμένους. Xenophon in Convivio. Εἰ δὲ ὀρχοῖντο πρὸς τὸν αὐλὸν σχήματα, ἐν οἷς Χάριτές τε καὶ Ὧραι, καὶ Νύμφαι γράφονται, πολὺ ἂν οἶμαι αὐτούς τε ῥᾷον διάγειν, καὶ τὸ συμπόσιον πολὺ ἐπιχαριτώτερον εἶναι.

ΝΥΣΣΙΑ.

Quæ à civibus urbis Nyſſi in honorem Bacchi ſaltabatur. Sophocles Aiace.

—ὅπως μοι
Νύσια Κνώσσια
ὀρχήματα αὐτοδαῆ
ξυνὼν ἰάψῃς.
Νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.

Ad quem locum Demetrius Triclinius. Νύσος, καὶ Κνωσσὸς, πόλεις. ἐν αἷς Διονύσου τιμωμένου ὀρχήσεις ἐγίνοντο.

ΞΙΦΙΣΜΟΣ. ſive ΞΙΦΙΣΜΑ.

Pollux lib. IV. cap. XIV. ubi ſaltationum varias ſpecies enumerat. Ἐκαλεῖτο δέ τι καὶ ξιφισμὸς, καὶ ποδισμός. Athenæus lib. XIV. Σχήματα δ᾽ ἐστὶν ὀρχήσεως ξιφισμὸς, καλαθισμὸς, καλλακίδες. Heſychius. Ξιφισμάτων, ὀρχημάτων. Saltabant autem cum gladijs, & nimirum inde nomen. Etymologici Auctor. Ξιφίσματα σημαίνει ὀρχήσεις τινὰς ποιὰς, ὡς τῶν ὀρχουμένων ξιφηρέων ὄντων. Et extenſâ manu. Obſervare eſt ex eiuſdem Heſychij verbis. Ξιφίζειν, ἀνατείνειν τὴν χεῖρα, καὶ ὀρχεῖσθαι. Erat verò inſtar emmeliæ. Idem Heſychius. Ξιφισμὸς, σχῆμα ὀρχηστικὸν τῆς λεγομένης ἐμμελείας ὀρχήσεως. Iterum alibi. Ἀποξιφίζειν, ὀρχεῖσθαι ποιὰν ὄρχησιν. ὁ γὰρ ξιφισμὸς, σχῆμα τῆς ἐμμελείας, τραγικῆς ὀρχήσεως. Suidas. Ξιφισμὸς, σχῆμά ἐστι τῆς ἐμμελείας καλουμένης. Euſtathius ad Iliad. σ´. Ὁ δὲ Παυσανίας λέγει καὶ ὅτι ὀρχήσεως εἶδος καὶ ὁ ξιφισμὸς, καὶ σχῆμα ἐμμελείας. Item ad Odyſſ. θ´. Καὶ ξιφισμὸς, σχῆμά φασιν ἐμμελείας. Eadem verò ſaltatio Κῶλα dicebatur. Heſychius. Κῶλα, ὀστᾶ, μέλη, ἢ ὅπλα. καὶ εἶδος ὀρχήσεως, ἢ καὶ ξιφισμός. Meminit eius Crates Trophonio, apud Etymologici Auctorem in Διαρρικνοῦσθαι.

Ξίφιζε, καὶ σπόδιζε, καὶ διαρρίκνου.

ΞΥΛΟΥ ΠΑΡΑΛΗΨΙΣ.

Athenæus in ſaltationum catalogo, lib. XIV. Ξύλου παράληψις, ἐπαγκωνισμὸς, καλαθισμὸς, στρόβιλος. Erat autem inter tragicas. Pollux lib. IV.

cap.

cap. XIV. Καὶ μὴν τραγικῆς ὀρχήσεως τὰ σχήματα, σιμὴ, χειροκαλαθίσκος, χεὶρ καταπρηνής, ξύλου παράληψις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Hâc Oedipus repræſentabatur. Macrobius Sat. lib. VII. cap. VII. *Saltabat Hylas Oedipodem. & Pylades hâc voce ſecuritatem ſaltantis caſtigavit,* Σὺ βλέπεις. Saltabatur autem ad cantum. Itaque obſervare eſt apud Suetonium in Nerone, cap. XXI. *Inter cætera cantavit Canacen parturientem, Oreſtem matricidam, Oedipodem excæcatum.*

ΟΚΛΑΣΜΑ.

Eadem cum Perſicâ ſaltatione, de quâ mox dicemus. Pollux lib. IV. cap. XIV. Ἦν δὲ καὶ κῶμος εἶδος ὀρχήσεως. καὶ τετράκωμος, ἢ ἐργάνλεως ἱερά. καὶ πολεμική. ἦν δὲ καὶ κωματική, μάχην δὲ πληγὰς ἔχουσα. καὶ ἡδύκωμος, ἡδίων, καὶ κνισμὸς, καὶ ὄκλασμα. οὕτω γὰρ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὀνομάζεται τὸ ὄρχημα τὸ Περσικὸν καὶ συντονόν. Sed corruptus iſte locus, ſcribendumque. Τοῦτο γὰρ ἐν Θ. Ariſtophanem deſignat; qui in fabulâ iſtâ τὸ Περσικὸν non vocat Ὄκλασμα, ut vult hæc lectio; ſed τὸ ὄκλασμα contra vocat Περσικὸν Locus ecce iſte eſt.

Σὺ δ', ὦ Τερηδὼν, ἐπανακρούσα Περσικόν.

Ipſum ſaltationis nomen Ὄκλασμα dicebatur; ſed quia Perſica erat, ideò eam Περσικὸν ſc. ὄρχημα appellavit Ariſtophanes. Hoc voluit indicare Pollux. Nuncupabatur verò Ὄκλασμα, quia inter ſaltandum flexis genibus procumbebant.

Xeno-

Xenophon De Cyri Exped. lib. VI. Τέλος δὲ τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο, κροτῶν τὰς πέλτας, καὶ ὤκλαζε, ἐξανίστατο. καὶ ταῦτα πάντα ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν αὐλὸν ἐποίει. Vbi ſimul hoc obſerva, ad tibiæ cantum ſaltari conſueviſſe. Meminit pleniùs Heliodorus Æthiopicorum extremo IV. Καὶ σὺν μὲν αὐτοὺς καταλιπὼν, πρὸς αὐλοῖς ἔτι καὶ ὀρχήσεσιν ὄντας, ἃς ὑπὸ πηκτίδων ἐπίτροχον μέλος Ἀσσύριόν τινα νόμον ἐσκίρτων, ἄρτι μὲν κούφοις ἅλμασιν εἰς ὕψος αἰρόμενοι, ἄρτι δὲ τῇ γῇ συνεχὲς ἐπικλάζοντες, καὶ στροφὴν ὁλοσώματι, ὥσπερ εἰ κάτοχοι, δινεύοντες.

ΟΡΜΟΣ.

Erat adoleſcentibus pariter ac puellis communis; qui in eâ alternatim inter ſe implexi inſtar monilis, unde nomen. Ducebat choream adoleſcens, cumque puella, decenter ſaltans, ſequebatur. Lucianus docet, lib. De Salt. Ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὅρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν. ὁ δὲ ὅρμος ὄρχησίς ἐστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅρμῳ ἐοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ ἔφηβος, τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πολέμῳ χρήσεται. ἡ παρθένος δὲ ἕπεται κοσμίως. τὸ θῆλυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὅρμον ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. Hæc eſt illa ipſa, cuius meminit Homerus, à Dædalo inſtitutam dicens. Locus eſt Iliad. XVIII.

Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις,
Τῷ ἴκελον οἷον ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ
Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.

Ἔνθα

Ἔνθα καὶ ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
Ὠρχεῦντ᾽, ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
Nam olim, cùm viri ſemper ſequiorque ſexus ſeorſim ſaltarent, poſteà unà iuvenes ſeptem, qui cum Theſeo è labyrintho incolumes rediiſſent, puellæque totidem, Dędalo docente, plexis manibus ſaltare incœperunt. Euſtathius ad citatum Homeri locum. *Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι διακεχωρισμένως χορευόντων τὸ πρὶν ἀνδρῶν, τε καὶ γυναικῶν, πρῶτοι οἱ μετὰ Θησέως σωθέντες ἐκ τοῦ λαβυρίνθου ἑπτὰ ἠΐθεοι, καὶ τοσαῦται παρθένοι, ἀναμὶξ ἐχόρευσαν, ὑπὸ καθηγητῇ τῷ Δαιδάλῳ.* Et poſteà. *Σημείωσαι δὲ ἐνταῦθα, ὅτι οὐ τῷ Θησεῖ τῷ ἀλλοδαπῷ τὸν χορὸν ἐκεῖνον ὁ ἐκ Κρήτης Δαίδαλος ἤσκησεν, ἀλλὰ τῇ τῶν βασιλέων θυγατρὶ Ἀριάδνῃ, τῇ τοῦ Θησέως ἐρωμένῃ.* In hanc ipſam rem eſt locus Philoſtrati Iunioris in Iconibus, vbi Myſos deſcribit. *Λοιπὸς, οἶμαι χορός τις οὗτοσὶ πεποιημένος τῷ Δαιδάλου. Φασὶ δὲ αὐτὸν Ἀριάδνῃ τῇ Μίνω πρὸς αὐτοῦ δοθῆναι. τίς δὲ ἡ τέχνη; παρθένοις ἠΐθεοι τὰς χεῖρας ἐπιπλέξαντες χορεύουσι.* Et alludit Calliſtratus Ἐκφράσεσι, vbi de ſtatuâ Cupidinis. *Ἐμοὶ δὲ θεασαμένῳ τὴν τέχνην ἐπῄει πιστεύειν, ὅτι καὶ χορὸν ἤσκησε κινούμενον Δαίδαλος.* Sub poſterioribus imperatoribus Conſtantinopolitanis manſit id ſaltationis genus, & nautis maximè uſitatum. Euſtathius loco citato. *Καὶ τὸ ἔργον ἐκεῖνο τοῦ Δαιδάλου μετῆλθεν εἰς μίμησιν. καὶ νῦν ἔτι πολλοί, καὶ μάλιστα ναυτικοὶ, ὅσοι πρὸς τὸ παλαιὸν ἀνδριάδης παρεκνεύουσι χορόν τινα ἑλίσσουσι ποικιλόστροφον καὶ πολυκαμπῆ, τὰς τοῦ λαβυρίνθου μιμεῖσθαι θέλοντες ἕλικας.* Porrò in verbis Luciani,

ciani, initio laudatis, iſtud obſerva, quod dicat; τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ἔσοις ὕστερον ἐν πολέμῳ χρήσεται. Hinc eſt nimirum, quod Apuleius *Bellicoſum* appellat, Mileſ. x. *Ponè tergum tibicen hormum canebat bellicoſum, & permiſcens bombis gravibus tinnitus acutos, in modum tubæ, ſaltationis agilis vigorem ſuſcitabat.*

ΟΡΣΙΤΗΣ.

Erat Cretenſium. Athenæus lib. XIV. Καὶ πῶς ὁ ποιὸς τρόπος τῆς ὀρχήσεως, καὶ αἱ πολλαὶ παρονομασίαι αὐτῶν, ὡς παρὰ Κρησὶν ὀρσίτης, καὶ ἐπικρήδιος.

ΠΑΝ.

Hâc Pan exprimebatur. Plato de Leg. lib. VII. Τὴν τοίνυν ἀμφισβητουμένην ὄρχησιν δεῖ πρῶτον χωρὶς τῆς ἀναμφισβητήτου διατεμεῖν. τίς οὖν αὕτη, καὶ πῇ δεῖ χωρὶς τέμνειν τὴν ἑκατέραν; ὅση μὲν Βακχεία τ' ἐστὶ, καὶ τῶν ταύταις ἑπομένων, ἃς Νύμφας τε καὶ Πᾶνας, καὶ Σειληνοὺς, καὶ Σατύρους ἐπονομάζοντες, ὥς φασι, μιμοῦνται κατῳνωμένους. Longus Ποιμενικῶν lib II. Οἱ δὲ μάλιστα ταχέως ἀναστάντες, ὠρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος. ὁ Δάφνις Πᾶνα ἐμιμεῖτο.

ΠΑΝΟΣΚΩΛΟΝ.

Heſychius. Πανόσκωλον, ὄνομα σχήματος.

ΠΑΡΑΒΗΝΑΙ ΤΕΤΤΑΡΑ.

Inter tragicas ſaltationes cenſebatur. Pollux lib. IV. cap. XIV. Καὶ μὴν τραγικῆς ὀρχήσεως τὰ σχήματα, σιμὴ, χειροκαλαθίσκος, χεὶρ καταπρανὴς, ξύλου

παράληψις, διπλῆ, θερμαυστρὶς, κυβίστησις, παραβῆναι τέτταρα.

ΠΑΡΙΣ.

In hâc Paridis iudicium repręſentabatur. Apuleius Mil x. *At ubi diſcurſus reciproci multimodes ambages tuba terminalis cantus explicuit, aulao ſubducto, & complicitis ſipariis, Paridis ſcena diſponitur.* Vocatur ab eo *ſcena Paridis*, in quâ Paris ſaltandus eſſet. Et habes in verbis illic ſequentibus id, quod dicimus, belliſſimè expreſſum.

ΠΕΡΣΙΚΗ.

A gente Perſarum dicta. Athenæus lib. XIV. Τὰ δὲ σεισμώτερα, καὶ ποικιλώτερα, καὶ τὴν ὄρχησιν ἀπλεστέραν ἔχοντα, καλεῖται δάκτυλος, ἰαμβικὴ, Μολοσσικὴ, ἐμμέλεια, κόρδαξ, σίκιννις, Περσικὴ, Φρύγιος. Heſychius. Περσικά, εἴδη καρύων· ἢ διπλῆ ὑποδήματα. καὶ ὀρθαὶ βακτηρίαι· καὶ ὄρχησις. Περσική. Pollux lib. IV. cap. XIV. Ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὀνομάζεται τὸ ὄρχημα τὸ Περσικὸν, καὶ σκώπτινον. Ariſtophanis, quem deſignat, in eâ fabulâ locus eſt.

Σὺ δ' ὦ Τερηδὼν ἐπαναφύσα Περσικόν.

Inter ſaltandum in genua procumbebant. Obſervare eſt apud Xenophontem De Cyri Exped. lib. VI. Τέλος δὲ τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο, κροτῶν τὰς πέλτας, καὶ ὤκλαζε, καὶ ἀνίστατο. Atque inde Ὄκλασμα etiam dicebatur, ut pauló antè in illâ voce à me oſtenſum eſt. Saltabant verò ad tibiæ cantum. Xenophon clarè illud indicat, cùm citatis verbis ſubiungit. Καὶ ταῦτα πάντα ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν

αὐλὸν ἐπαίζ. Et hinc eſt illud in citato Ariſtophanis verſu,

— *ἐπαναφύσα Περσικόν.*

ΠΙΝΑΚΙΣ.

Saltabatur hæc quoq; ad tibiæ cantum. Athenæus lib. XIV. *Μετ' αὐλῶν δὲ ὠρχοῦντο τὴν τε κελδύσου, καὶ τὴν καλουμένην πινακίδα.* Dicebatur etiam plurali numero,

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ.

Pollux lib. IV. cap. XIV. *Τὰς δὲ πινακίδας ὠρχοῦντο, οὐκ οἶδ' εἴτ' ἐπὶ πινάκων, εἴτε πίνακας φέροντας.* Corruptus hodie de hâc ſaltatione Heſychij locus. *Πινακιδοῦς, ὄρχησις ποιά.* Reſtituo. *Πινακίδες, ὄρχησις πω.*

ΠΟΔΙΚΡΑ.

Laconum erat. Heſychius. *Ποδίκρα, ὄρχησις πρὸς πόδα γινομένη. Λάκωνες.*

ΠΟΔΙΣΜΟΣ.

Pollux lib. IV. cap. XIV. *Ἐνόπλιοι ὀρχήσεις, πυρρίχη τε καὶ τελεσίας, ἐπώνυμοι δύο κρητῶν ὀρχηστῶν, Πυρρίχου τε καὶ Τελεσίου. ἐκαλεῖτο δέ τι καὶ ξιφισμός, καὶ ποδισμός, καὶ ῥικνοῦσθαι.* Et *Ποδίζειν* dicebatur ipſe actus. Crates Trophonio apud Etymologici Auctorem in *Διαῤῥικνοῦσθαι.*

Ξίφιζε, καὶ πόδιζε, καὶ διαῤῥίκνου.

Ita enim illum locum emendandum eſſe cenſeo. Perperam editur,

Ξίφιζε, καὶ ἀπόδιζε. ———

ΠΟΙΦΥΓΜΑ.

Heſychius. Ποίφυγμα, σχῆμα ὀρχηστικόν. Videtur fuiſſe ſaltatio quædam compoſita ad terrorem incutiendum, dicta ἀπὸ τοῦ ποιφύσσειν, quod eſt ἐκφοβεῖν.

ΠΟΛΕΜΙΚΗ.

Pollux lib. IV, cap. XIV. Ἦν δὲ κῶμος, εἶδος ὀρχήσεως καὶ τετράκωμος, Ἡρακλέους ἱερά. καὶ πολεμική. Erat inter eas, quæ ad tibiæ cantum ſaltabantur. Athenæus lib. XIV. Αὐλήσεων δέ εἰσιν ὀνόματα, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ Ὀνομασιῶν, αἵδε. κῶμος, βουκολιασμὸς, γίγγρας, τετράκωμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σικιννοτύρβη, θυροκοπικὸν, τὸ αὐτὸ καὶ κρουσίθυρον, κνισμὸς, μόθων. ταῦτα δὲ πάντα μετ' ὀρχήσεως ηὐλεῖτο. Et ex eo Euſtathius ad Iliad. φ'. Αὐλήσεως ὀνομασίαι, ὡς Ἀθήναιος ἐκτίθεται, κῶμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σικιννοτύρβη, θυροκοπικὸν, τὸ καὶ κρουσίθυρον, κνισμὸς, μόθων. μετ' αὐλήσεως δέ, φησιν, αὐτὰ ηὐλεῖτο, καθὰ ἱστορεῖ Τρύφων.

ΠΡΥΛΙΣ.

Callimachus Hymno in Iovem.

Οὖλα δὲ Κύρητες σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
Τεύχεα πεπλήγοντες. ———

Erat armata ſaltatio. Et Scholiaſtes ibi πρύλιν interpretatur, ἐνόπλιον. Heſychius eandem cum Pyrrichâ facit. Πρύλιν, πυῤῥίχην. Ariſtoteles Pyr-

 richam

richam Cypriorum linguâ πρύλιν vocari auctor eſt. Docet Scholiaſtes Pindari Pythionic. Od. II. Ἀριστοτέλης δὲ, πρῶτον Ἀχιλλέα ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρόκλου πυρᾷ τῇ πυῤῥίχῃ φησὶ κεχρῆσθαι, ἣν παρὰ Κυπρίοις φησὶ πρύλιν λέγεσθαι.

ΠΥΛΑΔΕΙΟΣ.

Hæc à Pylade, ſaltatore nobiliſſimo, ita dicta. Plutarchus Sympoſ. lib. VII. Quæſt. VIII. Ἀπόπεμπτω δὲ τῆς ὀρχήσεως μὲν Πυλάδειον, ὀγκώδη, καὶ παθητικὴν, καὶ πολυπρόσωπον οὖσαν. Athenæus lib. I. Ἦν δὲ ἡ Πυλάδου ὄρχησις ὀγκώδης, παθητική τε, καὶ πολύκοπος. Et obſerva, tumidam fuiſſe; quod ideò fuit, quia Tragœdiæ, in quâ talia alia omnia, propria erat: nam in Tragœdijs ſaltabat hic Pylades, ibique excellebat, in Comœdiâ ſibi diſſimilis, in quâ regnum Bathyllus tenebat. Accipere licet ex Senecâ Rhetore Declam. lib. III. ubi in Epiſtolâ ad Novatum, Senecam, & Melam, filios, ita ait. *Equorum non omnium, quamvis celeberrimi ſint, idonea curriculis velocitas eſt. Quidam melius equitem patiuntur, quidam iugum. Et ut ad morbum te meum vocem, Pylades in Comœdiâ, Bathyllus in Tragœdiâ, multum à ſe aberant.* Huc pertinet Epigramma Boethi, quod extat Anthologiæ lib. I. cap. XI.

Εἰ τοῖος Διόνυσος ἐς ἱερὸν ἦλθεν Ὄλυμπον,
Κωμάζων Ληναῖς σύν ποτε καὶ Σατύροις,
Οἷον ὁ τεχνήεις Πυλάδης ὠρχήσατο κεῖνον
Ὀρθὰ κατὰ τραγικῶν θέσμια μουσοπόλων,

Παυσα-

Παυσαμένη ζήλου Διὸς αὖ φάτο σύγγαμος Ἥρη,
Ἐψεύσω Σεμέλη, Βάκχον ἐγὼ δ' ἔτικτον.

In quibus verſibus plana omnia, & recta: nec cauſæ eſt, cur vir magnus mutatum quid vellet.

ΠΥΡΡΙΧΗ.

Erat armata ſaltatio. Suidas. Πυῤῥίχαις, τῆ ἐνοπλίαις ὀρχήσεσι. Pollux lib. IV. cap. XIII. Πυῤῥίχη, εἶδος ἐνόπλου ὀρχήσεως. Scholiaſtes Ariſtophanis Avibus. ἐνόπλιος ὄρχησις ἡ πυῤῥίχη. Heſychius. Πυῤῥίχας, τὰς ἐνοπλίους ὀρχήσεις. Vlpian. ad Olynth. II. Τῶν ὀρχήσεων ἡ μὲν ἐστι πολεμική, ὡς ἡ πυῤῥίχη· ἡ δὲ γελοιαστική, ἧ χρῶνται ἐν θεάτροις, καὶ τὶ τις. Scholiaſtes Hephæſtionis de pyrrichio pede. Ὀξεῖαν ποιεῖται τὴν κίνησιν τῶν χρόνων, ὥσπερ καὶ ἡ καλουμένη πυῤῥίχη, ἐνόπλιος ὄρχησις οὖσα. Pertinebat autem ad poëſim Lyricam. Athenæus lib. XIV. Τρεῖς εἰσὶ τῆς σκηνικῆς ποιήσεως ὀρχήσεις, τραγική, κωμική, σατυρική. ὁμοίως δὲ καὶ τῆς λυρικῆς ποιήσεως τρεῖς, πυῤῥίχη, γυμνοπαιδική, ὑπορχηματική. Qualis autem ea fuerit, obſervare eſt apud Platonem De leg. lib. VII. Τὴν πολεμικὴν (ὄρχησιν) δὴ τούτων, ἄλλην οὖσαν τῆς εἰρηνικῆς, πυῤῥίχην ἄν τις ὀρθῶς προσαγορεύοι. τάς τε εὐλαβείας πασῶν πληγῶν καὶ βολῶν ἐκνεύσεσι καὶ ὑπείξει πάσῃ καὶ ἐκπηδήσεσιν ἐν ὕψει καὶ ξὺν ταπεινώσει μιμουμένην, καὶ τὰς ταύταις ἐναντίας, τὰς ἐπὶ τὰ δραστικὰ φερομένας αὖ σχήματα, ὅσα τε τῶν τόξων βολαῖς καὶ ἀκοντίων καὶ πασῶν πληγῶν μιμήματα ἐπιχειροῦσας μιμεῖσθαι. Nomen accepit ab inventore Pyrrho. Solinus, ubi de Cretâ loquitur, cap. XVII. *Prima mari potuit navibus,*

&

& ſagittis; prima literis iura iunxit. Pyrrichen docuit, Pyrrho repertore. Ita Proclus quoque in Chreſtomathiâ. Εὑρετὰς δὲ τούτων φασὶν οἱ μὲν Κουρῆτας. οἱ δὲ, Πύῤῥον τὸν Ἀχιλλέως. ὅθεν καὶ πυῤῥίχην τι εἶδος ὀρχήσεως λέγουσιν. Dromedes lib. III. *Quæ compoſitio huiuſcemodi modulationi Pyrrichæ convenit. Vel à Pyrrho, Achillis filio, qui crebris & citis exultationibus, bis breviter prominentem clypeum genibus incumbens, & per hunc terrorem hoſtibus immittens, inſeribatur.* Alij Pyrrichum quendam Lacedæmonium inventorem eſſe volunt. Athenæus lib. XIV. Ἀριστόξενος δέ φησι τὴν πυῤῥίχην ἀπὸ Πυῤῥίχου, τοῦ Λάκωνος τὸ γένος, τὴν προσηγορίαν λαβεῖν. Pollux lib. IV. cap. XIV. Ἐνόπλιοι ὀρχήσεις, πυῤῥίχη τε καὶ τελεσίας, ἐπώνυμοι δύο κρατῶν ὀρχηστῶν, Πυῤῥίχου τε καὶ Τελεσίου. Strabo lib. X. Ἡ δὲ ἐνόπλιος ὄρχησις στρατιωτικὴ, ἡ καὶ πυῤῥίχη. δηλοῖ δὲ καὶ ὁ Πύῤῥιχος. ὃν φασιν εὑρετὴν εἶναι τῆς τοιαύτης ἀσκήσεως τῶν νέων ἐπὶ τὰ στρατιωτικά. Euſtathius ad Iliad. ί. Τὴν ἐνόπλιον ὄρχησιν, ἥτις ὑπὸ Κουρήτων κατεδείχθη, Πύῤῥιχος συντάξας, πυῤῥίχην ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ἐκάλεσεν. Iterum ad Iliad. ν΄. Ἦν δὲ πολεμικὴ ὄρχησις καὶ ἡ Πυῤῥίχη, ἣν ἐνόπλιοι παῖδες ὠρχοῦντο, κληθεῖσα ἀπὸ Πυῤῥίχου, ἀνδρὸς Λάκωνος. Eadem tradit Lucianus lib. De Salt. Etymologici Auctor & Pyrrhi, & Pyrrichi, meminit; & tertiam quoque nominis originem addit, τὸ διάπυρον τῶν ὀρχουμένων. Locus iſte eſt. Πυῤῥίχην. σημαίνει τὴν σύντονον ὄρχησιν. ἀπὸ Πύῤῥου, ἢ Πυῤῥίχου. ἢ παρὰ τὸ διάπυρον τῶν ὀρχουμένων. Triplex hoc etymon complectitur Heſychius. Τὴν ἐνό-

πλιον

όπλιον ὄρχησιν, καὶ σιώπινον, πυῤῥίχην ἔλεγον. οἱ μὲν, ἀπὸ Πυῤῥίχου τοῦ Κρητός. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ διάπυρον εἶναι. οἱ δὲ, ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ Ἀχιλλέως. ἐφησθέντα γὰρ τῶν Εὐρυπύλου φονῶν ὀρχήσασθαι φησὶν Ἀρχίλοχος. Ita enim illic ſcribendum; cùm perperam edatur, τῶν Εὐρυπίλου φωνῶν. Quartam originem ex Ariſtotele tradit Scholiaſtes Pindari Pythionic. Od. 11. nempe ἀπὸ τῆς πυρᾶς. quod ad Patrocli rogum ſaltaſſet Achilles. Verba eius ita habent. Διέλκεται δὲ ἡ τῆς πυῤῥίχης ὄρχησις, περὶ ἣν τὰ ὑπορχήματα ἐγράφησαν. ἔνιοι μὲν οὖν φασὶ πρῶτον Κούρητας τὴν ἐνόπλιον ὀρχήσασθαι ὄρχησιν. αὖθις δὲ Πύῤῥιχον Κρῆτα. συντάξασθαι Θαλήτα δὲ πρῶτον τὰ εἰς αὐτὴν ὑπορχήματα. Σωσίβιος δὲ, τὰ ὑπορχηματικὰ πάντα μέλη, Κρητικὰ ἀξιοῖ λέγεσθαι. ἔνιοι δὲ, οὐκ ἀπὸ Πυῤῥίχου τοῦ Κρητὸς τὴν πυῤῥίχην ὀνομάσθαι, ἀλλ' ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ Ἀχιλλέως παιδὸς, ἐν τοῖς ὅπλοις χρησαμένου, ἐν τῇ κατὰ Εὐρυπύλου τοῦ Τηλέφου νίκῃ. Ἀριστοτέλης δὲ πρῶτον Ἀχιλλέα ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρόκλου πυρᾷ τῇ πυῤῥίχῃ φησὶ κεχρῆσθαι, ἣν παρὰ Κυπρίοις φησὶ πρύλιν λέγεσθαι. ὥστε παρὰ τὴν πυρὰν τὸ τῆς πυῤῥίχης τὸ ὄνομα θέσθαι. Hiſtoriam de Pyrricho, Pyrrho, & Achille, denominatæ pyrrichæ tradit etiam Marius Plotius; niſi quod Pyrrichi ibi nomen corruptum. Ecce libro De Metris. *Pyrrhica dicta eſt à Pyrrho Cydonio, qui primus Cretenſes ſub armis ſaltare ad huius pedis ſonitum inſtituit. Alij à Pyrrho, Achillis filio, quem dicunt primum in tumulo patris ſui armatum honoris gratiâ ſaltaſſe. Ariſtoteles autem Achillem ait huius luſus inventorem fuiſſe.* Scribendum autem illic omninò. *Dicta eſt à Pyrricho Cydonio.*

Sed & in citato paulò antè Solini loco itidem legendum; *Pyrrichen docuit, Pyrricho repertore.* Nam qui in Cretâ reperiſſe traditur, Pyrrichus dicebatur, non Pyrrhus. Nicolaus Damaſcenus libro De Moribus Gentium, apud Stobæum Eclogâ XLII. Τὴν ἐνόπλιον πυῤῥίχην ἐκπονοῦντες, ἥν τινα πρῶτος εὗρε Πύῤῥιχος, Κυδωνιάτης, Κρὴς τὸ γένος. Nonnus fusè Dionyſ. lib. XXVIII.

—— ἐν δὲ κυδοιμοῖς
Εἰλιπόδην ἔστησε Μίμας εὔρυθμον Ἐνυὼ,
Καὶ στρατὸν ἐπλοίησε χοροίτυπον ὄρχ' ἑλίσσων,
Σκαρθμὸν ἔχων ἀγέλαστον ἐνόπλιον ἴδμονι ταρσῷ.
Οἷον ὅτε Κρονίεσσιν ὑπ' οὔασι δοῦπον ἐγείρων
Πύῤῥιχος Ἰδαίοισι σάκος ξιφέεσσιν ἀράσσων,
Ψευδομένης ἀλάλαζε μέλος μεμυεδήϊον ἠχοῦς,
Ζηνὸς ὑποκλέπτων παλιναύξεος ἔγκρυφον ἥβην,
Τοῖον ἔχων μιμηλὸν ἐνόπλιον ἅλμα χορείης
Χαλκοχίτων ἐλέλιζε Μίμας ἀνεμώδεα λόγχην.

Et quia in Cretâ, ut nonnullis placet, inventa pyrricha, ideò etiam Κρητικὴ nuncupata fuit. Hinc eſt, quod ait Scholiaſtes Sophoclis ad Aiacem. Τῶν δὲ ὀρχήσεων ἡ μὲν Βερεκυνθιακὴ λέγεται. ἡ δὲ, Κρητική. ἡ καὶ πυῤῥίχη. Ecce duplex nomen habuit; unum, ab inventore: alterum, à regione, in quâ inventa. Alij à Curetibus inventam dicunt; alij, à Minervâ. Dionyſius Halicarnaſſeus lib. VII. Ἑλληνικὸν δ' ἄρα καὶ τοῦτο ἦν ἐν τοῖς πάνυ παλαιὸν ἐπιτήδευμα, ἐν ὅπλοις ὄρχησις, ἡ καλουμένη πυῤῥίχη. εἴ τε Ἀθηνᾶς πρώτης ἐπὶ Τιτάνων ἀφανισμῷ χορεύειν καὶ ὀρχεῖσθαι σὺν ὅπλοις ἐπινίκια ὑπὸ χαρᾶς ἐξαμένης.

εἴ τε

ἔτι παλαίτατον ἐπὶ Κουρήτων αὐτὴν καταστησαμένων, ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενον θέλγειν ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὅπλων, καὶ κινήσει μελῶν, καὶ ῥυθμῷ, καθάπερ ὁ μῦθος ἔχει. De Minervâ inventrice, eſt quoque locus apud Scholiaſten Pindari Pythionic. Od. 11. Ὁ δὲ Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησι τοῖς Διοσκούροις τὸν ἔνοπλον νόμον ἐπαυλῆσαι. Atque hinc eſt, quod in honorem eius pyrrichiſtas quoque dabant Athenienſes maioribus Panathenæis. Obſervo apud Lyſiam in Oratione, quæ inſcribitur, Ἀπολογία δωροδοκίας. Ἐγὼ γὰρ ἐδοκιμάσθην μὲν ἐπὶ Θεοπόμπου ἄρχοντος, καταστὰς δὲ χορηγὸς τραγῳδοῖς, ἀνήλωσα τριάκοντα μνᾶς. ἐπὶ δὲ Γλαυκίππου ἄρχοντος, εἰς πυῤῥιχιστὰς Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ὀκτακοσίας. Ad Curetas autem quod attinet, eos etiam inventores tradit Dionyſius, quem citavi, lib. 11. Χορείας δὲ καὶ κίνησιν ἐνόπλιον, ἣν ἐν τῷ ἀσπίσιν ἐπιτελούμενον ὑπὸ τῶν ἐγχειριδίων ψόφον, εἴ τι δεῖ τοῖς ἀρχαίοις τεκμηριοῦσθαι λόγοις, Κούρητες ἦσαν οἱ πρῶτοι καταστησάμενοι. Theon in Aratum de Corybantibus ait; qui, ut notum, iidem cum Curetibus eſſe exiſtimati. Ὁ δὲ μῦθος βούλεται ταύτας ἀνατετραφηκέναι ἐν Κρήτῃ ὅτι τὴν πυῤῥίχην, ἥ ἐστιν ἔνοπλος ὄρχησις, γυμνάζεσθαι λέγεται, ἣν ὀρχούμενοι οἱ Κορύβαντες ἐπὶ ὅλον ἐνιαυτὸν τὸν Δία ἔθρεψαν, λανθάνοντες τὸν Κρόνον. Et hinc Dioni Chryſoſtomo Κουρητικὴ dicitur hæc ſaltatio. Locus exſtat in Orat. 11. De Regno, Τὴν ἐνόπλιον (ὄρχησιν) τὴν Κουρητικὴν, ἥπερ ἦν ἐπιχώριος τοῖς Κρησὶ, τὴν ὀξεῖαν καὶ ἐλαφρὰν κίνησιν. Sed Cureticam, & pyrricham, diverſas facit Plinius lib. VII. cap. LVII. *Salta-*

tionem armatam Curetes docuere, pyrrichen Pyrrhus, utramque in Cretâ. Omnibus autem his inventoribus Caſtorem, & Bacchum, accenſet Euſtathius ad Iliad. π'. Ἴσεον δὲ καὶ ἔτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς τῆς ῥηθείσης Κυρητικῆς ἢ πυρριχιακῆς ὄρχησιν οἱ πλείους μὲν εἰς Κρῆτας ἀνάγουσι. τινὲς δὲ, Νεοπτολέμῳ ἀναθέασι τὴν αὐτῆς εὕρεσιν. ἕτεροι δὲ, Κάστορι. καὶ ἄλλοι, Διονύσῳ. Saltabatur autem à pueris. Athenæus lib. XIV. Πολεμικὴ δὲ δοκεῖ εἶναι ἡ πυῤῥίχη, ἔνοπλοι γὰρ αὐτὴν παῖδες ὀρχοῦνται. Euſtathius ad Iliad ν'. Ἦν δὲ πολεμικὴ ὄρχησις καὶ ἡ πυῤῥίχη, ἣν ἔνοπλοι παῖδες ὠρχοῦντο. Dion Caſſius lib. LX. Ἄρκτοι τε γὰρ μεταξὺ τοῦ δρόμου αὐτῶν ἐσφάγησαν, καὶ ἀθληταὶ ἠγωνίσαντο. πυῤῥίχην τε Ἀσιανοὶ παῖδες μετάπεμπτοι ὠρχήσαντο. Suetonius in Iulio, cap. XXXIX. *Pyrricham ſaltaverunt Aſiæ Bithyniæque principum liberi.* Iterum in Nerone, cap. XII. *Exhibuit & naumachiam, marinâ aquâ innatantibus belluis; item pyrrichas quaſdam è numero epheborum.* Heliodorus Æthiopic. lib. III. Τοὺς παρθενικοὺς χοροὺς, τὰς αὐλητρίδας, τὴν ἐνόπλιον τῶν ἐφήβων τε καὶ πυῤῥίχιον ὄρχησιν. Apuleius Mileſiâ X. *Puelli, puellæque, virenti florentes ætatulâ, formâ conſpicui, veſte nitidi, inceſſu geſtuoſi, Græcanicam ſaltantes pyrricham, diſpoſitis ordinationibus decoros ambitus inerrabant; nunc in orbem rotarum flexuoſi, nunc in obliquam ſeriem connexi, & in quadratum patorem cuneati, & in catervæ diſſidium ſeparati.* Et Cretenſes ſaltare hanc pueros docebant. Nicolaus Damaſcenus apud Stobæum, loco citato. Οἱ δὲ Κρητῶν παῖδες ἀγελάζονται κοινῇ μετ' ἀλλήλων σκληραγωγού-

γεγυμνωμένοι, καὶ θήρας τε δρόμους τε ἀνάντεις ἀνυπόδητοι κατανύοντες, καὶ τὴν ἐνόπλιον πυῤῥίχην ἐκπονοῦντες. Lacedæmonij ſuos liberos, ſimul quintum ætatis annum attigiſſent, hanc docebant. Athenæus lib. XIV. Παρὰ μόνοις δὲ Λακεδαιμονίοις διαμένει προγύμνασμα οὖσα (ἡ πυῤῥίχη) τοῦ πολέμου. ἐκμανθάνουσί τε πάντες ἐν τῇ Σπάρτῃ ἀπὸ πέντε ἐτῶν πυῤῥιχίζειν. Hanc ſaltationem innuit Quintilianus Inſtitut. Orat. lib. I. cap. XI. *Lacedemonios quidem etiam ſaltationem quandam, tanquam ad bella quoque utilem, habuiſſe inter exercitationes accepimus.* Certè puerorum fuiſſe, innuit etiam Martianus Capella, lib. IX. *Pyrrichius verò, id eſt, proceleuſmaticus, quia hic aſſiduus, vel in certamine, vel in ludo quodam puerili.* Et Iſidorus, Orig. lib. I. cap. XVI. *Pyrrichius dictus eſt, quia hic aſſiduè vel in certamine, vel in ludo puerili, ſæpius frequentabatur.* Nonnulli hanc eandem eſſe cum eâ, quæ *Troia* appellata, cenſuerunt. Servius ad illud Æneid. v.

Troiáque nunc pueri, Troianum dicitur agmen.

Ludus, inquit, *ipſe, quem vulgò Pyrricham appellant, Troia vocatur.* Sed erroris ego eum facilè convinco. Nam ecce manifeſtò diſtinguit Suetonius in Iulio, cap. XXXIX. Ac primò de Pyrrichâ ait. *Pyrricham ſaltaverunt Aſiæ, Bithyniæque, principum liberi.* Deinde de Troiâ, illo ipſo capite. *Troian luſit turma duplex, maiorum minorumq; puerorum.* Diſcrimen iſthoc, quod in equis Troiam luderent, pedibus Pyrrichen. De Pyrrichâ, notum eſt ex locis antecedentibus; de Troiâ, ſatis

clarè Feſtus. *Troia, & regio Priami, & luſus puerorum equeſtris dicitur.* Dio Caſſius lib. XLIII. Τήν τε ἱππασίαν, τὴν Τροίαν καλουμένην, οἱ παῖδες οἱ εὐπατρίδαι κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἐποιήσαντο. Iterum lib. XLVIII. Τὴν ἱπποδρομίαν ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐποίησε, τῇ τε Τροίᾳ καλουμένῃ διὰ τῶν εὐγενῶν παίδων ἐγαυρώθη. Et lib. LI. Ἐν δ' οὖν τῇ τοῦ ἡρώου ὁσιώσει ἀγῶνές τε παντοδαποὶ ἐγένοντο καὶ τὴν Τροίαν εὐπατρίδαι παῖδες ἵππευσαν. Tacitus Annal. XI. *Sedente Claudio Circenſibus ludis, cùm pueri nobiles equis ludicrum Troiæ inirent.* Suetonius in Iulio, loco citato. *Troiam luſit turma maiorum minorumque puerorum.* Dicit, ecce, *luſit turma.* Atqui turma equitum erat, ut cuivis notum. Deinde pyrricha Pyrrhi, aut Pyrrichi, inventum erat, quemadmodum oſtendi; Troia Aſcanij. Virgilius docet Æneid. V.

Hunc morem, hos curſus, atque hæc certamina primus
Aſcanius, longam muris cùm cingeret Albam,
Rettulit, & priſcos docuit celebrare Latinos:
Quo puer ipſe modo, ſecum quo Troïa pubes,
Albani docuere ſuos. hinc maxima porrò
Accepit Roma, & patrium ſervavit honorem.
Troiáque nunc pueri, Troianum dicitur agmen.

Porrò in exercitio Troiæ equeſtri pyrricham pedeſtrem imitabantur. Agathias de Narſete, milites ſuos exercente, initio libri II. Ναρσῆς δὲ ἐξασκεῖν γε ἐπὶ πλεῖον αὐτοὺς (τοὺς στρατιώτας) ἐκέλευε τὰ πολέμια, καὶ ἐπερρώννυε τὸν θυμὸν τῇ καθημέραν μελέτῃ, προχάζειν τε ἀναγκάζων, καὶ ὑπὲρ τῶν ἵππων

ἐν κόσμῳ ἀναπάλλεσθαι, ἔς τε πυῤῥίχην τινὰ ἐνόπλιον περιδινεῖσθαι. Herodianus in exequijs Severi, lib. IV. Ἐπὰν δὲ μέγιστον χῶμα ὀρθῇ τῶν ἐρωμάτων, πᾶς τε ὁ τόπος πληρωθῇ, ἱππασία περὶ τὸ κατασκεύασμα ἐκεῖνο γίγνεται. πᾶν τε τὸ ἱππικὸν τάγμα περιθεῖ κύκλῳ μετά τινος εὐταξίας, καὶ ἀνακυκλώσεως, πυῤῥιχίῳ δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ. Sed duplicem ego pyrricham obſervo; unam antiquiorem, militarem, de quâ iam dixi: alteram recentiorem, Dionyſiacam, & in quâ pro haſtis thyrſi erant, ferulæque, & faces; ac Bacchi res geſtę, & eiuſmodi, repræſentabantur. Athenæus manifeſtè docet. Nam poſtquam de priore illâ quædam dixit, mox de alterâ ſubiungit. Ἡ δὲ καθ᾽ ἡμᾶς πυῤῥίχη Διονυσιακή τις εἶναι δοκεῖ, ἐπιεικεστέρα οὖσα τῆς ἀρχαίας. ἔχουσι γὰρ οἱ ὀρχούμενοι θύρσους ἀντὶ δοράτων. προΐενται δὲ ἐπ᾽ ἀλλήλους καὶ νάρθηκας, καὶ λαμπάδας φέρουσιν, ὀρχοῦνταί τε τὰ περὶ τὸν Διόνυσον, καὶ τὰ περὶ τοὺς Ἰνδοὺς, ἔτι τε τὰ περὶ τὸν Πενθέα. Atque hæc nimirum erit intelligenda, quam inter ridiculas alio quodam loco refert. Καὶ γελοῖαι δ᾽ εἰσὶν ὀρχήσεις, ἴγδις, καὶ μακτρισμὸς, ἀπόκινός τε καὶ σοβάς. ἔτι δὲ μορφασμὸς, καὶ γλαὺξ, καὶ λέων, ἀλφίτων τε ἔκχυσις, καὶ χρεῶν ἀποκοπὴ, καὶ στοιχεῖα, καὶ πυῤῥίχη. Neque alia item, quam lyricæ poëſeos eſſe dixi ex eodem anteà una cum gymnopædiâ, & hyporchematica. Ac recentiores iſtę, ſine dubio, de quibus Suetonius agit in Nerone, cap. XII. *Inter pyrricharum argumenta, taurus Paſiphaën ligneo iuvencæ ſimulacro abditam iniŷt, ut multi ſpectantium crediderunt.* Et iſta quoque, de quâ eſt Apuleij locus

Mileſiâ

Mileſiâ decimâ, quem iam paulò antè produxi. Itàque, diſcriminis causâ, antiqua illa *Militaris* dici cœpta eſt. Obſervo apud Spartianum in Hadriano. *Militares pyrrichas populo frequenter exhibuit.* Neque ἐνόπλιον aliâ de causâ Agathias dixit, niſi ut diſtingueret. Ecce in verbis paulò antè citatis. Τροχάζειν τε ἀναγκάζων, καὶ ὑπὲρ τῶν ἵππων ἐν κόσμῳ ἀναπάλλεσθαι, ἔς τε πυῤῥίχην τινὰ ἐνόπλιον περιδινεῖσθαι. Et fallitur omninò vir in literis hiſce ſummus, Iſaacus Caſaubonus, qui in iſto Spartiani loco τὸ *Militares* negat eſſe διακριτικόν. Immò, quia in Troiâ pyrricham repræſentabant, ut iam dixi, video illic quoque diſcrimen veteris ac recentioris notatum eſſe. Dion Caſſius in verbis citatis paulò antè é libro XLIII. Τήν τε ἱππασίαν, τὴν Τροίαν καλουμένην, οἱ παῖδες οἱ εὐπατρίδαι κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἐποιήσαντο. Vides diſertè, κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἐποιήσαντο. De antiquâ pyrricha locus eſt Xenophontis in Opere De Cyri Expeditione, quem ſtatim producemus. Etiam ille Ariſtophanis Ranis.

Τὴν πυῤῥίχην τίς ἔμαθε τὴν Κινησίου;

Item iſte Ammiani lib. XVI. *Cùm exercere præludia diſciplinæ caſtrenſis Philoſophus cogeretur ut princeps, artémque modulatiùs incedendi per pyrricham concinentibus diſceret fiſtulis, vetus illud proverbium,* Clitellæ bovi impoſitæ ſunt; planè non eſt noſtrum onus: *Platonem crebrò nominans, exclamabát.* Saltabatur verò etiam à ſexu ſequiore. Animadverto apud Xenophontem De Cyri Exped. lib.

lib. VI. Ὀρχηστρίδα εἰσάγει, σκευάσας ὡς ἐδύνατο κάλλιστα, καὶ ἀσπίδα δοὺς κούφην αὐτῇ. ἡ δὲ ὠρχήσατο πυρρίχην ἐλαφρῶς. Itaque ad exemplum veteris, in recentiore etiam pyrricha factum eſt. Ecce apud Apuleium, loco ſemel iterumque citato. *Puelli, puellæque, virenti florentes ætatulâ, formâ conſpicui, veſte nitidi, inceſſu geſtuoſi, Græcanicâ ſaltantes pyrricham.* Quia autem in militari, ceu præexercitamento militiæ, ſaltantium viſus ad ferociam militarem compoſitus erat, hinc Πυῤῥίχην βλέπειν, pro, *Feroci aſpectu eſſe*, dixit Ariſtophanes Avibus.

> Ἀλλ' ὅδε, φύλαξ γὰρ τῶν ἐκεῖθεν ἄγγελος
> Ἐσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο, πυῤῥίχην βλέπων.

Vbi Scholiaſtes. Πυῤῥίχην βλέπων. ἔνοπλον, καὶ πολεμικόν. Porrò pyrricham ſaltare, Πυῤῥιχίζειν dicebatur. Pollux lib. IV. cap. XIII. Πηδῆσαι, πυῤῥιχίσαι. Etymologici Auctor in Ὀρχηστύς. Ἐπυῤῥίχιζον γὰρ ὅπλοις οἱ Κρῆτες πρὸς ἄσκησιν τῶν πολεμικῶν. Athenæus lib. XIV. Ἐκμανθάνουσί τε πάντες ἐν τῇ Σπάρτῃ ἀπὸ πέντε ἐτῶν πυῤῥιχίζειν. Scholiaſtes Homeri ad Iliad. π'. Ἐπυῤῥίχιζον τοῖς ὅπλοις οἱ Κρῆτες πρὸς ἄσκησιν τῶν πολεμικῶν. ὅ ἐστιν, σὺν τοῖς ὅπλοις τὴν πυῤῥίχιον καὶ ἔνοπλον ὄρχησιν ἠσκοῦντο. Artemidorus Onirocritic. lib I. cap. LXXVIII. Τὸ δὲ πυῤῥιχίζειν, τὸ αὐτὸ τῷ ὀρχεῖσθαι σημαίνει. Occurrit quoque apud Heſychium. Atque inde Πυῤῥιχισμὸς, ipſa actio. Ioſephus Antiquit. Iudaic. lib. XIX. Τρέπεται δὲ κατὰ στενωπὸν ἠρεμηκότα, καὶ ἐπὶ τόπον πρὸς λουτροῖς γινόμενον, ἅμα καὶ παῖδας, οἳ ἥκεσαν ἐκ τῆς Ἀσίας, κατανοήσων, πομπῆς αὐτοῖς ἐκεῖθεν γινομένης ἐπὶ ὕμνοις μυστηρίων. ἃ

ἐπιτελ. ἔνιοι δὲ καὶ πυῤῥιχισμοὺς, οἱ ἐν τοῖς θεάτροις ἐσονται. Inde Πυῤῥιχισταὶ qui pyrricham ſaltabant. Etymologici Auctor. Πυῤῥιχισταὶ, οἱ τὴν ἔνοπλον ὀρχούμενοι ὄρχησιν. Lyſias in Oratione iam laudatâ, quæ inſcribitur, Ἀπολογία δωροδοκίας: ἐπὶ δὲ Γλαυκίππου ἄρχοντος, εἰς πυῤῥιχιστὰς Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ὀκτακοσίας. Et Iſæus emendandus in Orat. περὶ τοῦ Δικαιογένους κλήρου. Ἄξιον δὲ καὶ ὑμῖν λογίσασθαι. οὗτος γὰρ τῇ μὲν φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγήσας τέταρτος ἐγένετο, τραγῳδοῖς δὲ καὶ πυῤῥιχισταῖς ὕστατος. Mendoſè editur. καὶ πυῤῥιέταις ὕστατος. Euſtathius ad Iliad. π'. Ὅρα δὲ φιλομαθῶς τὸν Αἰνείαν, εἰ πυῤῥιχιστὰς τῶν ἐκ Κρήτης ἱστορικῶς οἶδε. Latinè *Pyrricharij* dicuntur ab Vlpiano in l. *Aut damnum*. §. *Quicunque*. D. De Pœnis. *Inſtituuntur venatores, aut pyrricharij, aut in aliam quam voluptatem, geſticulandi, vel aliter ſe movendi gratiâ.* Hinc Πυῤῥιχιστικὸν αὔλημα, apud Pollucem lib. IV. cap. IV. Sect. VI. Αὔλημα δὲ ὄρθιον, πομπικὸν, παροξυντικὸν, ἐνόπλιον, πυῤῥιχιστικόν. Ab hâc verò ſaltatione nomen accepit pes Pyrrichius. Scholiaſtes Hephæſtionis. Ἐστὶν οὖν πρῶτος ὁ πυῤῥίχιος ἐκ δύο βραχέων συγκείμενος. ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι βραχύτερόν ἐστι, καὶ ὀξεῖαν ποιεῖται τὴν κίνησιν τῶν χρόνων, ὥσπερ καὶ ἡ καλουμένη πυῤῥίχη. Heſychius in Πυῤῥιχίζειν, poſtquam de pyrrichâ eſt locutus, Ὅθεν καὶ ὁ πυῤῥίχιος ποὺς ὠνομάσθη. Sidonius lib. IX. Epiſt. XV.

Reſonetque mixtus ille pes celerrimus,
Bene nuncupatus quondam ab arte pyrrichâ.

Cledonius in Arte. *Pyrrichius dictus ab actu pyrrichæ.*

richæ. Marius Victorinus Artis Gramm. lib. I. *Pyrrichius autem à celeri motu, ac recurſu, qui in pyrrichâ habetur, nuncupatus eſt* Huc pertinent etiam iſta apud Dionyſium Longinum, lib Περὶ ὕψους. Μικροποιεῖν δ᾽ οὐδὲν οὕτως ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, ὡς ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγου, καὶ σεσοβημένος. οἷον δὴ πυῤῥίχιοι, καὶ τροχαῖοι, καὶ διχόρειοι, τέλεον εἰς ὀρχηστικὸν ἐκπίπτοντες. Et occurrit apud alios Grammaticos. Porrò dicebatur pyrricha etiam Χειρονομία, & accedebant ad eam antequam theatrum intrarent. Athenæus lib XIV. Οἱ παλαιοὶ γυμναζόμενοι πρῶτον ἐν τῇ γυμνοπαιδικῇ εἰς τὴν πυῤῥίχην ἐχώρουν πρὸ τοῦ εἰσιέναι εἰς τὸ θέατρον. καλεῖται δὲ ἡ πυῤῥίχη καὶ χειρονομία. Sed hâc de re pluribus vide quæ infra à me notata in Χειρονομία. Vt autem finiam, ſimilem pyrrichæ vetuſtiſſimam Romanorum ſaltationem eſſe exiſtimo, à Romulo inſtitutam, quæ *Bellicrepa* dicebatur. Feſtus, *Bellicrepam ſaltationem dicebant, quando cum armis ſaltabant, quod à Romulo inſtitutum eſt, ne ſimile pateretur quod fecerat ipſe, cum à ludis Sabinorum virgines rapuit.*

ΡΑΚΤΗΡΙΟΝ.

Heſychius. Ῥακτήριον, ὀρχήστρας.

ΡΙΚΝΟΥΣΘΑΙ.

Pollux lib IV. cap. XIV. Ἐκαλεῖτο δέ τι ὄρχημα ῥικνοῦσθαι, καὶ ῥικνισμός, τὸ εἰκνοῦσθαι ... τὸ τὴν ὀσφὺν ... περιάγειν. Etymologici Auctor Διαῤῥικνοῦσθαι dixit, voce compoſitâ. Διαῤῥικνοῦσθαι, τὸ

τὴν ὄρφῳ φορτικῶς τελείαν. Deinde laudat verſum Cratetis è Trophonio.

Ξίφιζε, καὶ ἀπόδιζε, καὶ διαῤῥίκνου.

Heſychius. Διαῤῥικνοῦσθαι, ἐπὶ σχήματος ὀρχηστικοῦ τίθεται.

ΣΑΛΜΟΞΙΣ.

Heſychius. Σάλμοξις, ὁ Κρόνος, καὶ ὄρχησις.

ΣΑΤΥΡΟΣ.

Erat ita dicta, quod Satyrus eâ repræſentaretur. Horatius lib. II. Epiſt. II. ad Iulium Florum.

Ludentis ſpeciem dabit, & torquebitur; ut, qui
Nunc Satyrum, nunc agreſtem Cyclopa movetur.

Virgilius Eclogâ V.

Saltantes Satyros imitabitur Alpheſibœus.

Cenſebatur inter ſaltationes Laconicas formidabiliores. Pollux lib. IV. cap. XIV. Ἦν δέ τινα καὶ Λακωνικὰ ὀρχήματα, δείμαλέα. σιληνοὶ δ᾽ ἦσαν, καὶ ἐπ᾽ αὐτοῖς, σάτυροι, ὑπότρομα ὀρχούμενοι. Meminit Lucianus De Salt. Κατὰ τὸν πυτταγόριον ἑκαστι καιρὸν, ἁπάντων ἐπιλαθόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηνται δι᾽ ἡμέρας, Τιτᾶνας, καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους, καὶ βουκόλους ὁρῶντες, καὶ ὀρχοῦνταί γε ταῦτα οἱ δυσμένεστατοι. Plato De Leg. lib. VII. Τὴν τοίνυν ἀμφισβητουμένην ὄρχησιν δεῖ πρῶτον χωρὶς τῆς ἀναμφισβητήτου διατεμεῖν. τίς οὖν αὕτη, καὶ πῇ δεῖ χωρὶς τέμνειν ἑκατέραν; ὅση μὲν Βακχεία τ᾽ ἐστὶ, καὶ τῶν ταύταις ἑπομένων, ἃς Νύμφας τε καὶ Πᾶνας, καὶ Σειλήνους, καὶ Σατύρους ἐπονομάζοντες, ὥς φασι, μιμοῦνται κατῳνωμένους. Qui autem ſaltationem hanc ſaltabant,

bant, hircinis pellibus amicti erant, ſetasque in capite horrentes gerebant; aliaque, iſtis ſimilia. Dionyſius Halicarnaſſeus lib VII. Σκευαὶ δὲ αὐτοῖς ἦσαν, τοῖς μὲν εἰς Σιληνοὺς εἰκασθεῖσι, μαλλωτοὶ χιτῶνες, οὓς ἔνιοι χορταίους καλοῦσι, καὶ περιβόλαια ἐκ παντὸς ἄνθους. τοῖς δὲ εἰς Σατύρους, περιζώματα, καὶ δοραὶ τράγων, καὶ ὀρθότριχες ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς φόβαι, καὶ ὅσα τούτοις ὅμοια. Pollux lib. IV. cap. XVIII. Ἡ δὲ σατυρικὴ ἐσθής, νεβρὶς αἰγῆ, ἣν καὶ ἰξαλῆν ἐκάλουν, καὶ τραγῆν. καί που παρδαλῆν ὑφασμένην.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

Saltatio Laconica, qualis Σάτυρος; de quâ iam dixi. Vide locos Pollucis, Platonisque, quos illic produxi. Qui ſaltabant, tunicis villoſis circumdati erant, & amiculis ex omni florum genere contextis. Dionyſius loco paulò ante citato in Σάτυρος. Illic vide. Pollux lib. IV. cap. XVIII. Χλανὶς ἀνθινή, καὶ φοινικοῦν ἱμάτιον, καὶ χορταῖος, χιτὼν δασύς, ὃν οἱ Σιληνοὶ φοροῦσι. Tunicarum villoſarum meminit etiam Ælianus Var. Hiſt. lib. III. cap. XL. Ἐσθὴς δὲ ἦν τοῖς Σιληνοῖς, ἀμφίμαλλοι χιτῶνες. αἰνίττεται δὲ ἡ στολὴ τὴν ἐκ τοῦ Διονύσου φυτείαν, καὶ τὰ τῶν οἰνάδων, καὶ τὰ τῶν κλημάτων δάση. Vbi vide quoque veſtitus eius ſignificationem. Dionyſius χορταίους χιτῶνας nominat, ut & Heſychius. Χορταῖος, δασὺς χιτών, οἷος τῶν Σιληνῶν. Inde nimirum Χορταιόβαμοι, & Χορταιοβάμονες dicti Sileni. Obſervo apud eundem Heſychium. Χορταιόβαμος, ὁ Σιληνός. χορταιοβάμων. Χορταῖον, τὸ ἔνδυμα τοῦ Σιληνοῦ.

ΣΕΜΕΛΗ.

Hæc Semeles fabulam repræſentabat. Lucianus De Salt. Καὶ ἄλλος τὴν Σεμέλην ὑποκρινόμενος, βαλλομένην κεραυνῷ, τὴν Γλαύκην αὐτῇ εἴκαζε, μεταγενεστέραν οὖσαν.

ΣΙΚΙΝΝΙΣ.

Saltatio ſatyrica. Pollux lib. IV. cap. XIV. Εἴδη δὲ ὀρχημάτων, ἐμμέλεια, τραγική· κόρδακες, κωμική· σίκιννις, σατυρική. Scholiaſtes Ariſtophanis Nubibus. Τρία εἴδη ὀρχήσεως· ἐμμέλεια μὲν, τραγική· σίκιννις, σατυρική· κόρδαξ, κωμική. Euſtathius ad Iliad. σ'. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησι καὶ αὐτὸς, ὅτι ἐμμέλεια, τραγικὴ ὄρχησις· ὥσπερ ἡ κωμικὴ, κόρδαξ. καὶ ἡ σατυρικὴ, σίκιννις. Eſt quoque legere apud Ammonium De Diff. Voc. in Κόρδαξ. Habuiſſe verò aliquid etiam comœdiæ affine cenſeri poſſit; idque innuere Euſtathium voluiſſe Commentario ad Iliad. π'. cùm inquit. Ἦν δὲ καὶ σίκιννις κωμικωτέρα. Totum locum mox adſcribam. Quia autem ſatyrica erat, ut oſtenſum; hinc eſt quod Satyri Σικιννισταὶ appellati. Athenæus lib. I. Καὶ τῆς σατυρικῆς (ὀρχήσεως) ἣ ἐλέγετο σίκιννις· διὸ καὶ οἱ Σάτυροι σικιννισταί. Iterum lib. XIV. Καλεῖται δ' ἡ μὲν σατυρικὴ ὄρχησις, ὥς φησιν Ἀριστοκλῆς ἐν τῷ περὶ χορῶν, σίκιννις· καὶ οἱ Σάτυροι, σικιννισταί. Euſtathius ad Odyſſ. ψ'. Καὶ σίκιννις, ἡ καὶ σατυρική. ἐπεὶ καὶ οἱ Σάτυροι, σικιννισταί. Quin etiam ſicinniſtas fuiſſe Satyros clarè liquet ex iſtis Dionyſij verbis Antiquit. Rom. lib. VII.

Μετὰ γὰρ τοῦτ᾽ εἰσελίους χοροὺς οἱ τῶν σατυριστῶν ἐπόμενοι χορεῖ τὴν ἑλληνικὴν εἰδοφοροῦντες σίκιννιν. Et mox· Προηγουμένους τῆς κλίνης σατυριστὰς χορούς, κινουμένους τὴν σίκιννιν ὄρχησιν. Ergo Perſius, qui Bathyllum ſaltatorem *Satyrum* appellat, ſicinniſtam fuiſſe innuere voluit, Sat. v.

—— nec, cùm ſis cætera foſſor,
Tres tantùm ad numeros ſatyri moveare Bathylli.

Atque hinc *Satyrus geſtus* ſicinniſtæ eleganter dicitur à Manilio, lib. v.

Nunc ſatyro geſtu, referétque affectibus ora.

Non rectè illic vir magnus mutat, legique cupit, *ſaturo geſtu*; quod interpretatur, παντόμιμον ὑπόκρισιν. Heſychius militarem ſaltationem vocat. Σίκιννις, ὄρχησίς τις στρατιωτικὴ σατύρων σκώπτοντος. Etymologici Auctor in Ὀρχηστοῖ ſacerdotalem eſſe dicit. Τρία γὰρ εἴδη ὀρχήσεως. πυῤῥίχη, σίκιννις, ἥ τις ἐστὶν ἱερατική. καὶ ὁ κορδακισμός, αἰσχρός τις ὤν, καὶ μᾶλλον κωμικοῖς ἁρμόδιος. Ac conſentit Scholiaſtes Homeri ad Iliad. π'. Vbi ijſdem penè verbis. Τρία γὰρ εἴδη ὀρχήσεως. πυῤῥίχη. σίκιννις, ἥ τις ἐστὶν ἱερατική. καὶ ὁ κορδακισμός, αἰσχρός τις ὤν, καὶ βεβήλοις ἁρμόδιος. Nam ita legendum illic; non, καὶ ὁ σκορδακισμός, ſupra oſtendi, cùm de cordace agerem. Invenit, ac nomen à ſe dedit, Satyrus quidam, qui in comitatu Bacchi. Lucianus De Salt. Τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὀρχήσεων, κόρδακος, καὶ σικιννίδος, καὶ ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι, ταύτας ἐφευρόντες, ἀπ᾽ αὐτῶν ἑκάστην ὠνόμασαν. Nomen Satyri non exprimit quidem, ſed id Sicinnis, aut

Sicinnus, fuerit oportet. Et invenio apud Suidam. Σίκιννις, ὄνομα κύριον. καὶ εἶδος ὀρχήσεως. Et apud Athenæum lib. I. qui non Satyrum eum facit, verùm Barbarum, aut Cretenſem. Σίκιννις, ἧς εὑρετὴς Σίκιννός τις βάρβαρος. οἱ δέ φασιν, ὅτι Κρὴς ἦν ὁ Σίκιννος. Item lib. XIV. Τινὲς δέ φασι Σίκιννόν τινα βάρβαρον εὑρετὴν αὐτῆς (τῆς σικιννίδος) γενέσθαι. ἄλλοι δὲ Κρῆτα λέγουσι τὸ γένος εἶναι Σίκιννον. Euſtathius ad Odyſſ. ψ'. Καὶ σίκιννις, ἧς εὑρετὴς Σίκιννός τις βάρβαρος, ἢ Κρής. Ad barbarum quod attinet, fuerit ille ipſe Perſa, quem captivum, Themiſtocli charum, & liberis eius præceptorem ab ipſo datum, tradit Plutarchus in Themiſtocle. Ἦν δὲ τῷ γένει Πέρσης ὁ Σίκιννος αἰχμάλωτος, εὔνους δὲ τῷ Θεμιστοκλεῖ, καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ παιδαγωγός. Et diſertis verbis dicit in Σίκιννις Auctor Etymologici, ubi inter cæteras nominis origines hanc quoque ponit. Οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ παιδαγωγοῦ τῶν Θεμιστοκλέους παίδων Σικίννου. Ita enim ibi legendum, non Σικανοῦ, ut hodie editur; quod rectè etiam à doctiſſimo Sylburgio monitum animadverto. Alij dictam eſſe volunt, παρὰ τὸ σείεσθαι, καὶ κινεῖσθαι. Heſychius. Σίκιννις, ὀρχηστής τις, ἀπὸ τοῦ σείεσθαι καὶ κινεῖσθαι. Hanc quoque originem tradit Etymologici Auctor, & alteram item addit à Sicano, Athenienſium rege. Εἴρηται σίκιννις, παρὰ τὸ σείεσθαι καὶ κινεῖσθαι. ἢ ἀπὸ Σικανοῦ, τοῦ Ἀθηναίων βασιλέως. Verùm enimvero etiam iſthic rectè Sylburgius legendum monuit, ἢ ἀπὸ Σικίννου. Sed Athenienſium tamen regem Sicinnum in Hiſtoriâ eius populi non

temerè

temerè invenies. Alij tradunt inditum nomen à Nymphâ Sicinnide, Cybeles pediſſequa; ac ſaltaſſe primos Phrygas in honorem Bacchi Sabazij. Euſtathius ex Arriano ad Homeri Iliad. π′. Ἦν δὲ καὶ σίκιννις κωμικωτέρα, ἣν πρῶτοί φασιν ὠρχήσαντο Φρύγες ἐπὶ Σαβαζίῳ Διονύσῳ, ὀνομασθεῖσαν κατὰ τὸν Ἀρριανὸν ἐπὶ μιᾷ τῶν ὀπαδῶν τῆς Κυβέλης Νυμφῶν. Ob hanc etymi incertitudinem L. Accius, Poëta vetus, ſicinniſtas *Nebuloſo nomine* appellaſſe videtur. Agellius lib. xx. cap. 111. *Sicinnium, genus veteris ſaltationis fuit, Saltabundi autem canebant, quæ nunc ſtantes canunt. Poſuit hoc verbum L. Accius poëta in Pragmaticis, appellaríque ſicinniſtas ait* nebuloſo nomine: *credo propterea* nebuloſo, *quod, Sicinnium cur diceretur, ei obſcurum eſſet*. Dixi paulò ante, primos ſicinnium ſaltaſſe Phrygas, Euſtathij teſtimonio, ex Arriano; à quo ſeorſim abit Athenæus, qui primum ſaltaſſe eam Therſippum tradit, lib. xiv. Σκάμων δ᾽ ἐν πρώτῳ περὶ εὑρημάτων (φησὶ) σίκιννιν αὐτὴν εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ σείεσθαι, καὶ πρῶτον ὀρχήσασθαι τὴν σίκιννιν Θέρσιππον. Porrò erat hæc pars Italicæ. Idem Athenæus libro primo. Τὸν Βάθυλλον καὶ Πυλάδην φησὶν Ἀριστόνικος, τὴν Ἰταλικὴν ὄρχησιν συστήσασθαι ἐκ τῆς κωμικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο κόρδαξ. καὶ τῆς τραγικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια. καὶ τῆς σατυρικῆς, ἣ ἐλέγετο σίκιννις.

ΣΙΚΙΝΝΟΤΥΡΒΗ.

Erat & cantus, & ſaltatio, ad illum accommodata. Athenæus lib. xiv. Αὐλήσεων δ᾽ εἰσὶν ὀνόματα,

ὡς φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρῳ Ὀνομασιῶν, αἵδε. κῶμος, βουκολιασμὸς, γίγγρας, τετράκωμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος. καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σικιννοτύρβη, θυροκοπικὸν, τὸ αὐτὸ καὶ κρουσίθυρον, κνισμὸς, μόθων. ταῦτα δὲ πάντα μετ᾽ ὀρχήσεως ηὐλεῖτο. Et ex eo Euſtathius ad Iliad. φ΄. Αὐλήσεων ὀνομασίαι, ὡς Ἀθήναιος ἐκτίθεται, κῶμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σικιννοτύρβη, θυροκοπικὸν, τὸ καὶ κρουσίθυρον, κνισμὸς, μόθων. μετ᾽ ὀρχήσεως δέ φησιν αὐτὰ ηὐλεῖτο.

ΣΙΜΗ ΧΕΙΡ.

Vide infrà. Χεὶρ σιμή.

ΣΙΧΘΑΡΙΣ.

Saltatio Lybica. Heſychius. Σιχθαρίς, Λιβυκὴ ὄρχησις.

ΣΚΙΦΙΣΜΟΣ.

Eadem quæ Ξιφισμὸς, de quâ ſupra à me dictum, Heſychius. Σκιφίζει, ξιφίζει. ἔστι δὲ σχῆμα μαχαιρικῆς ὀρχήσεως.

ΣΚΟΠΟΣ.

Athenæus commemorat lib. XIV. Σχήματα δ᾽ ἐστὶν ὀρχήσεως ξιφισμὸς, θερμαυστρὶς, ἐκατερίδες, σκοπὸς, χεὶρ καταπρηνής. Heſychius in Ὑπόσκοπον χέρα. Σχῆμα δέ ἐστιν ὀρχηστικὸν ὁ σκοπός. Non rectè faciunt viri docti, qui hanc lectionem ſollicitant.

ΣΚΩΨ.

ΣΚΩΨ. ΣΚΩΠΕΥΜΑ. ΣΚΩΠΙΑ.

De ſcope, & ſcopiâ, eſt locus Pollucis lib. IV. cap XIV. Ἦν δέ τι καὶ σκὼψ. τὸ δ᾽ αὐτὸ καὶ σκωπία. εἶδος ὀρχήσεως, ἔχον τινὰ τοῦ τραχήλου περιφορὰν κατὰ τὴν τοῦ ὄρνιθος μίμησιν, ὃς ὑπ᾽ ἐκπλήξεως τῆς ὀρχήσεως ἁλίσκεται. De ſcope, & ſcopeumate, Athenæus lib. XIV. Σχήματα δ᾽ ἐστὶν ὀρχήσεως, ξιφισμὸς, καλαθισμὸς, καλλαβίδες, σκὼψ, σκώπευμα ἦν δὲ ὁ σκὼψ τῶν ἀποσκοπούντων τὸ σχῆμα, ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων. Deinde laudat verſum Æſchyli è Theoris.

Καὶ μὴν παλαιῶν τῶνδέ σοι σκωπευμάτων.

Ac de ſcope etiam dixit lib. IX. Τὸ δὲ αὐτὸ ποιεῖν λέγουσι καὶ τοὺς σκῶπας. καὶ γὰρ τούτους ὀρχήσει λόγος ἁλίσκεσθαι. μνημονεύει δ᾽ αὐτῶν Ὅμηρος. γένος τι ὀρχήσεως ἀπ᾽ αὐτῶν καλεῖται σκώψ. λαβὸν τοὔνομα ἀπὸ τῆς περὶ τὸ ζῶον ἐν τῇ κινήσει ποικιλίας. Et ex eo Euſtathius ad Odyſſ. ε. Ἐν δὲ τοῖς τοῦ Ἀθηναίου φέρεται, ὅτι καθὰ οἱ ὦτοι τὸ ὄρνεον, ὧν μνεία καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα κεῖται, οὕτω καὶ οἱ σκῶπες ὀρχήσει ἁλίσκονται. ὅθεν καὶ γένος ὀρχήσεως ἀπ᾽ αὐτῶν καλεῖται σκώψ. Heſychius. Σκῶπες, εἶδος ὀρνέων. οἱ δὲ, κολοιούς. καὶ εἶδος ὀρχήσεως. Ad ſcopeuma quod attinet, conſentanea quoque Athenæo dicit Heſychius. Σκωπευμάτων. σχῆμα τῆς χειρὸς πρὸς τὸ μέτωπον τιθεμένης, ὥσπερ ἀποσκοπούντων. Reſpexit autem, ut puto, verſum Æſchyli è Theoris, quem ex Athenæo propoſui. Ad figuram manus quod attinet, de quâ Heſychius,

quam formabant οἱ ἀποσκοπεῦντες; tali ſciendum Panes, Satyroſque, repræſentari ſolitos fuiſſe. Docet alibi idem Heſychius. Ὑπόσκοπον χέρα. Αἰσχύλος. ὥσπερ οἱ ἀποσκοπεῦντες, ὅτω κελεύει σχηματίσαι τὴν χεῖρα, καθάπερ τοὺς Πᾶνας ποιοῦσι. Habes, ecce, de Panibus exemplum; de Satyris eſt apud Plinium lib.xxxv.cap.xi. *Sed & (laudatus Antiphilus) nobiliſſimo Satyro cum pelle pantherinâ, quem Ἀποσκοπεύοντα appellant.*

ΣΟΒΑΣ.

Inter ridiculas recenſetur ab Athenæo libro xiv. Καὶ γελοῖαι δ' εἰσὶν ὀρχήσεις ἴγδις, καὶ μακτρισμὸς, ἀπόκινός τε καὶ σοβάς.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ.

Itidem inter ridiculas cenſetur ab Athenæo lib.xiv. Καὶ γελοῖαι δ' εἰσὶν ὀρχήσεις, ἴγδις, καὶ μακτρισμὸς, ἀπόκινός τε καὶ σοβάς. ἔτι δὲ μορφασμὸς, καὶ γλαὺξ, καὶ λέων, ἀλφίτων τε ἔκχυσις, καὶ χρεῶν ἀποκοπὴ, καὶ στοιχεῖα.

ΣΤΟΒΙΛΟΣ.

Suidas. Στρόβιλος, ἡ νῆσος, καὶ εἶδος ὀρχήσεως. Etymologici Auctor. Στρόβιλος, παρὰ τὸ στρέφω στρόφιλος, καὶ στρόβιλος. σημαίνει δὲ ἡ λέξις τοὺς κοχλίας, καὶ τοὺς θαλασσίους κήρυκας, καὶ εἶδος ὀρχήσεως. Heſychius. Στρόβιλος, συστροφὴ ἀελλώδης, καὶ ἡ πίτυς, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς. καὶ εἶδός τι ὀρχήσεως. Inter laſcivas ſaltationes enumerat Pollux lib. iv. cap. xiv. Βακτρισμὸς δὲ, καὶ ἀπόκινος, καὶ ἀπόσεισις, ἀσελγῆ εἴδη ὀρχή-

ὀρχήσεων, ἐν τῇ τῆς ὀσφύος περιφορᾷ, καὶ στρόβιλος. Meminit quoque Athenæus lib. XIV.

ΣΥΒΑΡΙΤΙΚΗ.

Erat hæc ſine dubio, pariter atque ipſe populus, molliſſima. Meminit Maximus Tyrius Diſſert. XXXIII. Τὰ δὲ ὑπὸ τῶν σοφιστῶν θρυλλούμενα ἐς αὐτὴν, ἡ Σαρδαναπάλου τρυφὴ, καὶ ἡ Μηδικὴ χλιδὴ, καὶ ἡ Ἰωνικὴ ἁβρότης, καὶ τράπεζαι Σικελικαὶ, καὶ ὀρχήσεις Συβαριτικαὶ, καὶ ἑταῖραι Κορίνθιαι, ταῦτα ἀθρόα, καὶ ὅσα τούτων ποικιλώτερα, οὐχ ἡδονῆς ἔργα, ἀλλὰ τέχνης καὶ λόγου.

ΣΧΙΣΤΑΣ ΕΛΚΕΙΝ.

Erat ſaltatio chorica. Pollux lib. IV. cap. XIV. Ἦν δὲ καὶ τὸ σχιστὰς ἕλκειν σχῆμα ὀρχήσεως χορικῆς. ἔδει δὲ πηδῶντα ἐπαλλάττειν τὼ σκέλη. Erant verò Σχισταὶ, calceorum genus. Idem Pollux lib. VII. cap. XXII. Σχισταὶ, πολυτελὲς ὑπόδημα, καὶ θρυπτικόν. Reſpexit hanc ſaltationem Heſychius iſto loco. Σχῆμα ποδὸς, τὰ σχίσματα, καὶ ὀρχηστικὸν σχῆμα.

ΤΕΛΕΣΙΑΣ.

Saltatio militaris erat, & cum armis fiebat, à Teleſia inventore ita dicta. Athenæus lib. XIV. Τελεσιὰς, ἀπὸ Τελεσίου πρώτου μετὰ ὅπλων ταύτην ὀρχησαμένου. Et mox iterum. Τελεσιὰς δέ ἐστιν ὄρχησις καλουμένη, στρατιωτικὴ δέ ἐστιν αὕτη, ἀπό τινος ἀνδρὸς Τελεσίου λαβοῦσα τοὔνομα, μεθ' ὅπλων τὸ πρῶτον αὐτὴν ἐκείνου ὀρχησαμένου, ὥς φησιν Ἱππαγόρας ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τῆς Καρχηδονίων πολιτείας. Pollux lib. IV.

cap. XIV. Ἐνόπλιοι ὀρχήσεις, πυῤῥίχη τε καὶ τελεσιάς. ἐπώνυμοι δύο Κρητῶν ὀρχηστῶν, Πυῤῥίχου τε καὶ Τελεσίου. Heſychius. Τελεσιάς, ἡ μετὰ ξιφῶν ὄρχησις, ἀπὸ τοῦ εὑρόντος Τελεσίου. Ita enim ſcribendum illic; non Τελεσία, ἡ μετὰ ξ.

ΤΕΤΡΑΚΩΜΟΣ.

Erat Herculi conſecrata. Pollux lib. IV. cap. XIV. Ἦν δὲ καὶ κῶμος εἶδος ὀρχήσεως. καὶ τετράκωμος, Ἡρακλέους ἱερά. Nec ſaltatio tantùm erat, ſed & cantus ad quam ſaltabatur; ac dicebatur, quaſi τέσσαρες κῶμοι. Heſychius. Τετράκωμος, μέλος τι σὺν ὀρχήσει, πεποιημένον εἰς Ἡρακλέα ἐπινίκιον. ἐκαλεῖτο δὲ τέσσαρες κῶμοι. Et Athenæus quoque lib. XIV. inter eos cantus commemorat, ex Tryphone, qui communi cum ſaltatione nomen haberent. Longè diverſum quid erant Τετράκωμοι Atticæ; itaque malè dubitare ſe ait Pollux ſub finem capitis citati. Ὁ δὲ τετράκωμος, τὸ τῆς ὀρχήσεως εἶδος, οὐκ οἶδα εἴ τι προσῆκον ἦν τοῖς Ἀθήνησι τετρακώμοις. Non erat hoc in dubium vocandum.

ΤΙΤΑΝΕΣ.

Hæc nimirum ita dicta, quod in eâ Titanes exprimerentur. Meminit Lucianus. Κατὰ τὸ τεταγμένον ἕκαστοι καιρὸν, ἁπάντων ἐπιλαθόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηνται δι᾽ ἡμέρας, Τιτᾶνας, καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους, καὶ βουκόλους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνταί γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι.

TITIVS.

Hæc Romanorum erat, à Sexto Titio ita dicta, cuius geſtus in eà exprimebantur. Cicero De Clar. Orat. *Quos Sextus Titius conſequutus, homo loquax ſanè, & ſatis acutus, ſed tam ſolutus, & mollis, in geſtu, ut ſaltatio quadam naſceretur, cui ſaltationi Titius nomen eſſet.*

ΤΡΟΙΖΗΝΙΑΚΗ.

Hæc Trœzenijs propria. Athenæus lib. I. Ὀρχήσεις ἐθνικαὶ αἵδε. Λακωνικαὶ, Τροιζηνιακαὶ, Ἐπιζεφύριοι, Κρητικαί, Ἰωνικαὶ, Μαντινιακαὶ, ἃς προκρίνει Ἀριστόξενος διὰ τὴν τῶν χειρῶν κίνησιν.

ΤΥΡΒΑΣΙΑ.

Erat dithyrambica. Pollux lib. IV. cap. XIV. Τυρβασία δὲ ἐκαλεῖτο τὸ ὄρχημα, τὸ διθυραμβικόν. Heſychius. Τυρβασία, χορῶν ἀγωγή τις διθυραμβικῶν.

ΥΑΛΚΑΔΑΙ.

Erat ſaltatio puerorum Laconica. Heſychius. Υάλκάδαι, χορὸς παίδων, Λάκωνες.

ΥΓΡΑ.

Erat quæ Ὄκλασμα quoque, & Περσικὴ, dicebatur; de quibus dictum à me ſuis locis. Pollux lib IV. cap. XIV. Καὶ ὄκλασμα. τοῦτο γὰρ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὀνομάζεται τὸ ὄρχημα τὸ Περσικόν, καὶ σύντονον. τὴν δ' αὐτὴν καὶ ὑγρὰν ὠνόμαζον.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΓΥΠΩΝΕΣ.

Pollux lib. IV. cap. XIV. Οἱ δὲ ὑπογύπωνες, γε-
ρόντων ὑπὸ βακτηρίαις τὴν μίμησιν εἶχον. Et obſer-
va; repræſentabantur in iſtâ ſaltatione ſenes in-
curvi, quique baculo gradum fulcirent.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΙΚΗ.

Erat Lyricæ poëſeos. Athenæus libro XIV. Ὁμοίως δὲ καὶ τῆς λυρικῆς ποιήσεως (ὀρχήσεις εἰσὶ) τρεῖς. πυῤῥίχη, γυμνοπαιδική, ὑπορχηματική. Mox cordaci non diſſimilem inquit. Ἡ δ᾽ ὑπορχηματικὴ τῇ κωμικῇ οἰκειοῦται, ἥτις καλεῖται κόρδαξ. παιγνιώδεις δ᾽ εἰσὶν ἀμφότεραι. Saltabat in eâ chorus canens. Athe-
næus ibidem. Ἡ δ᾽ ὑπορχηματική ἐστιν, ἐν ᾗ ᾄδων ὁ χορὸς ὀρχεῖται. Erat autem virorum, & mulierum. Idem Athenæus loco citato Καί ἐστιν ὑπορχηματι-
κὴ ὄρχησις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. De hâc ſaltatione in-
telligendus Eunapius in Ædeſio. Πρῶτος Ἀρι-
στοφάνης ἐπὶ διεφθαρμέναις ψυχαῖς τὸν γέλωτα ἐπεισα-
γαγὼν, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς κινῶν ὑπορχήματα, τό, τε θέατρον ἀνέπεισεν. Et quæ ſequuntur. Propria au-
tem τὰ ὑπορχήματα fuiſſe videntur Apollini, quemadmodum οἱ παιᾶνες. Menander Rhetor ſa-
tis clarè in Procemio. Ἔπαινος δέ τις γίνεται ὅτι μὲν εἰς θεοὺς ὕμνους καλοῦμεν. καὶ τούτων οὖν διαιρούμεθα κατὰ θεὸν ἕκαστον. τοὺς μὲν γὰρ εἰς Ἀπόλλωνα παιᾶνας, καὶ ὑπορ-
χήματα, νομίζομεν. Dicta autem Ὑπορχήματα, quod ad præſcriptum poëtarum ſaltarent. Nam olim ingenuis poëtæ ſaltationum modos præſcribe-
bant, figuraſque depingebant, quæ cantionum

eſſent

eſſent quaſi notæ; id, quod virile ac generoſum eſſet, ſedulò præſcribentes : atque ad præſcriptum iſtud ſaltabatur. Athenæus lib.XIV. Ἐξ ἀρχῆς συνέταττον οἱ ποιηταὶ τοῖς ἐλευθέροις τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ᾀδομένων. τηροῦντες ἀεὶ τὸ εὐγενὲς καὶ ἀνδρῶδες ἐπ' αὐτῶν, ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τὰ τοιαῦτα προσηγόρευον. Etymologici Auctor ita appellata tradit, quod canerentur, ſaltarenturque, à curſitantibus circam aras, dum hoſtiæ illic cremarentur. Ἰστέον, inquit, ὅτι τῶν μελῶν καὶ τῶν ὕμνων τὰ μὲν, καλεῖται προσῴδια. τὰ δὲ, ὑπορχήματα. τὰ δὲ, στάσιμα. καὶ προσῴδια μὲν τὰ λεγόμενα ᾄσματα, εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερείων. παρὰ τὸ, προσιόντων εἰς τὸν βωμὸν τῶν θυμάτων, ταῦτα λέγειν. ὑπορχήματα δὲ, ἅ τινα πάλιν ἔλεγον ὀρχούμενοι, καὶ τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βωμοῦ, καιομένων τῶν ἱερείων. Alij inde nomen derivant, quod chorum ducentem ſequentes ſubſultarent. Lucian. De Salt. Παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ, οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι προκριθέντες. τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο. Apud Catullum οἱ Ὑπορχησταὶ dicuntur *Saliſubſuli*, Carm.XVII.

Sic tibi bonus ex tuâ pons libidine fiat;
In quo vel ſaliſubſuli ſacra ſuſcipiunto,

Et apud Senecam Philoſophum *ſaltus Saliaris* non alius eſt intelligendus, quàm ἡ Ὑπορχηματική. Locus eius ecce iſte Epiſt. XV. *Sunt exercitationes & faciles, & breves; qui corpus & ſine morâ laxent, & tempori parcant : cuius præcipua ratio habenda eſt. Curſus, & cum aliquo pondere manus*

motæ; & ſaltus, vel ille qui corpus in altum levat, vel ille qui in longum mittit, vel ille, ut ita dicam, Saliaris. Dixi ex Etymologici Auctore, ſaltaſſe circum aras, dum hoſtiæ cremarentur. Habes id ipſum apud Virgilium Æneid. VIII.

Tum ſalij ad cantus incenſa altaria circum
Populeis adſunt evincti tempora ramis.

Ita autem ſaltationem inſtituebant, ut primò à ſiniſtrâ dexteram verſus, inde à dextra ſiniſtram verſus procederent: prius ad Zodiaci circuli, alterum ad cœli imitationem facientes. ac poſtremò totam aram circumibant. Accipio ex citato jam Etymologici Auctore: Ὅτι δὲ περιέτρεχον τὸν βωμὸν, ἀπίεσαν πρότερον μὲν ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους ἐπὶ τὸ δεξιὸν, κατὰ μίμησιν τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τὴν ἐναντίαν τῷ οὐρανῷ ποιεῖται κίνησιν, ἀπὸ δυσμῶν ἐπὶ ἀνατολὰς φερόμενος. ὕστερον δὲ πάλιν, ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἴεσαν, κατὰ μίμησιν τοῦ οὐρανοῦ. τελευταῖον δὲ, πάντα τὸν βωμὸν περιέτρεχον. Hoc ipſum nempe Salij etiam faciebant, ut apparet ex citatis Virgilij verſibus; idque *Amtruare*, & *Redamtruare*, Latini veteres dicebant. Feſtus. *Redamtruare dicitur in ſaliorum exultationibus, cùm præſul amtruavit, quod eſt, motus edidit; & referuntur invicem ijdem motus.*

ΦΑΛΛΙΚΟΝ.

Baccho ſacra erat. Pollux lib. IV. cap. XIV. Καὶ φαλλικὸν ὄρχημα ἐπὶ Διονύσῳ. Ita ſcribo; non rectè editur, Φαλικόν. Corruptus quoque hâc de re Heſychij locus. Φαλλίκων, ὄρχημά τι. οἱ δὲ, μέλος. ἄλλοι

ὁ δὲ

ᾠδὴν αὐτοσχέδιον, ἐπὶ τῷ Φαλλῷ ᾀδομένην. Reſcribo ad eundem modum. Φαλλικὸν, ὄρχημά τι.

ΦΡΥΓΙΟΣ.

Athenæus lib. XIV. Τὰ δὲ σπασιμώτερα, καὶ ποικιλώτερα, καὶ τὴν ὄρχησιν ἀπλουστέραν ἔχοντα, καλεῖται δάκτυλος, ἰαμβικὴ, μολοσσικὴ, ἐμμέλεια, κόρδαξ, σίκιννις, Περσικὴ, Φρύγιος. Erat autem ruſticorum temulentorum. Lucianus De Salt. Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύγιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικὸν, μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα ὀρχουμένων (σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα, ὑπ' ἀγνοίας παρέλιπον.

ΧΑΡΙΤΕΣ.

Hac Gratiæ repræſentabantur. Xenophon in Convivio. Εἰ δὲ ὀρχοῖντο πρὸς τὸν αὐλὸν σχήματα, ἐν οἷς Χάριτές τε, καὶ Ὧραι, καὶ Νύμφαι γράφονται, πολὺ ἂν οἶμαι αὐτοὺς ῥᾷον διάγειν, καὶ τὸ συμπόσιον πολὺ ἐπιχαριτώτερον εἶναι.

ΧΕΙΡ ΚΑΤΑΠΡΗΝΗΣ.

Erat è tragicis. Athenæus lib. XIV. Σχήματα δ' ἐστὶν ὀρχήσεως, ξιφισμὸς, σκοπὸς, χεὶρ καταπρηνής. Emendandus Pollux lib. IV. cap. XIV. Καὶ μὴν τραγικῆς ὀρχήσεως τὰ σχήματα, σιμὴ, χειροκαλαθίσκος, χεὶρ καταπρηνὴς, ξύλου παράληψις. Hodie editur. Χεὶρ κατὰ πλανής. Erat quoque

ΧΕΙΡ ΣΙΜΗ.

Et ipſa è tragicarum numero. Sed huius nomen ubique corruptum. Ecce apud Pollucem,

loco citato. Καὶ μὴν τραγικῆς ὀρχήσεως τὰ σχήματα σίμη, χειροκαλαθίσκος, χεὶρ καταπρηνής. Reſtituo. σιμὴ χεὶρ, ὁ καλαθίσκος, χεὶρ κ. Et apud Athenæum lib. XIV. Σχήματα δ' ἐστὶν ὀρχήσεως, ξιφισμὸς, ξύστης, χεὶρ καταπρηνὴς, χειροὶ, μηδιποδισμὸς, ξύλου παράληψις. Omninò emendandum cenſeo; χεὶρ καταπρηνὴς, χεὶρ σιμὴ, διποδισμὸς, ξύλου π. Dixi tragicam fuiſſe, idque ex Polluce; apparetque ex Heſychij iſto loco. Σιμὴ χεὶρ σχῆμα τραγικόν. Verùm illic quoque minus rectè hodie legitur. Σιμήχειρ, σχῆμα τ.

ΧΕΙΡΟΚΑΛΑΘΙΣΚΟΣ.

Ita Polluci memoratur, loco proximè citato. Sed mendum ibi manifeſtum eſſe, iam oſtendi.

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ.

Eadem quæ Πυῤῥίχη, de quâ ſupra abundè dictum. Athenæus lib. XIV. Καλεῖται δὲ ἡ πυῤῥίχη καὶ χειρονομία. Euſtathius ad Iliad. γ'. Ἦν δὲ πολεμικὴ ὄρχησις καὶ ἡ πυῤῥίχη, ἣν ἔνοπλοι παῖδες ὠρχοῦντο. κληθεῖσα ἀπὸ Πυῤῥίχου, ἀνδρὸς Λάκωνος, καὶ παραμείνασα μέχρι πολλοῦ ἐν Λακεδαίμονι, καλουμένη καὶ χειρονομία. Animadvertere etiam licet in loco Plutarchi Sympoſ. lib. VIII. Quæſt. XV. Ὠρχήσαντο γὰρ πιθανῶς τὴν πυῤῥίχην, καὶ χειρονομῶν ἐν ταῖς παλαίστραις ἐδόκει διαφέρειν τῶν παίδων. Erat nempe geſticulatio manuum, quâ omnia, in pyrrichâ fieri ſolita, exprimebant; & quia ſine adverſario, & quaſi cum umbrâ pugnantes, decertabant, Σκιαμαχεῖν quoque

que dicebantur οἱ χειρονομοῦντες. Obſervo apud Platonem De Leg. lib. VIII. Καὶ ἐπὶ πάντων τῶν τε ἐμψύχων καὶ τῶν ἀψύχων ἀπορήσαντες ποτὲ, ἐρημίᾳ συγγυμναστῶν ἄρα γε οὐκ ἐτόλμησαμεν σκιαμαχεῖν ὄντως; ἢ τί ποτε ἄλλο τὴν τοῦ χειρονομεῖν μελέτην ἄν τις φαίη γεγονέναι; Et Apud Pauſaniam Iliac. II. Σκιαμαχοῦντος γὰρ ὁ ἀνδριὰς παρέχεται σχῆμα. ὅτι ὁ Γλαῦκος ἦν ἐπιτηδειότατος τῶν κατ᾽ αὐτὸν χειρονομῆσαι πεφυκώς. Heſychius τὸν χειρονόμον interpretatur ὀρχηστήν. Ecce. Χειρονόμος, ὀρχηστής. Et eſt obſervare apud Ariſtænetum lib. I. Epiſt. XXVI. Καὶ πᾶς θεατὴς ὑφ᾽ ἡδονῆς χειρονόμος εἶναι πειρᾶται. ἵνα δὲ μόνον προσφυῶς μιμουμένη τὸν Καρδάμαλλον τὸν πάνυ ἁπάντων ἔχεις τὴν μίμησιν ἀκριβῆ. Et Caſſiodorus quoque τοῖς ὀρχησταῖς annumerat chironomum. Locus eſt Var. lib. IV. Epiſt. LI. *His ſunt addita orchiſtarum loquaciſſima manus, linguoſi digiti, clamoſum ſilentium, expoſitio tacita, quam Muſa Polymnia repperiſſe narratur, oſtendens, homines poſſe & ſine oris affatu ſuum velle declarare.* Tamen diſertè à ſaltatione chironomiam diſtinguit Xenophon in Sympoſio. Καὶ αὐτὸς ἐλθὼν οἴκαδε, ὠρχούμην μὲν οὔ. οὐ γὰρ πώποτε τοῦτ᾽ ἔμαθον. ἐχειρονόμουν δέ. ταῦτα γὰρ ἠπιστάμην. Dicam diſcrimen. Saltatio pedibus fiebat, chironomia manibus; & ſaltantes ἐχειρονόμουν. Obſervare id eſt apud Iuvenalem Sat. V.

Structorem intereà, ne qua indignatio deſit,
Saltantem ſpectes, & chironomūnta volanti
Cultello, donec peragat mandata magiſtri
Omnia. ———

Iterum Sat. VI.

Chironomon Ledam molli ſaltante Bathyllo,
Tuccia veſicæ non imperat. ——

Ariſtænetus lib. I. Epiſt. X. Αἱ δὲ τῆς παιδὸς ἡλικιώτιδες ἐνεργὸν ὑμέναιον ᾖδον, οὐκ ἀναβαλλόμενον ἔτι, οὐδὲ διακοπτόμενον νόσῳ. καὶ ἡ διδάσκαλος ἐπέβλεπε τὴν ἀπᾴδουσαν, καὶ εἰς τὸ μέλος ἱκανῶς ἐνεβίβαζε, χειρονομοῦσα τὸν τρόπον. Ad chironomiam reſpexit Leontius Scholaſticus, cùm dixit, σοφὰ χειρῶν δάκτυλα. Locus exſtat in Epigrammate, Anthol. lib. IV. Tit. XXV.

Ὄμματα σοὶ, καὶ ταρσὰ ποδηνέμα, καὶ σοφὰ χειρῶν
Δάκτυλα, καὶ Μουσῶν κρείσσονα καὶ Χαρίτων.

Per catachrêſin dixit χειρονομεῖν σκέλεσι Herodotus lib. VI. ubi de Hippoclide narrat. Τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν τοῖσι σκέλεσι ἐχειρονόμησε. Et mox. Ὡς δὲ εἶδε τοῖσι σκέλεσι χειρονομήσαντα, οὐκέτι κατέχειν δυνάμενος, εἶπε, ὦ παῖ Τισάνδρου, ἀπωρχήσαό γε μὴν τὸν γάμον. Nempe quia pedibus eadem omnia faceret, quæ manibus fieri ſolebant. Ita explicat rectè eum locum Euſtathius ad Iliad. α΄. Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτερά τινα τοιαῦτα· οἷον καὶ τὸ, ἐχειρονόμησε τοῖς σκέλεσιν ὁ Ἱπποκλείδης ἐκεῖνος. ὃς καὶ μεμφθεὶς εἶπε τὸ θρυλλούμενον, ὡς οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ. καὶ ἐνταῦθα γὰρ τὸ χειρονομεῖν οὐκ ἔστι κυρία λέξις ἐπὶ ποδῶν. Et paulò pòſt. Χειρονομεῖν δὲ σκέλεσι, τὸ ποιεῖν τοῖς ποσὶν ὅπερ ὁ χειρονομῶν. Referebatur verò τῆς χειρονομίας inventio ad Muſam Polyhymniam. Anonymus in Carmine De Muſarum inventis,

Signat cuncta manu, loquitur Polyhymnia geſtu.

Lucia-

Lucianus de hâc ipſâ, lib. De Salt. Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς Πολυμνίαν, ἵλεων ἔχειν αὐτῇ προσήκει. Et videre eſt item in Caſſiodori verbis, paulò antè citatis. Porrò de chironomiâ intelligi debet Cyprianus De Spectaculis. *Vir ultra muliebrem mollitiem diſſolutus; cui ars ſit verba manibus expedire.* Iterum. *In articulos ſonum frangens, loqui digitis laborabat, ingratus artifici, qui linguam dedit.* Claudianus De Conſulatu Mallij.

Qui nutu, manibuſque, loquax.

Latinis χειρονομεῖν eſt *Geſticulari.* Suetonius Nerone, cap. XLII. *Cùm proſperi quiddam ex provincijs nuntiatum eſſet, ſuper abundatiſſimam cœnam iocularia in defectionis duces carmina, laſcivéque modulata, quæ vulgò innotuerunt, etiam geſticulatus eſt.* Columella in Præfat. lib. I. *Geſticulatorem ſcrupuloſiſſimæ requirant ſaltationis, ac muſicæ artis, ſtudioſi.* Valerius Maximus lib. II. cap. IV. *Primus omnium poëta Livius ad fabularum argumenta ſpectantium animos tranſtulit. Iſque ſui operis actor, cùm ſæpius à populo revocatus vocem obtudiſſet, adhibito pueri & tibicinis contentu, geſticulationem tacitus peregit.* Et occurrit alibi quoque apud Auctores.

ΧΟΡΕΙΟΣ.

Erat inter illas ſaltationes, quæ cum eo cantu, ad quem ſaltabantur, nomen commune habebant. Athenæus lib. XIV. Αὐλήσεων δ' εἰσὶν ὀνόματα, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ Ὀνομασιῶν, αἱ δὲ.

κῶμος,

κῶμος, βουκολιασμός, γίγγρας, τετράκωμος, ἐπιφαλλος, χορεῖος· ταῦτα δὲ πάντα μετ' αὐλήσεως ὀρχεῖται. Quæ eadem quoque ex eo commemorat Euſtathius ad Iliad. φ′.

ΧΡΕΩΝ ΑΠΟΚΟΠΗ.

Inter ridiculas commemorat Athenæus lib. XIV. Καὶ γελοῖαι δ' εἰσὶν ὀρχήσεις, ἴγδις, καὶ μακτρισμὸς, ἀπόκινός τε καὶ σοβάς. ἔτι δὲ μορφασμὸς, καὶ γλαῦξ, καὶ λέων, ἀλφίτων τε ἔκχυσις, καὶ χρεῶν ἀποκοπὴ, καὶ στοιχεῖαι καὶ πυῤῥίχη.

ΩΡΑΙ.

Hâc Horæ exprimebantur, Xenophon in Convivio. Εἰ δὲ ὀρχοῖντο πρὸς τὸν αὐλὸν σχήματα, ἐν οἷς Χάριτές τε, καὶ Ὧραι, καὶ Νύμφαι γράφονται, πολὺ ἂν οἶμαι αὐτούς γε ῥᾷον διάγειν, καὶ τὸ συμπόσιον πολὺ ἐπιχαριτώτερον εἶναι.

F I N I S.

OMIS-

OMISSSA

Pag. 21. *Inſere ſuo loco.*

ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΟΣ.

HÆc Locrenſibus Epizephyrijs propria. Athenæus lib. 1. Ὀρχήσεις ἐθνικαὶ αἵδε. Λακωνικαὶ, Τροιζηνιακαὶ, Ἐπιζεφύριοι, Κρητικαὶ, Ἰωνικαὶ, Μαντινιακαί. ἃς προκρίνει Ἀριστόξενος, διὰ τὴν τῶν χειρῶν κίνησιν.

Pag. 68. *lin.* 7. *poſt.* ἄλλοι, Διονύσῳ. *Adde.* Atque hinc à Caſtore hoc Καστόρειον μέλος nuncupatur. Pindarus Pythionic. Od. 11.

— τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὰν
μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἁλὸς πέμπεται.
τὸ Καστόρειον
δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς
θέλων, ἄθρησον χάριν ἑπτακτύπου
φόρμιγγος ἀντόμενος.

Quo loco Scholiaſtes. Καστόρειον εἶπε, διὰ τὸ τὴν ἔνοπλον ὄρχησιν κατ' ἐνίους τοὺς Διοσκούρους εὑρεῖν, ὀρχηστικοὶ γάρ τινες οἱ Διόσκουροι. Et in Caſtoris etiam honorem, qui Lacon erat, Lacones prælia ad hoc melos capeſſebant. Idem Scholiaſtes loco citato. Τινὲς δὲ, ῥυθμόν τινά φασι τὸ Καστόρειον. χρῆσθαι δ' αὐτῷ τοὺς Λάκωνας, ἐν ταῖς πρὸς τοὺς πολέμους συμβολαῖς. Pollux lib. IV. cap. X. Μέλος δὲ, Καστόρειον

ᾠδὸν, τὸ Λακωνικὸν ἐν μάχαις, ὑπὸ τὸν ἐμβατήριον ῥυθμόν. Videmus exemplum apud Plutarchum in Lycurgo. Ἤδη δὲ συντεταγμένης ἅμα τῆς φάλαγγος αὐτῶν, καὶ τῶν πολεμίων παρόντων, ὁ βασιλεὺς ἅμα τὴν τε χίμαιραν ἐσφαγιάζετο, καὶ στεφανοῦσθαι παρήγγελλε πᾶσι, καὶ τοὺς αὐλητὰς αὐλεῖν ἐκέλευε τὸ Καστόρειον μέλος. ἅμα δ᾽ ἐξῆρχεν ἐμβατηρίου παιᾶνος.

Ineptiſſimum eſt, quod à fibro nomen datum Suidas tradit. Ecce verba.

Καστόρειον μέλος, τὸ τοῦ κάστορος τοῦ ζώου.

Rerum, Verborumque,

IN

ORCHESTRA

Maximè memorabilium,

INDEX.

BIBLIOTH DE LA VILLE DE LYON

AMTRVARE. ἀπορχηματική.
Amyclenm. γυμνοπαιδία. *in eo non agitata gymnopædia, ſed in fora. ibid.*
Apollini ſacra hyporchemata. ἀπορχηματική. *& pæanes in gymnopædiâ.* γυμνοπαιδία.
eius res geſtæ per ſaltationem expreſſæ. ἀπόλλων.
Arcadica ſaltatio. κίδαρις.
Aſcanius Troiam luſum inſtituit. πυῤῥίχη.
in Bacchi Sabazij honorem primi Phryges ſicinnidem ſaltarunt. σίκιννις.
Baccho ſaltatio ſacra. διονυσιακή
Bacchus pyrriches inventor. πυῤῥίχη.
Barbarica ſaltatio. νιβατισμός.
Barryllichus, ſaltationis cuiuſdam inventor. βαρυλλιχά.
Bathyllea ſaltatio: βαθύλλειος.
Bathyllus comœdiæ aptior. βαθύλλειος. πυλάδειος. *Italicæ ſaltationis auctor.* ἰταλική. *è quibus ſaltationibus eam compoſuerit. ibid. cur* Satyrus *à Perſio dictus.* σίκιννις.

Baucus, ſaltations cuiuſdam auctor. βαυκισμός.
Bellica ſaltationes. βρυαλικτύ. καπρέα. κολαβρισμός. πρύλις. πυῤῥίχη. πλεσιάς.
Bellicrepa *ſaltatio Romanorum.* πυῤῥίχη. *à quo inſtituta, & cur. ibid.*
Canace, ſaltatio. κανάκη.
Capaneus, ſaltatio. καπανεύς.
Carum ſaltatio. κολαβρισμός.
Caſtor pyrriches inventor. πυῤῥίχη.
Καςόρειον μέλος. *ibid in Omiſſis.*
ob Cerberum ab inferis reductum inſtituta Herculi ſaltatio καλλίνικος.
Charinorum ſaltatio. μίωες.
Chironomia eadem cum pyrrichâ, & ſciamachiâ. χειρονομία.
Chitonea Diana, eiuſque in honorem ſaltata à Siculis Ionica ſaltatio. ἰωνική.
Chorica ſaltatio. ἐπίβημα. κρίνον. φερὰς ἔλκειν.
Χορός, *pars fori Spartani.* γυμνοπαιδία.
Chryſognus magus. μαγῳδὸς. *ſaltatio ab eo denominata. ibi.*
Cnoſſia ſaltatio. κνωσσία. *quæ, & à quo inſtituta. ibid.* ὅρμος.
Cœli motus expreſſus in ſaltatione. ἀπορχηματική.
Comica ſaltatio. κόρδαξ.
Κορδάκα. *Diana, unde dicta. ibid.*
Cordax Satyrus, ſaltationi à ſe inventæ nomen imponit. ibid.
Cordax, ſaltatio Comica, à Cordace inventa, & dicta. ibid. ab ebrys ſaltata, ibid. Italicæ pars erat. ibid. cur ſatyrica ab Arriano dicta. ibid.
Corybantes Δάκτυλοι *appellati.* δάκτυλος. *eorum ſaltatio. ibid.* κορυβαντία. *pyrricham invenerunt.* πυῤῥίχη.
in Cretâ pyrricha inventa. πυῤῥίχη.
Cretenſes pueros pyrricham ſaltare docebant. πυῤῥίχη.
Creticæ ſaltationes. ἐπικρήδιος. ὀρσίτης.

Cubitis

Cubitis ſe mutuò impellebant in ſaltatione quadam. ἐπαγκωνισμός.

Curetes pyrricha inventores. πυῤῥίχη.

Cybele, ſaltatio. κυβέλη.

Cyclops ſaltatione expreſſus. κύκλωψ.

Cyprij pyrricham vocant prylin. πρύλις.

Dædalus ſaltationis cuiuſdam auctor. κνωσσία. ὅρμος.

Δάκτυλοι *dicti Corybantes.* δάκτυλος.

Danaes cum Iove concubitus per ſaltationem repræſentatus, δανάη.

Daphnes fabula per ſaltationem exhibita. δάφνη.

Dereatidis Dianæ in templo ſaltatio quædam agitata. καλαβίς.

Diana Chitonea, eiuſque in honorem ſaltatio agitata à Siculis. ἰωνική.

Diana unde κορδάκα *dicta.* κόρδαξ.

Dianæ Dereatidis in templo ſaltatio quædam agitata. καλαβίς.

Dioſcuri ſaltationem quandam inſtituunt. καρυατίς.

Dithyrambica ſaltatio. τυρβασία.

Durij equi Troiam introducti per ſaltationem repræſentatio. κόρδαξ.

Emmelia, tragica ſaltatio. ἐμμέλεια. *à Satyro quodam inventa, & appellata. ibid. pars Italicæ. ibid.*

Epizephyriorum ſaltatio. ἐπιζεφύριος, *in Omiſſ.*

Furioſæ ſaltationes. θερμαυστρίς. κερνοφόρος. μόγγας.

Glauci fabula per ſaltationem repræſentata. γλαῦκος.

Gratiæ per ſaltationem repræſentatæ. χάριτες.

Gymnopædia, feſtum Laconicum, & ſaltatio. γυμνοπαιδία. *ubi agitari ſolita. ibid. chorea illic, Apollini dedicatæ. ibid. & pæanes, in honorem eorum, qui ad Pyleam, aut Thyream, occubuiſſent. ibid. illi pæanes à quibus inſtituti. ibid. Apollini conſecrati erant, ut ſaltatio Baccho. ibid. ab eâ ad pyrricham tranſiri ſolitum. ibid.*

Herculi ſacra ſaltationes. καλλίνικος. πτεράχωμος. *eius labores per ſaltationem repræſentati.* ἡρακλῆς. *item furor.* ἡρακλῆς μαινόμενος.

Horæ per ſaltationem repræſentatæ. ὧραι.

Iambica, Marti ſacra. ἰαμβική.

Ionica ſaltatio. βακχική. βαυκισμός. ἰωνική. *qui maximè ſaltârint eam, & in cuius honorem.* ἰωνική.

Iovis incunabula per ſaltationem repræſentata. διὸς γοναί.

Italica ſaltatio. ἰταλική. *è quibus conſtiterit. ibid. à quibus compoſita. ibid.*

Ithacenſium ſaltatio. ἀλητήρ.

Lacedæmonij pueros à quinto ætatis anno pyrrichàm ſaltare docebant. πυῤῥίχη.

Laconica ſaltationes. βίβασις. βυλλίχαι. βρυδάλιχα. γυμνοπαιδία. διποδία. διπόλια. ἴθυμβος. καλαβίς. καρυατίς. ποδίκρα σάτυρος. σιληνός.

Leda cum Iove concubitus per ſaltationem repræſentatus. λήδα.

Lybica ſaltatio. σιχθαρίς.

Lycurgus Spartæ palæſtram inſtituit. γυμνοπαιδία.

Lyrica ſaltatio. ὑπορχηματική.

Macedonica ſaltatio. καρπέα.

Mantineenſium ſaltatio. μαντινιακή.

Marti ſacra Iambica. ἰαμβική.

Mercurij res geſtæ per ſaltationem exprimi ſolitæ. ἑρμῆς.

Minerva pyrricham invenit. πυῤῥίχη. *atque inde pyrrichiſtæ dati Athenis in eius honorem maioribus panathenæis. ibid.*

Mos inter ſacrificandum reciprocandi curſum circum aram, dum hoſtia cremaretur, ad Zodiaci, & cæli, imitationem. ὑπορχηματική.

Niobes fabula per ſaltationem repræſentata. νιόβη.

Nuntium repræſentans ſaltatio. ἀγγελική.

Nymphæ per ſaltationem repræſentatæ. νύμφαι.

Nyſſeni

Nyſſeni in honorem Bacchi ſaltationem inſtituerunt. νυσσία.

Oedipodis hiſtoria per ſaltationem repræſentata. οἰδίπους.

Pæanes in quorum honorem, & à quibus, in gymnopædiam introducti. γυμνοπαιδία.

Palæſtra Lacedæmone à Lycurgo inſtituta. γυμνοπαιδία.

Pan, ſaltatione expreſſus. πάν.

Panathenæis majoribus pyrrichiſtæ cur dati. πυῤῥίχη.

Panes ἀποσκοποῦντες *repræſentabantur.* σκώψ.

Perſica ſaltatio. ὄκλασμα. περσική. ὑχαί.

Phryges primi ſicinnidem ſaltant in honorem Bacchi Sabazij. σίκιννις.

Phrygiaca ſaltatio. βελκίσματα.

Poëtæ olim ſaltationum modos præſcribebant, figuraſq́; depingebant. ὑπορχηματική.

Polyhymnia chironomiam invenit. χειρονομία.

Polymneſtus Colophonius pæanes in gymnopædiam introduxit. γυμνοπαιδία.

Ponticis uſitata ſaltatio. βακχική.

Pueri pyrricham ſaltare docebantur à Cretenſibus, & Lacedæmonijs, πυῤῥίχη.

Pylades hiſtrio ſaltationi à ſe nomen dedit. πυλάδειος. *in tragœdiâ excellebat. ibid. Italicæ ſaltationis auctor.* ἰταλική. *eiusq́ue de eâdem liber. ibid.*

Pyrricha, qualis ſaltatio. πυῤῥίχη. *unde dicta. ibid. à quo inventa. ibid. à pueris ſaltata. ibid. differebat à Troiâ. ibid. duplex erat. ibid. etiam* χειρονομία *dicta. ibid. accedebantq́; ad illam, priuſquam theatrum intrarent. ibid.*

Pyrrichiſtæ in maioribus Panathenæis dati Athenis. πυῤῥίχη.

Pyrrichius pes, unde dictus. πυῤῥίχη.

Pyrrichus Cydonius, aut Lacedæmonius, pyrrichen invenit. ibid.

Pyrrhus

Pyrrhus ſaltationem inſtituit, & à ſe nuncupat. ibid.
Redamtruare. ὑπορχηματική.
Sacadas Argivus paanes in gymnopadiam introduxit. γυμνοπαιδία.
Saliaris *ſaltus*. ὑπορχηματική.
Saliſubſuli. *ibid.*
Saltatio quadam à Dadalo inſtituta. κνωσσία. ὅρμος. *alia à Theſeo, cum labyrinthum egreſſus eſſet.* γέρανος. *alia ad torcular. poſt vindemiam abſolutam.* ἐπιλήνιος.
Saltatia Arcadica. κίδαρις. *Barbarica.* νιβατισμός. *Bathyllea.* βαθύλλειος. *bellica.* βρυαλικτή. καρπαία κολαβρισμός. πρύλις. πυρρίχη. τελεσιάς. *Carica.* κολαβρισμός *chorica.* ἐπίβημα. κρίνον. ἀγκὰς ἕλκειν. χορεῖος. *Cnoſſia.* κνωσσία. *Comica.* κόρδαξ. *Corybantum.* δάκτυλος. κορυβαντικά *Cretica.* ἐπικρήδιος. κνωσσία. κρητική. ὀρσίτης. *furioſa.* θερμαΰστρις. κερνοφόρος. μόγγας. *Epizephyria.* ἐπιζεφύριος. *Iambica.* ἰαμβική. *Ionica.* βακχική. βαυκισμός. ἰωνική. *Italica.* ἰταλική. *Laconica.* βίβασις. βυλλίχαι. βρυδαλίχα. γυμνοπαιδία. διποδία. διπόλια. ἴθυμβος. καλαβίς. καρυάτις. ποδίκρα. σάτυρος. σιληνός. ὑαλκάδαι. *laſciva.* ἀπόκινος. ἀπόσεισις. βακτρισμός. ἴγδις. κονίσαλος. κόρδαξ. κῶμος. λαμπροτέρα. μακτρισμός. σοβάς στοιχεῖα. *Libyca.* σκηθαρίς. *Lyrica.* γυμνοπαιδία. πυρρίχη. ὑπορχηματική. *Macedonica.* καρπαία. *Mantineenſis.* μαντινιακή. *Perſica.* ὄκλασμα. περσική. ὑγρά. *Phrygia.* βελκίσματα. φρύγιος. *plebeia.* ἄνθεμα. *Pontica.* βακχική. *ridicula.* ἀλφίτων ἐκχύσεις. ἀπόκινος. γλαύξ. ἴγδις. λέων. μακτρισμός. μορφασμός. σοβάς. *Satyrica.* βακχική. κονίσαλος. σίκιννις. *Sicyonia.* ἀλητήρ. *Thracia.* Θρᾴκιος. κολαβρισμός. *Tragica.* διπλῆ. ἐμμέλεια. καλαθισμός. ξύλου παράληψις. παρεκβῆναι τέτταρα. χεὶρ καταπρηνής. χεὶρ σιμή. *Træzeniaca.* τροιζηνιακή.
Saturnus liberos devorans per ſaltationem repræſentatus.

χρόνου

κρόνου τεκνοφαγία.
Satyri σικιννισταὶ dicti. σίκιννις. repræſentabantur ἀποσκοποῦντες. σκώψ. quis eorum in ſaltationibus habitus. σάτυρος.
Satyrica ſaltatio. βακχική, κονίσαλος. σίκιννις.
Satyrus, emmeliæ auctor. ἐμμέλεια.
Sextus Titius ſaltatione repræſentatus. Titius.
Sicinnis Nympha, pediſſequa Cybeles, ſaltationi nomen à ſe dedit. σίκιννις.
Sicinnis ſaltatio, Comœdiæ affinis. σίκιννις. à quo inventa, & appellata. ibid. qui primi eam ſaltaverint, & in cuius honorem. ibid.
Sicinnus Perſa, Themiſtocli charus, & liberis eius pedagogus. ibid.
Sicinnus, rex Athenienſium. ibid.
Sicinnus Satyrus, in Bacchi comitatu. ibid.
Sicyoniorum ſaltatio. ἀλητήρ.
Silenorum in ſaltatione habitus. σιλλωνός.
Teleſias, ſaltationis militaris auctor. τελεσιάς.
Thaletas Gortynius peanes in gymnopædiam introduxit. γυμνοπαιδία.
Therſippus ſiccinidem primus ſaltavit. σίκιννις.
Theſeus è labyrintho ſoſpes ſaltationem in memoriam rei inſtituit. γέρανος.
Thracum ſaltatio. Θρᾴκιος. κολαβρισμός.
Titius ſaltatione repræſentatus. Titius.
ad Torcular, abſolutâ vindemiâ, ſaltatio inſtituta. ἐπιλήνιος.
Tragica ſaltatio. διπλῆ. ἐμμέλεια. καλαθισμός. ξύλου παράληψις. παραβῆναι τέτταρα. χεὶρ καταπρηνής. χεὶρ σιμή.
Trœzeniorum ſaltatio. τροιζηνιακή.
Troia *luſus, à pyrricha diverſus. πυῤῥίχη. ab Aſcanio inſtitutus. ibid. pyrrichæ imitatio erat. ibid.*

Veneris amores per ſaltationem repræſentati. ἀφροδίτη.
Vindemia abſolutâ ſaltatio, quæ eam repræſentaret, inſtituta. ἐπιλήνιος.
Xenocritus Locrenſis pæanas in gymnopædiam introduxit. γυμνοπαιδία.
Xenodamus Cytherius pæanas in gymnopædiam introduxit. γυμνοπαιδία.
Zodiaci circuli motus expreſſus in ſaltanione. [illegible]

BIBLIOTH DE LA VILLE DE LYON

F I N I S.

INDEX

INDEX AVCTORVM,

Qui hîc

Citantur, illuſtrantur, emendantur.

ÆLianus. 77
Agathias. 70.72
Agellius. 81
Alciphron. 4
Ammianus. 72
Ammonius. 19.38.78
Anonymus. 94
Anthologia Epigramm. 19
Apuleius. 25.46.58.59.60.68.71.73
Ariſtænetus. 51.93.94
Ariſtides. 20.40
Ariſtophanes. 17.18.19.39.46.55.59.72.73
Ariſtoteles. 41.61
Arnobius. 2.4.5.9.16.23.44.48
Arrianus. 40
Artemidorus. 45.73
Athenæus. 1.2.3.8.10.11.12.13.14.16.17.18.
21.23.24.26.27.28.29.30.31.33.34.35.39.
43.44.45.46.47.49.50.51.52.54.58.59.60.
61.63.64.65.69.71.73.75.78.80.81.82.83.
84.

84.85.86.87.88.89.91.92.95.96.97.emend. 16.30.31.92

Auguſtinus. 5.23

Auſonius. 16.32.52

Boëthus. 62

Callimachus. 61

Calliſtratus. 57

Caſſiodorus. 93

Catullus. 89

Cicero. 40.87. emend. 41

Claudianus. 95

Cledonius. 74

Columella. 95

Cyprianus. 95

Demetrius Triclinius. 36.53

Demoſthenes. 41

Diomedes. 15.27.64

Dion Caſſius. 68.70.72

Dion Chryſoſtomus. 67

Dionyſius Halicarn. 66.67.77.78

Dionyſius Longinus. 75

Donatus. 42

Etymologici Auctor. 7.10.12.20.27.38.47. 54.60.64.73.74.75.79.80.84.89.90.emend. 60.

Eunapius. 88.

Euſtathius. 14.20.23.24.25.26.31.36.43.44. 45.48.51.54.57.61.64.68.74.78.80.81.82. 83.92.94.96

Feſtus. 70.75.90

Harpocration. 38
Heliodorus. 56.68
Herodianus. 71
Herodotus. 94
Heſychius. 1.3.5.7.8.9.10.11.12.15.16.17.18.
19.20.21.23.25.27.28.29.30.31.33.34.35.
36.37.38.41.43.44.45.47.48.49.52.54.58.
59.60.61.64.73.74.75.76.77.79.80.82.83.
84.85.86.87.90.92. emend. 1.9.30.33.38.
44.45.47.52.60.65.86.90.92
Hieronymus. 5.6.24.44
Homerus. 56
Horatius. 29.46.47.76
Ioſephus. 73
Iſæus. 74. emend.ibid.
Iſidorus. 69
Iuvenalis. 4.49.93.94
Leontius. 1.94
Longus. 22.58
Lucianus. 2.7.8.10.11.17.19.20.25.33.38.40.
43.44.52.56.64.76.78.87.89.91.95
Lucillius. 32.53
Lyſias. 67.74
Macrobius. 24.55
Manilius. 79
Marius Plotius. 65. emend.ibid.
Marius Victorinus. 75
Martialis. 4
Martianus Capella. 69
Maximus Tyrius. 14.22.29.33.85

Menander Rhetor. 88
Moſchopulus. 38
Nicetas 41
Nicolaus Damaſcenus. 66.68
Nonnus. 15.66
Palladas. 16.52
Pauſanias. 12.40.93
Perſius. 79
Philoſtratus. 22.57
Pindarus. 97
Plato. 7.20.53.58.63.76.93
Plautus. 29
Plinius. 67.84
Plutarchus. 6.10.11.13.39.43.45.62.80.92.
97. emend.6.40
Pollux. 1.3.5.6.7.8.10.14.17.18.20.21.23.
24.27.28.29.31.34.35.37.38.45.47.48.50.
51.54.55.58.59.60.61.63.64.73.74.75.76.
77.78.79.83.84.85.86.87.88.90.91.92.98.
emend. 7.31.50.55.91.92
Proclus. 64
Prudentius. 2.23.49
Quintilianus.41.69. emend.41
Schol. Ariſtophanis. 3.7.19.38.50.63.78
Schol. Ariſtotelis. 38.41
Schol. Callimachi. 61
Schol. Demoſthenis. 39
Schol. Hephæſtionis. 63.74
Schol. Homeri. 42.73.79. emend.42
Schol. Horatij. 29

Schol. Pindari. 62.65.67.97
Schol. Sophoclis. 8.14.17.36.42.43.66
Schol. Thucydidis. 11
Seneca Philoſophus. 89
Seneca Rhetor. 6.62
Servius. 69
Sidonius. 74
Solinus. 63.66. emend. 66
Sophocles. 36.53
Spartianus. 72
Stobæus. 66.68
Strabo. 15.64
Suetonius. 24.32.55.68.69.70.71.95
Suidas. 3.12.13.20.28.38.39.41.47.50.54.80.
84.98
Tacitus. 22.70
Tatianus. 5.6
Terentius. 42
Tertullianus. 5.45
Theon. 67
Theophraſtus. 39
Thomas Magiſter. 39
Thucydides. 11
Valerius Maximus. 95
Velleius. 10
Virgilius. 42.69.70.76.90
Vlpianus IC. 74
Vlpianus Rhetor. 39.42
Xenophon. 26.33.37.46.53.56.59.72.91.93.
96

FINIS.

BIBLIOTH DE LA VILLE DE LYON